

Povești de pe Pluto

TIMOK

escu.me

Aventurile lui Timok

Povești și poezii pentru copii

Autor:

Seria: Povești de pe Pluto

www.escu.me

Descoperă lumea minunată a lui Timok, unde fiecare zi este o aventură și fiecare personaj este un univers în sine. "Aventurile lui Timok" este o colecție fascinantă de povestiri care îmbină magia, aventura și învățăturile de viață într-o lume plină de culoare și imaginație.

Fiecare poveste ne introduce în aventurile captivante ale lui Timok, un micinik adorabil de pe planeta Pluto, alături de prietenii săi. De la Lumi, luminatorul cu un suflet mare, până la Music, creatorul de povești colorate, și Selfi, doctorul de suflete, fiecare personaj contribuie la îmbogățirea poveștilor cu lecții valoroase și momente de neuitat.

Pe lângă poveștile pline de farmec și personaje memorabile, cartea include și poezii de noapte bună și alte poezii haioase, elemente educative ușor de înțeles despre știința spațiului, gravitație și multe altele, prezentate într-un mod accesibil și interactiv. Ideală pentru citirea înainte de culcare sau pentru momentele de lectură în familie, această carte este o comoară pentru orice copil curios și iubitor de aventuri.

Hai alături de Timok și prietenii săi într-o aventură de neuitat în spațiu!

Copyright © 2023 Escu.me
Toate drepturile rezervate.

Niciun fragment din această carte nu poate fi reprodus, în orice formă, fără permisiunea scrisă a autorului.

Pluto, planeta cu inimă mare.....	7
Prieteni de pe Pluto.....	12
Timok.....	13
Lumi.....	16
Music.....	18
Selfi.....	20
Color.....	22
Nava.....	25
Capitolul 1: Pluto.....	27
O bilă de blană.....	28
Tu o să fii Timok.....	33
Plecăm în spațiu.....	39
Nava.....	43
Stele, văzute de aproape.....	48
Capitolul 2: Neptun.....	52
Neptun, uriașul de gheață.....	53
Uriașii.....	58
Provocarea.....	65
Bilubici.....	72
Ghicitoarea.....	78
Color vorbește neptuniană.....	86
Pecetea de pe Neptun.....	91
Capitolul 3: Uranus.....	96
Portocale, mere, nuci și alte probleme importante.....	97
Planeta ca un butoi.....	104
Mingile de pe Uranus.....	110
Poarta înțelepților.....	115
Și lui Color îi e frică uneori.....	121
Culorile din mintea noastră.....	125
Balul de pe Uranus.....	130
Capitolul 4: Makemake.....	137
MakeMake.....	138
Biluțe mici și roșii.....	141
Planul.....	145
Rodie în spațiu.....	153
Coacăză cel viteaz și spațiul cel întunecat.....	160
Ce să fac?.....	167
Capitolul 5: Saturn.....	172
Baloane și petreceri.....	173
Aventuri și Ceață.....	178

Ceața Furăcioasă.....	187
Aventura invizibilă a lui Timok.....	195
Oglinzile înșelătoare.....	201
Rămas bun, Saturn.....	207
De la Timok, noapte bună!.....	213
Zebra Z.....	214
Povestea lui Mormăilă, cățelul norocos.....	219
Brutus, pisoii care a zburat cu avionul.....	225
Povestea unui Norișor.....	230
Elefantul Eli și maimuța.....	236
Cineva strănută-n Lună.....	240
Un motan stă azi pe Lună.....	241
Noaptea magică a iepurașilor.....	242
Sunt și maimuțoi pe Lună.....	243
Zece pui blănoși.....	244
O girafă și-un pitic.....	245
Văcuța cea bălțată.....	246
Bietul motan.....	247
Doi șoricei.....	248
Iepuraș mic, pufos și drăgălaș.....	249
Pe Lună e chiar frumos.....	250
Poeziile lui Timok.....	251
Ce-i un micinik.....	252
Timok.....	253
Sistemul solar.....	254
Gravitația.....	255
Timok, marele pufos.....	256
Altruism.....	257
Mingiuțe colorate.....	258
Să nu râzi, să reflectezi.....	259
Frica.....	260
Prieteni.....	260
Iarna.....	261
Mușunache.....	262
Aventuri și jocuri cu prietenii din spațiu.....	264
Selfi și semnalul neobișnuit.....	265
Music și festivalul de muzică veselă.....	273
Designer de experiențe audiovizuale Aventura 1.....	273
Music și Mirajo, aplicația care îți permite să încerci produse fără să fii în magazin.....	280
Aventuri pe Neptun.....	290
Nubeto, maestrul magiei!.....	291

Nubeto și cel mai frumos nor din lume.....	293
Nubeto și micul monstruleț.....	300
Aventuri pe Uranus.....	305
Rondi.....	306
Rondi și jucăria lui Blobi.....	309
Rondi și harta emoțiilor.....	314
Rondi și Soarele văzut de aproape.....	320

Pluto, planeta cu inimă mare

Sus, pe cer, sunt multe stele

Noaptea, îți apar de-ndată

Și, pitită printre ele

E-o planetă minunată

Pluto-i zice, și-i pitică

Unii spun că-i un mister

Cum că... ar fi mult mai mică

Decât Luna de pe cer

Oamenii au tot pozat-o

Ce-i pe ea voiau să știe

Dar apoi au ignorat-o

Și au spus că e pustie

"E doar piatră, vânt și gheață

Și e frig, vaai, ger curat"

Așa că-ntr-o dimineață

Nu i-a mai interesat

Anii au trecut, iar Pluto
Se-nvârtea în continuare
Nu-i păsa că n-au mai vrut-o
Și-au lăsat-o în uitare

Pluto chiar era isteță
Nu-i păsa de nătăfleți
Căci sub scoarța ei de gheață
Trăiau niște omuleți

Despre ei este povestea
Ce ți-o spun acum în grabă
Și sper să se ducă vestea
Că sunt omuleți de treabă

Când, pe Pluto, în trecut
Era piatră, vânt și gheață
Omuleții i-au făcut
Inimă la suprafață

Și acum nu mai are stare
Se-nvârtește mândră foc
Are-o inimă, dar maaare
Cât tot Pluto la un loc

Și acolo, chiar în față
Lângă inima faimoasă
Jos sub pietre și sub gheață
E-o casă și înc-o casă

Orășelul despre care
Îți voi povesti mai jos
Nu e mic, nu e nici mare
Dar e foc, foc de frumos

Casele sunt colorate
Seamănă cu niște mingi
Sunt așa frumos pictate
De-ți vine să le atingi

Ce se vede jos, pe stradă
Parcă-i o minge cu blană
Merge zici că-i la paradă
După oricare persoană

Stai! Acum, un omuleț
S-a oprit și-l mângâie
Iar el, ca un nătăfleț
Stă și se tot tânguie

Toarce, latră și schincește
Tace când e luat în brațe
Omulețul când pornește
Dă cu gura să-l agațe

"- Vreau și eu să merg cu tine"
Îi sopteste parcă parcă moțul
Și-l privește-n ochi! Pe bune!
Dă din gene ușor, hoțul!

Dar... hai să vedem povestea

Spusă chiar de el, frumos
Și, de vrei, poți să duci vestea
Despre Timok cel haios!

Prietenii de pe Pluto

Fiecare aventură are nevoie de eroi, iar noi îi avem pe ai noștri! Timok, Lumi, Color, Selfi, Music, Nava, Rondi, Nubeto și mulți alții sunt gata să te ghideze în călătorie.

Timok

Eu sunt Timok și sunt un micinik. Cum, nu știi ce e un micinik?
Hmm, hai să îți povestesc, atunci. Acum mulți ani, noi micinicii
arătam ca niște căței. Cu blană aurie și frumoasă, cu urechile
fâlfâind, așa, în vânt. Apoi, habar n-am din ce cauză, un strămoș
de-al meu a înghițit un balon. El n-a pățit nimic, doar că s-a uitat în
oglinză și ce să vadă.

Era rotund precum balonul. Și nu mai putea merge normal, ca toți
căței, în patru lăbuțe. Nuuu. Dar putea țopăi. Țop, țop, din loc în
loc.

Toți copiii lui și toți copiii copiilor lor s-au născut, apoi, așa. Rotunzi
ca niște baloane și țopăicioși nevoie mare. Țup, țup, țup. Doar că
noi nu ne oprisem din inventat. Nuu.

Vezi tu, bunicul meu, marele Timocescu, a descoperit ceva
interesant. După cum își dorea, putea sufla afară tot aerul din el și
putea deveni mic sau subțire sau oricum ar fi avut nevoie să fie.
Și încăpea, astfel, în orice loc, oricât de strâmt ar fi fost el.
Timocescu a devenit, astfel, unul dintre cei mai cunoscuți micinici
de pe Pluto.

Noi micinicii, suntem foarte firoși dacă vrem. Mârâim amenințător, ne zburlim parul peste tot și arătam așa, ca o bilă de blană ce s-a udat și apoi a fost uscată cu feonul. Bine, suntem mai mult haiși decât firoși.

Mai vorbim noi!

Lumi

Sunt Lumi și acasă, pe Pluto, sunt un Luminator. O să vezi, când vei citi povestea, ce sunt Coloratorii, Privitorii sau Luminatorii și cât de importanți sunt ei pentru lumea de acasă. Vezi, lumina e de multe feluri. E lumină tristă, lumină supărată, lumină speriată sau lumină veselă. Iar eu, în toți anii de pregătire, am învățat cât de important e să transmiți celor din jur lucruri bune, nu doar să le luminezi calea.

Familia mea spune că am multe puteri interesante. Eu nu le consider, însă, puteri, ci lucruri obișnuite. Până la urmă, cu toții avem puteri speciale, nu? Unii pur și simplu nu le-au descoperit pe ale lor.

Music

Sunt Music și iubesc poveștile. Îmi place să le creez din cuvinte și sunete, din culori și sentimente. Unii spun că aș fi priceput la asta, dar eu cred că noi, toți, suntem construiți la fel. Cu toții putem spune povești, cu toții le putem transforma în adevărate miracole pentru cei din jur.

De când eram mic, am compus cântece. Apoi am văzut ca oamenii reacționează bine la ele și am căpătat curaj. Am început să le colorez atunci când le cânt și, interesant, oamenii văd culorile gândite de mine atunci când ascultă muzică. Și nu m-am oprit acolo.

Pe lângă culori, le-am adăugat sentimente și amintiri. Cum ar veni, atunci când asculți muzica pe care o compun eu, dacă închizi ochii, o să vezi în fața ta o mare de culori jucăușe, ce te fac vesel sau trist, gânditor sau pus pe treaba și-ți aduc aminte de cine știe ce evenimente din trecut.

Pentru mine, să ajung pe Pământ e un vis. Și mă bucur că pot face asta împreună cu familia mea.

Selfi

Sunt Selfi, doctorul de suflete. Îmi place mult să citesc, să învăț lucruri interesante și să descopăr lumea așa cum e ea, dincolo de cărți. Aici, pe Pluto, sunt un Privitor. Adică, ori de câte ori mă uit la un alt omuleț, îi văd culorile interioare și știu dacă se simte bine sau rău.

Atunci când privesc în jur, nu văd doar problemele de sănătate ale celorlalți. Nu. Văd și când spun lucruri neadevărate, când sunt înspăimântați de ceva ori când sunt îndrăgostiți. Să rămână secretul nostru, dar cred că sunt singura din familia noastră care s-a prins că Timok înțelege ce spunem.

De abia aștept să ajung pe Pământ!

Color

De crezi că ai o viață grea, încearcă să pui într-un apartament de două camere doi parteneri de viață, căsătoriți de mulți ani, copiii lor adolescenți și un animal extrem de energic. Ține-i acolo vreo trei sau patru ani. Aruncă-i în mai multe situații pline de stres. Și, în tot timpul asta, încearcă să menții echilibrul în casa asta plutitoare.

Pe dinafara, sunt un monstru de liniște. Și-ncerc să îi țin pe toți în jurul meu echilibrați și calmi. Uneori mă păcălesc chiar și pe mine cu minciuna asta, dar îmi revin repede. Noaptea, înainte să adorm, iese la suprafață fața mea cea adevărată și rămâne acolo, lângă mine, în pat, ore întregi, până când adorm epuizat de goana după răspunsuri. N-am idee de ne vom întoarce din drumul asta și nici măcar dacă mâine seară, la ora asta, vom mai fi în viață sau nu. E greu să te obișnuiești cu așa ceva.

Norocul meu e că eram defect, deja, dinainte de-a pleca în călătorie de acum. Așa că orice defecțiune suplimentară se simte mai puțin, ca atunci când mașinii care oricum nu merge i se sparge unul dintre cauciucuri.

Într-un fel, asta e salvarea mea, că nu mai iau lucrurile atât de în serios ca în trecut. M-am obișnuit atât de tare să-mi fac griji, încât am depășit stadiul în care mă sperii de provocările noi. Pur și simplu le accept.

Nava

Atunci când s-au întâlnit prima dată cu mine, Lumi și Color m-au descris așa:

Era o navă cum nu mai văzusem niciodată, ce scliffea ca un stol întreg de fluturi argintii. Era mult mai înaltă decât orice bloc , decât orice pom sau orice lucru despre care citisem în toată viața noastră.

Era ca un balon, deși nu asta îți rămânea în minte când o priveai pentru prima dată. Nu. Îți rămânea în minte scheletul ce părea să o înconjoare, alături de ochii vii cu care nava părea să te privească mereu, oriunde te-ai fi aflat în jurul ei. Părea că nu doar ochii erau acolo, ci și un năsuc mic și rotund și o gură care, de la distanță, arăta ca un fel de sistem luminos foarte interesant.

Capitolul 1: Pluto

O bilă de blană

Eu sunt Timok și sunt un micinik. Cum, nu știi ce e un micinik? Hmm, hai să îți povestesc, atunci. Acum mulți ani, noi micinicii arătam ca niște căței. Cu blană aurie și frumoasă, cu urechile fâlfâind, așa, în vânt.

Apoi, habar n-am din ce cauză, un strămoș de-al meu a înghițit un balon. El n-a pățit nimic, doar că s-a uitat în oglindă și ce să vadă. Era rotund precum balonul. Și nu mai putea merge normal, ca toți cățeeii, în patru lăbuțe. Nuuu. Dar putea țopăi. Țop, țop, din loc în loc.

Toți copiii lui și toți copiii copiilor lor s-au născut, apoi, așa. Rotunzi ca niște baloane și țopăicioși nevoie mare. Țup, țup, țup. Doar că noi nu ne oprisem din inventat. Nuu.

Vezi tu, bunicul meu, marele Timocescu, a descoperit ceva interesant. După cum își dorea, putea sufla afară tot aerul din el și putea deveni mic sau subțire sau oricum ar fi avut nevoie să fie.

Și încăpea, astfel, în orice loc, oricât de strâmt ar fi fost el.

Timocescu a devenit, astfel, unul dintre cei mai cunoscuți micinici de pe Pluto.

În plus noi, micinicii, avem cu toții un secret pe care nu-l știe nimeni. Înțelegem perfect limba omuleților de pe Pluto, stăpânii noștri. De fapt, înțelegem limba oricărei ființe cu care intrăm în contact. Doar că nu le spunem asta. Nuu.

Ne prefacem în continuare că suntem animăluțe haioase și neștiutoare. Așa aflăm care omuleți vorbesc frumos de noi și care nu. Cred că toate animalele din lume fac așa. Se prefac că nu înțeleg mare lucru, să fie sigure că știu atunci când stăpânii lor le tratează urât.

Sunt sigur că toți cățeeii și toate pisicile de pe Pământ se distrează rău de tot uitându-se la oamenii care vorbesc cu ele de parcă ar fi așa, puțin prostuțe.

Eu sunt norocos. Stăpânii mei sunt, de fapt, familia mea, pentru că mă tratează ca și cum aș fi unul dintre copiii lor. Nici nu mi-aș mai putea imagina viața fără ei și fără timpul super tare pe care îl petrecem împreună.

Îmi aduc aminte și acum ziua în care Color, cel mai bun prieten al meu, m-a adus acasă la familia Escu. Atunci, nu știam că am putea fi prieteni. Așa că am încercat să-l sperii.

Știi, noi micinicii, suntem foarte feroși dacă vrem. Mârâim amenințător, ne zburlim parul peste tot și arătam așa, ca o bilă de blană ce s-a udat și apoi a fost uscată cu feonul. Hmm, de fapt s-ar putea ca imaginea asta să nu fie chiar amenințătoare. Dar în capul nostru așa arătam.

Color m-a găsit pe stradă. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo, tot așa cum nu-mi aduc aminte unde era familia mea. Știu doar că stăteam pe stradă, țopăind înainte și înapoi după omuleții ce treceau pe lângă mine, încercând să-i conving să mă ia acasă.

Color a fost singurul care s-a oprit și m-a luat în brațe.

- Vaaai, ce culoare aurie frumoasă ai, măi animăluț, l-am auzit spunând.

Doar că mă luase prin surprindere și m-am speriat. Am mârâit și m-am înfoiat la blană. Și as mai fi făcut multe, dacă pe Color nu l-ar fi apucat râsul. Și s-a apucat apoi și el să mârâie la mine și mi-a zis, în timp ce scotea limba și făcea așa, un zgomot de pârțâit cu buzele:

- Mi-as înfoia și eu părul doar că, vezi, mi-au căzut mai toate firele. Așa că să zicem că m-am înfoiat și la blană. Cred că noi doi o să ne înțelegem de minune.

Și, din ziua aia, Color a devenit cel mai bun prieten al meu. Bine, mie îmi place și de ceilalți membri ai familiei Escu, dar de Color îmi place cel mai mult.

E haios și-mi aduce întotdeauna un cadou mic, micuț, oricât de micuț ar fi, atunci când vine acasă. Chiar dacă e doar o bucată dintr-un fruct care îmi place sau o mingiuță mică de tot. Uneori mă

gandesc la faptul că nu-mi aduc aminte de familia mea adevărată
tocmai pentru că familia Escu e familia mea adevărată.

Ce-i un micinik, n-ai aflat?

E ca un balon cu blană

Parc-un câine a mâncat

O mingiuță dolofană

Micinicii încap oriunde

Se pot face mari sau mici

Și, în câteva secunde

Sunt acolo sau aici

Fioroși sunt foarte rar

Nu e genul lor să fie

Fioroși nu, dar măcar

Sunt hαιοși, asta se știe!

Tu o să fii Timok

Pe cât de mic eram atunci când m-a găsit Color, pe atât de curios eram. Așa că, atunci când m-a dus acasă, m-am apucat imediat să Țopăi și să miros tot ce puteam mirosi prin casa lui.

Buuun!, mi-am zis după o vreme, pe aici nu trecuse alt picior de micinik, așa că m-am liniștit. Știi, nouă nu ne place să stăm în case în care au stat alți micinici înaintea noastră.

Nu de alta, dar pe Pluto e o regulă. Nicio familie nu poate avea mai mult de un micinik în casă. Și, dacă treabă stă așa, mai bine mirosim în toate colțurile casei, să ne asigurăm că pe acolo n-a stat picior de micinick în ultima vreme.

Altfel, dacă o fi plecat undeva și se întoarce, ne trezim iar în stradă. Și nu e nimic mai trist decât să iei un animal în casă și apoi să fii nevoit să-l lași liber și părăsit pe stradă. Nu?

La un moment dat, când eu mă săturasem de mirosit, în casă a intrat un băiețel cu căști pe cap. Cânta și dansa mereu. Când m-a văzut, a alergat bucuros spre mine și m-a luat în brațe.

N-am mârâit și nici nu m-am zburlit la el, pentru că era un băiețel drăguț. De ce să vreau să-l sperii? L-am lăsat să mă mângâie cât a vrut și apoi, când s-a plictisit de mine, l-am lătrat de câteva ori, poate se joacă cu mine în continuare.

Nimic nu-i mai plăcut pentru noi, micinicii, decât să se joace cineva cu noi. Să ne arunce o minge, să ne alerge sau să ne caute prin casă. Și copilul nu m-a dezamăgit. Ne-am jucat noi multă vreme până când, la un moment dat, el s-a oprit, m-a luat în brațe și m-a ciufulit așa peste urechi.

– Eu sunt Music, mi-a spus deodată. Și tu o să fii Timok.

Habar n-aveam că trebuie să am un nume. Dar când mi-a zis că mă cheama Timok, m-am simțit un micinik puternic. Părea că e un nume de micinik puternic, în orice caz.

Mi-a plăcut. Chiar mult. Așa că am lătrat scurt, de două ori, până când băiatul a fost sigur că înțeleg ce mi-a spus. De-atunci, îmi place mult și Music, băiatul care mi-a pus numele. Dar, dintre toți, tot Color e preferatul meu.

Știi, animalele au un secret, fie că sunt de pe Pluto, de pe Marte sau de pe Pământ. Ele își aleg un stăpân preferat și îl îndrăgesc puțin mai mult decât pe ceilalți membri ai familiei sale. Asta nu e un lucru rău.

Așa suntem noi, animalele. Eu l-am ales pe Color și mă bucur de câte ori îl vad. Și el se bucură. Sunt sigur. Doar că uneori se preface supărat că să mă păcălească.

Uite, spre exemplu, ieri, când a venit acasă, am sărit repede să îl întâmpin. Și eu când sar, sar. Adică țopăi așa, ca o minge mare, și încerc să mă opresc în fața lui. Doar că uneori nu reușesc, așa că ne ciocnim și el cade pe spate. Atunci mă păcălește întotdeauna, că pare supărat.

Dar știu eu că nu e. Eu sunt micinik-ul lui și n-ar fi supărat pe mine orice as face. Sta puțin jos, întins, de parcă ar fi amețit, așa, dar apoi se ridică și râde. Am făcut împreună faza asta de multe ori și nu mă mai las păcălit.

Music nu e singurul copil din familia Escu. De fapt, cu el îmi place să mă joc. Cu sora lui, însă, e altă poveste. Pe ea îmi place să stau cocoțat atunci când stăm amândoi pe canapea și ne uităm în cărțile ei. De fapt, ea se uită în cărți, iar eu mă uit la ea. Și când i se mișcă ochii dintr-o parte în alta, după cum citește un rând al cărții, eu mă mișc cu capul după ochii ei.

Suntem haiosi, noi doi. Dacă ne-ai vedea, ai crede că suntem puțin țicniți. Ea citește și eu dau din cap stânga dreapta, fără să mă opresc niciodată. Dar imi place Selfi, că așa o cheamă. E deșteaptă și are mereu lucruri interesante să mă învețe.

De fapt, ea cred că e singura din familia Escu care s-a prins că înțeleg tot ce spun. Se uită la mine într-un fel ciudat și sunt sigur că s-a prins. Doar că e de treabă și nu spune nimănui lucrul asta. Așa că a câștigat în mine un prieten de nădejde oricând ar avea nevoie.

Cu Music și Selfi mă joc, din când în când, țopa-țup. Nu știi țopa-țup? Hmmm, păi înseamnă că nu te-ai distrat niciodată să simți că nu mai poți de răs. Țopa-țup e super simplu de jucat: ne așezăm cu toții în cerc, dăm drumul la cronometru, apoi unul dintre noi zice "Țopaaaaa". Imediat, ceilalți se ridică și fug prin casă. Trebuie să îi prinzi și, când pui mâna pe cate unul din ei, să zici repede Țup. Și așa îl scoți din joc. Dacă îi prinzi pe toți înainte să expire timpul.

Toată ziua mă joc. Asta e viața mea de micinik și-mi place la nebunie. A, și-mi mai place ceva. Mâncarea făcută de Lumi.

Am uitat, de Lumi nu ți-am povestit încă. Ea e mama noastră. Ne mângâie pe toți, ne vorbește frumos, ne ajută când ne lovim și ne ține așa, cum să zic, în brațe, deși nu ne ține în brațe. Lumi pare că are întotdeauna grija de tine, chiar dacă e în cealaltă parte a camerei.

Eram mic, un ghemotoc

Color m-a luat acasă

M-au strigat de-atunci... Timok!
Cu ei, lumea-i chiar frumoasă!

Music mi-a cântat frumos
Selfi mi-a spus cum e viața
Mă simt așa bucuros
Când ne-ntâlnim dimineața

Plecăm în spațiu

În ziua aceea, l-am simțit de departe pe Color. Vezi tu, noi, micinicii, avem un nas foarte fin și simțim orice persoană sau lucru de la o distanță foarte mare. E una dintre puterile noastre cele mai importante.

Ușa s-a deschis, iar eu m-am prefăcut că stau nepăsător într-un colț al camerei. Mă jucasem cu Selfi până atunci, iar acum stăteam și pierdeam timpul pe covor. Dar pândeam cu colțul ochiului să văd când intră Color.

Au intrat pe rând Music, Lumi, iar apoi nimeni. Să mă fi înșelat, oare? Dar nu, în câteva clipe, pe ușă a apărut bunul meu prieten. Și ne-am jucat amândoi așa cum știm noi să o facem.

Eu am sărit pe el, iar el s-a prăbușit pe spate, prefăcându-se surprins. Știu asta sigur, că s-a prefăcut, deși în ultima vreme pare că se preface din ce în ce mai bine. Stă jos și e așa, super amețit, de parcă ar zbura mii de stelute verzi în jurul capului lui.

Apoi am mâncat, ne-am jucat și i-am lăsat să vorbească. I-am auzit spunând că plecăm toți în spațiu și m-am bucurat că plecăm într-o aventură. O să le arăt tuturor ce poate Timok cel viteaz. Și, ca să vezi că nu sunt doar vitează, sunt și foarte deștept, hai să-ți mai povestesc ceva.

Știi ce înseamnă că plecăm în spațiu? Hmm, cum să-ți explic să fie mai ușor de înțeles. Într-o seară, când poți tu, roagă-i pe mami sau tati să te ducă undeva unde să poți vedea cerul.

O să vezi, deasupra ta, o grămadă de stele. Unele lucesc mai puțin, altele mai mult. Noi le spunem stele, dar ele sunt tot felul de lucruri: planete, stele, asteroizi – adică mici bolovani ce plutesc prin spațiu în căutarea unui loc în care să se prăbusească, dar și multe altele.

De obicei, în jurul unei stele (Soarele e o stea) se rotesc câteva planete. La noi, în sistemul solar (se cheamă așa pentru că e sistemul planetelor din jurul Soarelui), sunt 9 planete. Bine,

oamenii spun că ar fi 8 și că Pluto, planeta unde locuiesc eu, ar fi o planetă pitică și că bla bla.

Dar noi, cei de pe Pluto, nu suntem de acord cu asta. Adică, planeta noastră de ce n-ar fi și ea planetă ca toate celelalte?

Ce-i o planetă? Hmm, planeta e ca un bolovan mare, ca o minge dacă vrei, formată din pietre, gheață și tot felul de alte lucruri. Vezi, spre deosebire de stele, planetele nu răspândesc lumina în jurul lor. Soarele și alte stele sunt așa, ca niște licurici. Iar planetele se adună în jurul lor ca să se bucure de lumina pe care o dau.

În jurul Soarelui nostru roiesc, așa cum spuneam, mai multe planete. O să-ți povestesc despre fiecare mai încolo, că nu e nevoie să învățăm totul deodată. Dar e bine să îți amintești ce spuneam mai devreme.

Soarele-i un licurici,
Ba acolo, ba aici,
Și în jurul lui roiesc,
Se-nvârtesc și se-nvârtesc,

Nouă mingi și mari și mici

Uriași, dar și pitici

Unii spun c-ar fi opt doar

Și că Pluto, în zadar

Speră că va fi planetă

Oricât ar fi de cochetă

E pitică!, așa zic

Nu le pasă de nimic!

Nava

Când m-am întâlnit prima dată cu Nava, mi-a fost frică de ea. Mie, neînfricatul Timok, mi-a fost frică de ceva. Nu e rușine să recunoști asta, să știi. Până la urmă, frica e un sentiment bun, pentru că ne ajută să fim atenți la pericolele ce ni s-ar putea întâmpla.

Frica ne face corpul mai rapid, vederea mai ageră și auzul mai bun. Bineînțeles, imediat ce vezi că îți e frică de ceva, trebuie să te gândești cum poți depăși frica respectivă. E simplu. Să spunem că mi-e frică de cineva. Mă uit la persoana aceea și apoi, imediat ce simt că îmi e frică, mă gândesc cum as putea rezolva problema. Ce soluții am? Gândește-te ce ai face tu într-o astfel de situație și discuta cu oamenii mari din jur cum e mai bine să procedezi.

Așa am făcut și eu. M-am apropiat mult de Lumi și Color, ca să fiu sigur că mă apără. Și, stând acolo, am început să mă uit în jur. M-am uitat la Navă, am ridicat bine capul să văd cât de mare era. Era mare-mare de tot și arăta ca o minge cu niște țevi în jurul ei. Ca și cum mingea ta de la joacă ar fi avut în jurul ei niște antene uriașe ce o ajutau. Nu știu la ce o ajutau.

Apoi Nava mi-a vorbit. M-a strigat "Timok, Timok, ce bine că te văd!". Și avea așa o voce blândă și frumoasă, încât mi-a mai dispărut din frică. Dar am rămas atent, pentru că știu că vocea frumoasă poate fi doar o păcăleală.

Am mers după Lumi și Color pe un fel de drum de fier care intra în Navă și m-am trezit la noi acasă.

Am ieșit repede să mă uit prin ce magie mă putuseră aduce acasă așa de repede, dar afară era doar drumul ăla de fier și oamenii care se uitau la noi.

M-am speriat iar și am intrat repede înăuntru, în casă. Am uitat de sperietură imediat ce mi-am văzut acolo culcușul și porția de mâncare. M-am așezat și m-am gândit.

Hmm, ce magie să fie și asta? Cum să fi reușit să aducă casa noastră și să o înghesuie în Navă? Apoi, i-am auzit pe Music și Selfi cum vorbeau despre cât de buni au fost constructorii, atunci când au făcut nava aceea extraordinară să semene cu casa noastră.

Mi-a plăcut nava și m-am înțeles bine cu ea de atunci înainte. Părea că are grijă de noi și am considerat-o mereu parte din familia noastră. Nava cea mare și noi cei cinci omuleți și micinici, plecăm în cea mai mare aventură din viața noastră.

Hai să îți spun puțin despre navele cele mari, care călătoresc sus, sus de tot, acolo unde nu mai există zgomote și nici aer și nici toate lucrurile cu care te întâlnești tu pe Pământ. Vezi tu, acolo unde

trăiești, pe Pământ, exista o forță invizibilă care ne atrage pe toți spre suprafața Pământului. Se cheamă gravitație și din cauza ei e complicat să sari foarte sus în aer, atunci când vrei să sari.

De fapt, imediat ce ai sărit, forța asta se pune pe treabă și te trage în jos spre Pământ. Ca să zboare, tocmai pentru că e nevoie să facă față acestei forțe invizibile, păsările au nevoie să dea mereu din aripi.

Dacă te-ai uita cu atenție, atunci când zboară, păsările pare că se ridică puțin și cad puțin, se ridică și cad, mereu și mereu. Când cad, le trage acea forță în jos, iar când se ridică, reușesc să folosească aripile și să fie mai puternice forța despre care îți povestesc.

Forța aceea aproape magică se cheamă gravitație. Din cauza ei, o minge căreia îi dai drumul din mână nu va zbura în sus sau în stânga ori dreapta, ci va cădea în jos. Dacă vrei să faci mingea să sară în sus, trebuie să o lovești cu putere. Și, cu cât vrei să o trimiți mai sus, cu atât mai multă putere trebuie să ai atunci când o lovești.

Așa e și cu navele acestea care zboară printre stele. Ele au nevoie, că să poată pleca de pe Pământ, de o forță extraordinară, care să bată forța gravitației ce le tot trage în jos. De aceea au motoare gigantice care scot flăcări și le împing cu putere spre cer.

Apoi, imediat ce au zburat suficient de sus, forța de gravitație scade, iar nava are nevoie de mai puțină putere. Când ajung sus, sus de tot, navele plutesc fără să aibă nevoie de motoare sau vreo putere specială. Acolo, în spațiu, printre stele, și oamenii plutesc în interiorul navelor, pentru că nu mai există forța de gravitație care să îi tragă în jos.

Și-o să îți povestesc mai multe despre nave și puterile lor speciale în viitor, pe măsură ce aventura noastră va continua. Până atunci, ține minte.

Sari în sus, sari fără teamă

Ea te trage spre Pământ

Gravitație se cheamă

Poți să mă crezi pe cuvânt

Stele, văzute de aproape

M-a bucurat atât de mult că a început călătoria noastră printre stele, încât mi-a venit iar chef să scriu versuri. Vezi tu, noi micinicii, suntem foarte sensibili. Și, atunci când ne bucurăm tare, vorbim în rime. Vorbim între noi, adică, pentru că ți-am zis că nimeni altcineva nu știe că noi putem vorbi și înțelege ce spun cei din jurul nostru. Așa că, scuză-mă, dar nu mai pot, trebuie să-ți spun o poezie:

Pân-atunci eram... ceva
Ca și tine, un pitic
Dar cu stele-n fața mea
N-a mai contat că sunt mic

Vezi tu, când pornim la treabă
Orice-ar fi: școală, pian
Mergem zilnic, fără grabă
Azi și mâine, an de an

Fruntea sus, chiar nu contează
De e greu sau e ușor
Cei ca noi înaintează

Chiar de mușchii toți îi dor

Și tu ești la fel ca mine
Când vrei, poți să faci minuni
Bine! Uite, chiar de mâine
Vei porni în misiuni

Nu renunți și nu te-alinți
Ca să poți să le atingi
Roagă-i pe bunici, părinți
Să te-ajute să învingi

Fiecare dintre voi
Tu, părinții, chiar pisica
Veți învăța jocuri noi
Și veți uita ce e frica

O dată la șapte zile
Misiuni vin iar, în val
Și așa se fac, agile
Cincisprezece în total

O să mă faci mândru. Foarte!

De le termini dintr-un foc

Și-ți voi spune mai departe

Aventura lui Timok!

Capitolul 2: Neptun

Neptun, uriașul de gheață

Știți ce am aflat eu de la Selfi? Mi-a povestit într-o seară, când stăteam și mă uitam la ochii ei. Probabil pentru că îi place mult de mine și pentru că, atunci când stau cocoțat peste ea și mă uit la ochii ei pare foarte bucuroasă, mi-a zis:

– Mai Timok, tu știi ceva despre Neptun?

M-am uitat în ochii ei iar și am zis că, dacă m-a luat așa, e clar că știe că înțeleg ce zice. Deci nu m-am mai ascuns și am dat din cap că nu, nu știu.

– Neptun e o gigantă gazoasă. Adică, mulți spun că planeta e formată doar din gaze și că, dacă am vrea să aterizăm acolo, n-am avea unde. Sunt doar nori, înțelegi? Doar că norii ăștia, mă gândesc eu, sunt mai groși, decât ne-am închipui. Sunt cam ca un aluat mai pufos de pâine. I-am tot cercetat și i-am cercetat și cred că încep să înțeleg ce se întâmplă acolo.

În norii de pe Neptun trăiesc niște ființe interesante. Nimeni nu le-a auzit vreodată vorbind. Și nici nu le-a văzut prea bine. Așa că, la noi pe Pluto, circulau multe legende în privința lor. Ba că sunt monștri uriași ce mănâncă pe oricine se apropie de planetă. Ba că sunt umbre zburătoare, ce te pot înconjura și speria rău de tot. Am citit toate legendele și nu cred că sunt adevărate.

În schimb, cred altceva. Și de abia aștept momentul când vom ajunge acolo, pe norii de lângă Neptun, să văd dacă am dreptate sau nu.

Am privit-o pe Selfi bucurându-se și m-am gândit că omuleții ăștia sunt ciudați rău. I-ai văzut vreodată cum își mișca mâinile și capul atunci când sunt încântați de ceva? Și ei se amuză de noi, animalele, că ne strâmbăm și ne uităm chiorâș. Pai ei cum se uită? Altfel, interesantă treabă cu monștrii ăștia de pe Neptun, care de fapt nu sunt monștri. Eu nu prea vreau să-i întâlnesc, dar dacă merge toată familia, merg și eu. Trebuie să-i apere cineva de urâții ăia, nu?

A doua zi, m-am trezit așa, cu burta strânsă dintr-un motiv pe care nu îl înțelegeam. Știi, era ca și cum aș fi mâncat niște pietre, iar ele rămăseseră acolo în burtă, grele de tot. Nu-i bine să mănânci pietre, să știi. Nu de alta, dar te poți îmbolnăvi rău de tot. M-am dus la Selfi și i-am arătat burtica. M-a mângâiat blând acolo și am simțit că-mi trece puțin. Ce bine e să te mângâie cineva pe burtică!

– Știu, măi Timok. Ți-e frică de monștrii ăia, nu-i așa? E normal să-ți fie frică. Tuturor ne e. Dar mergem împreună acolo. Câtă vreme suntem foarte atenți, n-o să se întâmple nimic rău. Plus că eu cred că monștrii ăia sunt altfel decât credem noi.

M-a liniștit Selfi, așa că m-am dus la Color, care dormea încă dus. L-am sărit pe burtă și m-am zbenguit acolo o vreme, până când a deschis ochii. Părea foarte bucuros, așa că l-am lins pe față și i-am dat bună dimineața în felul meu. Am țopăit atât de tare, încât am tras și un pârț de bucurie. Color s-a uitat la mine, m-a mângâiat între urechi și apoi m-a împins jos din pat. Doar că eu nu m-am lăsat păcălit. Așa face el când vrea să ne jucăm, știu eu. M-am furișat, deci, pe cealaltă parte a patului și i-am sărit în spinare mârâind. El se prefăcea că încearcă iar să doarmă. Cred că orice alt

micinik în locul meu s-ar fi lăsat păcălit. Doar că eu, care sunt foarte isteț, mă prind imediat când Color se preface și când nu. Și știe să se prefacă bine de tot. Acum, spre exemplu, chiar sforăia de-a binelea și, când i-am sărit în spinare s-a prefăcut că se trezește. Ce actor bun e!

M-am plictisit de Color când a început iar să stea în pat ca și cum ar dormi. Nu mai era distractiv deloc. Așa că am mirosit în jur, până când nările mele au prins o aromă îmbietoare de mâncare. Știi, mie îmi gătesc mai mulți oameni de pe Nava. Ba chiar și Nava mi-a oferit de câteva ori conserve bune, bune de tot. Astăzi, cred că Lumi îmi va aduce masa de dimineață. Nu sunt foarte sigur, dar stă în bucatarie de ceva vreme. Mă furișez tiptil tiptil, până ajung în spatele ei. Acolo, latru tare, ca să-i fac o surpriză. Doar că ea nu se sperie, ca de obicei. Nu știu cum face, dar mereu simte că mă apropie.

Nu-i sar în spate, pentru că Lumi e mai mică așa, de înălțime și mi-e frică să n-o dobor. Cu Color, e altceva. El știe să se prefacă bine, cum spuneam. Când îi sar în spate, cade jos și îi zboară toate

lucrurile din mână, de parcă ar fi o căzătură adevărată. Cu Lumi, însă, nu mă pot juca așa.

– Timok, azi ți-am făcut mâncarea micinicilor curajoși. Știu că ți-e frică să cobori pe norii de pe Neptun, așa că m-am gândit să-ți pregătesc mâncarea ta preferată: crăntănele.

Nu mai aud bine ce spune mai departe, pentru că sunt deja cu boticul în castron, înfulecând. Și, eu când înfulec, înfulec. Adică, îmi umplu gurița bine, bine de tot, și apoi mestec cu ochii aproape închiși de plăcere. În urechi aud doar cranț, cranț și nu mă mai interesează nimic altceva. Așa se întâmplă și acum, când Lumi probabil că îmi spunea și alte lucruri, dar eu n-o puteam urmări. Pentru că, știi, eu chiar mă bucur când mănânc ce-mi place.

Apoi, i-am văzut pe toți membrii familiei cum s-au strâns într-o cameră, așa că m-am dus și eu repede, să nu lipsesc de la adunare. Discutau despre Neptun și despre lucrurile ce ne puteau aștepta acolo. Au vorbit și Color și Lumi, apoi Selfi și Music. Îmi venea și mie să vorbesc, dar am zis că nu-i momentul să afle toți ce puteri am eu.

Ne-am îmbrăcat cu toții în costumele noastre spațiale și am pornit la treabă. A, nu ți-am spus. Costumele spațiale de pe Pluto sunt construite dintr-un material aproape invizibil. Adică, dacă te uiți așa, de aproape, aproape de tot, o să vezi ceva sclipind peste hainele noastre. De aproape, da? De aceea, ori de câte ori o să ne vezi undeva, în poze, să știi că avem pe noi costume spațiale. Doar că nu le poți vedea. Că am lămurit și treaba asta, să mergem pe Neptun!

Țop în sus și țop în jos

Dimineața explorez

Color pare bucuros

Când în pat îl vizitez

Apoi, trec la mâncărică

E gătită. Să îmi placă!

O duc toată spre burtică

Foamea repede să-mi treacă

Uriașii

Ne-am dat jos pe Neptun direct pe un nor din acela pufos.

Whoaaa, ce senzație interesantă. Norii de acolo seamănă cu o trambulină maaaaare, mare de tot. Și albastră. Adică, să înțelegi mai bine, gândește-te puțin cum ar fi să pășești pe un fel de jeleu mare și pufos. Bineînțeles că nu te poți ține pe picioare așa cum o făceai înainte, nu? Ne mișcam atât de rău în sus și în jos, în stânga și în dreapta, înainte și înapoi, încât ne clănțăneau dinții în gură de atâta mișcare.

Color începu să râdă, în timp ce se uita la noi, toți, ceilalți, ce ne chinuiam fiecare să ne menținem echilibrul. Era clar că n-o să putem. Așa că ne-am aruncat în fund, pe burtă sau care cum a nimerit și am început să țopăim ca pe trambulină. Norii erau delicioși, iar culoarea aia albastră era, nu știu cum să zic, atât de (îmi tot vine să înghit, nu știu de ce) frumoasă, încât îmi venea să mananc din ea.

Deodată, însă, Color s-a oprit din râs. S-a uitat îngrijorat la noi, apoi la ceva deasupra capetelor noastre. M-am uitat și eu. Apoi m-am

făcut mic, mic de tot, și m-am ascuns între picioarele lui Music.

Veniseră monștri!

Că să-ți descriu mai bine monștrii de pe Neptun trebuie să îmi fac mult curaj. Erau atât de amenințători, încât îmi venea greu și să mă uit la ei. Color, însă, era mai puțin fricos ca mine, așa că începu să le vorbească.

– Venim de pe Pluto, le spuse el cu mâinile întinse și palmele îndreptate în sus, așa cum învățase că trebuie să facă atunci când le arăta altora că a venit cu gânduri pașnice. Avem nevoie de ajutorul vostru. Avem nevoie să ne susțineți, atunci când vom ajunge pe Pământ. Să recunoașteți că, pentru voi, Pluto e planetă, nu altceva.

Formele uriașilor dansau în jurul nostru și, deodată, devenise clar că puteau să zboare. Uriași amenințători care pot să și zboare? Urechile mi s-au pleoștit de tot și am fugit iar sub picioarele lui Music. N-o să mai ies de acolo niciodată. Brrrrr.

Lumi încerca și ea să vorbească, dar uriașii rămăseseră la fel de tăcuți. Selfi încerca un fel de limbaj al semnelor, dădea din mâini în toate direcțiile și cred că nici ea nu înțelegea prea bine ce face acolo, așa că la un moment dat a renunțat.

Eu tremuram mai departe, iar urechile mele începuseră să se lovească de blană și, de la tremuratul ăsta, ziceai că sunt un fel de tobă ambulantă, ce cânta un cântec vesel. Music prinse ritmul și se apucă să cânte ceva, fără cuvinte, dar cu multe La La La-uri.

Sincer să fiu, mi-era cam rușine, că arătăm cam ciudat noi, viteji de fel, dar încurcați și împiedicați pe planeta uriașilor. Doar că, în scurtă vreme, micinikul haios din mine deveni mai puternic decât micinikul speriat. Și urechile dădură tonul picioarelor, iar corpul meu se trezi dansând, țup – țup, pe jeleul ăla mare și pufos.

Music îi dădea mai departe cu lălăielile lui, iar eu dansam de mama focului. Că să fiu sincer, uitasem de tot de uriași. În mintea mea, eram acasă, în familia mea cea frumoasă, și mă bucurăm ca un nebun. Am reușit să fac și niște tumbe, că jeleul mă ajuta la asta. La un salt, am reușit să-mi ating piciorul drept cu lăbuța stângă, iar

apoi să-mi ating coada cu o ureche. Dansam atât de bine, încât urechile mele se mișcau în sus și în jos, repede repede, de parcă și-ar fi dorit să mă facă să zbor. Blana mea ciufulită se mișca și ea, în toate direcțiile. Ce să mai, arătam ca un cățel care se scutura de apă, doar că eu mă scuturam aproape la fiecare săritură.

Aș fi dansat, așa, multă vreme, dacă nu m-ar fi apucat cheful să încerc o săritură nouă. Și, în timp ce încercam, nu știu cum am făcut și, de bucurie, am tras un pârț. Apoi, de frică că am tras un pârț în public, am mai tras un pârț. Ce ghinion. Numai că n-am apucat nici să mă rușinez bine, că în jurul nostru s-a pornit un zgomot ca de pietre ce cădeau de pe niște munți înalți, înalți de tot. M-am uitat mai bine și, ciudat, părea că monștii aia mari și înfiorători râdeau. Frica mea s-a transformat imediat în furie. Și era gata-gata să strig, doar că m-am abținut în ultimul moment. Altfel le-aș fi zis urlând:

– Băi, voi râdeți de mine?

Numai că, imediat, monștii aceia care zburau s-au așezat jos, lângă noi. Și-am văzut atunci că ei, de fapt, erau niște monștii pitici. Și

erau pufoși rău. Adică, pufoși pufoși. De fapt, ce vedeam noi era imaginea lor proiectată în norii din jur. Și, ca atunci când stai seara cu o lanternă aprinsă și faci animale din degete, așa cum animalele acelea se văd mări, așa se vedeau și monștri noștri.

Mă uităm, recunosc, altfel la ei. Adică, pentru monstruleții ăștia ne-am speriat noi? Color și-a revenit cel mai repede, așa că s-a apucat să îi întrebe:

– Înțelegeți ce vă spunem?

Doar că ei nu înțelegeau, evident. Și continuau să râdă, arătând cu toții spre mine, ca și cum eram clown. Noroc cu Selfi, care s-a apucat să deseneze pe o foaie de hârtie planeta noastră. Când i-au văzut inima cea mare, omuleții au arătat bucuroși spre desen și au dat din cap că înțeleg ce e. Selfi a arătat spre planetă, apoi spre noi, explicandu-le astfel că suntem de acolo. Ei au dat din cap, semn că înțeleg. Și, încet-încet, le-a explicat tot prin desene ce voiam de la ei. De fiecare dată dădeau din cap, bucuroși. Selfi chiar se pricepe să rezolve probleme complicate, asta trebuie să recunosc.

Apoi, Selfi le-a dat lor foaia de hârtie și i-a rugat să îi deseneze ceva. Evident, aștepta un răspuns la ce le spusese. Și, ce să vezi. Un monstrulet ciufulit și vesel a luat foaia și a desenat imediat ceva. Părea tare bucuros că poate face asta. Când a întors desenul spre noi, să lesinam, nu alta. Ne desenase Pluto, cu inima ei cea mare. Apoi, unul după altul, a făcut și celelalte lucruri pe care Selfi le desenase mai devreme. Deja mă enervam rău. Și eu când sunt nervos, sunt fioros. M-am dus la Color, mârâind, cumva să îl rog să mă țină bine, să nu care cumva să rănesc pe cineva în furia mea.

Selfi, însă, a așteptat cuminte până când monstruleții au desenat tot ce aveau de desenat. Și apoi le-a desenat iar lucruri. Iar ei au copiat iar desenele ei, ca și cum era un concurs de desen, nu o conversație între ființe inteligente.

Când îmi pierdusem de tot răbdarea, unul dintre ei a ridicat ceva ce semăna cu o mână. Toți ceilalți au tăcut deodată. Apoi ne-a făcut semn să îi urmăm. Și, uite așa, a început cu adevărat aventura noastră de pe Neptun. Ce nu știam atunci, era că urma să

treceam prin cele trei probe de foc pe care monstruleții de pe Neptun le dădeau oricărei ființe ce le vizita planeta.

Sar, m-ascund în vreun tufiș
Și de-atâta țopăit
Câte-un pâț trag pe furiș

Mă fac roșu, roșu bine
Că s-a auzit în jur
Când toți ochii sunt pe mine
Latru "mmmik" și-apoi îndur

Provocarea

Am urmat monstruleții, prin jeleul pufos care era casa lor, până când ne-am apropiat de ceva ce seamăna foarte mult a oraș. Adică, să înțelegi mai bine, seamănă cu un oraș, dar nu cu un oraș obișnuit. Părea un oraș făcut de o cofetărie. Mda. Salivez. Străzile erau construite din același material pufos și tremuricios ca și norii. Iar casele... ei, aici era ceva ce merită povestit. Casele de pe Neptun sunt, de fapt, ca niște mari bezele, cu moț deasupra, așezate pe stradă una lângă alta, de parcă ar fi puse într-o tava mare, pregătite pentru copt.

Când am văzut toate casele acelea, înșirate și moțate, mi-a venit instantaneu pofta de bezele. Am și scheunat de poftă, dar nu m-a băgat nimeni în seamă. M-am bosumflat și mi-am pleoștit urechile, dar tot nu m-a băgat nimeni în seamă.

Color mergea înaintea tuturor, îngândurat. Lumi admira strada monstruleților, iar Music fredona un cântec doar de el știut. Selfi...

era Selfi. Scria de jos ceva, într-un caiet, probabil în ideea că așa poate ține minte multe din detaliile pe care le vedea în jur.

Monstruleții ne-au condus așa până când, la un moment dat, s-au oprit cu toții în fața unei case mult mai mari decât celelalte de pe stradă. Au intrat toți și m-am minunat că au loc. Am intrat și noi după ei și, ce să vezi, înăuntru, casa părea ca un fel de peșteră imensă, în care nu doar că aveam cu toții loc, dar între noi rămăsese un spațiu suficient de mare încât să trebuiască să strigam unii la alții că să ne auzim.

O vreme, am stat uitându-ne la ei. Iar ei au stat uitându-se la noi. Ciudați rău monstruleții ăștia. Apoi, unul dintre ei s-a rupt din rând și a venit în fața noastră. S-a oprit și ne așteptam să înceapă iar să vorbească cu glasul acela care semăna cu pietrele mari ce se rostogolesc pe un munte. Dar n-a fost așa.

Știi cum vorbesc oamenii atunci când trag în ei puțin aerul dintr-un balon cu heliu, din acela de la petreceri? Subțire, subțire, subțire? Ei, cam așa vorbea arătarea din fața noastră. M-a bufnit râsul și atunci, vai mie, am scapat un alt pâț. Norocul meu că sunt plin de

blană aurie, că altfel eram acum roșu ca racul. Când mi-a auzit... sunetul, monstrulețul s-a oprit din miorlăiala lui subțire și a început să râdă. Au râs iar toți, arătând spre mine, de parcă as fi fost un fel de mascota tribului. M-am ascuns între picioarele lui Color și am așteptat să mă topesc de tot de rușine. Nu m-am topit.

Monstrulețul s-a pornit iar pe miorlăit, iar Selfi a dat din cap mulțumită că, în sfârșit, înțelege câte ceva. Mă îndoiam că înțelege, dar hai să vedem ce se întâmplă mai departe. După ce monstrulețul a terminat de vorbit, Selfi s-a întors către noi și ne-a spus:

– Ne-a spus că, pentru a obține pecetea de pe Neptun, trebuie să trecem de trei probe foarte grele. Că nimeni până acum n-a reușit să treacă de ele, așa că să nu ne așteptăm să plecăm de aici cu pecetea că e aproape imposibil. La prima probă, va trebui să alergăm mai repede decât campionul lor la bilubici. La a doua, să răspundem la o ghicitoare. Iar la a treia, să vorbim limba lor.

Probabil că aștepta un răspuns, dar n-a primit. Eram prea uimiți. Cât de deștept să fii să înțelegi ceva din miorlăiala aia? Serious?

Adică tu chiar ai înțeles? Am vrut să spun ceva, dar m-am abținut la timp, așa că din gura mi-a ieșit un miorlăit ca de monstruleț.

Ceilalți m-au privit uimiți. Credeau că eu vorbesc limba lor. N-o vorbeam. Doar scoteam sunete pe gură, așa cum faci și tu când vorbește gura fără tine.

Selfi a continuat, de parcă era o discuție normală, din sufrageria noastră de acasă.

– Trebuie să facem echipe. Ne gândim care dintre noi se pricepe cel mai bine la fiecare probă. Uite, eu și mami putem concura la ghicitori. Tati, tu poți sigur să vorbești limba lor, că nu e grea deloc. Îți explic eu imediat ce anume trebuie să faci. Cu toții o puteți vorbi foarte ușor, doar că tu, tati, poți face ceva ce noi nu putem: poți fi și haios în timp ce-o vorbești. Iar tu, Timok, o să mergi la proba de fugă. Dacă tu nu poți fugi, țopăi și nu te poți strecura printre obstacole, atunci nimeni n-o mai poate face. Music te poate ajuta să prinzi curaj cu melodiile lui.

Noi tăceam, în continuare, de parcă vorbea cu alții, nu cu noi. Oare cum îi ieșeau atât de repede toate vorbele alea din gură? Că la

mine, dacă e să fiu sincer, gândurile se formau greu, greu de tot. Noroc însă că o avem pe Selfi cu noi.

Și, uite așa, ne-am apucat cu toții de pregătirea pentru probele pe care le aveam de trecut. Că să fie treaba și mai frumoasă, eu eram primul la rând. Se pare că fuga era proba lor preferată. Așa că m-am pregătit cât am putut eu de bine. M-am așezat pe lăbuțele din spate și am început să înghit în sec. Apoi m-am așezat pe burtă și am închis ochii. M-am gândit o clipă că aș putea fi invizibil, doar că nu mi-a ieșit prea bine.

Trebuia să fug și trebuia să câștig. Vine o vreme în viața fiecăruia dintre noi când trebuie să facem asta. Trebuia să joc bilubici.

Un concurs e ca o scară
Intri, urci, dar nu știi cât
Că e zi sau că e seară
Să-l câștigi, fii hotărât!

Provocarea asta mare
Ne va da ce ne dorim

Hai, citiți în continuare

Să vedeți de reușim

Bilubici

În timp ce Selfi vorbea cu monștrii blănoși, eu mă tot întrebam ce-o fi ăla bilubici. Am jucat multe jocuri la viața mea, dar de bilubici n-auzisem niciodată. Și mă uităm la arătările alea și mă gândeam cât de repede fug ele și ce-ar trebui să fac să le întrec.

Selfi s-a apropiat de mine și mi-a lămurit misterul.

– Timok, sala de bilubici e în camera alăturată. E mare, ca un stadion, pentru că la bilubici trebuie să alergi destul de mult, să sari peste diverse obstacole și să te strecuri prin altele. Ca să înțelegi mai bine, gândește-te că intri în camera unui copil care nu și-a strâns jucăriile de multă vreme. Pe jos, te așteaptă tot felul de jucării ascuțite, care te îmbie să calci pe ele. În jurul tău, alte grămezi de jucării stau să cadă pe tine, așa că trebuie să te strecuri pe lângă ele sau printre ele. Apoi, când credeai că ai terminat, va trebui să atingi cu boticul un buton și să pornești înapoi. Dacă te întorci fără să atingi ori să demolezi ceva, atunci ai șanse să câștigi.

Bineînțeles, dacă neptunianul care concurează cu tine n-a ajuns, deja, înaintea ta.

Când am auzit de camera cu jucării care n-au fost strânse de multă vreme, am început să mă gândesc la ziua în care am intrat în camera lui Music și am încercat să mă strecur pe lângă o grămadă de mașinuțe. Doar că n-am reușit, așa că unele, grele rău, mi-au căzut în cap. Norocul meu că eu sunt un micinik, așa încât îmi pot schimba forma și pot deveni subțire ca o ață dacă vreau, la fel cum pot deveni plat ca aluatul unei pizza. Mă rog, nu asta voiam să spun, ci faptul că, dacă vedeți ce scriu eu acum, vă rog, copii, nu vă mai lăsați jucăriile împrăștiate, că e tare greu să te ferești de ele când intri într-o cameră dezordonată. Vă roagă Timok mult de tot!

Am dat din urechi semn că înțelesesem cum se joacă bilubici. Adică fugi, fugi, fugi, dai cu botul în buton și iar fugi și tot așa. Trebuie să trec pe lângă, prin sau peste grămezi de obstacole. Simplu.

Și a fost simplu, în capul meu, până când m-am dus în camera de lângă. Of, micinikul din mine încă se mai miră, să știi. Aia nu era cameră. Adică, de ce ai spune "cameră" la ceva atât de mare

precum un oraș întreg? Nu-i vedeam pereții și nici tavanul. Era ca și cum din peștera de dinainte am fi ieșit afara. Și asta nu era tot. În "cameră" asta părea că s-a jucat un uriaș cu jucăriile și că le-a lăsat împrăștiate. Și uriașul ăsta avea multe jucării. Și nu le-a mai strâns de multă vreme. Așa că, în fața mea, precum dealuri și văi, munți și prăpăstii adânci, stăteau niște bucăți de... ceva. Apoi, m-am gândit mai departe. Dacă eu nu-i văd pereții, atunci îți dai seama cât am de alergat până ating butonul ăla cu boticul meu fin, iar apoi să mă întorc.

Norocul a fost că, aproape imediat, lângă mine a apărut un monstruleț neptunian ce făcea tot felul de mișcări ciudate de încălzire. Se trăgea de mâini, de picioare, își rotea capul și își fâlfâia urechile. Și, în timpul ăsta, se uita la mine cu o privire care îmi dădea de înțeles că îi pare tare rău de mine, dar n-am nicio șansă.

Asta m-a enervat. Adică, Timok cel viteaz să nu aibă șansă? Nici n-o să vadă neptunianul ăsta ce a trecut pe lângă el. Și m-am întors spre el să îi latru ceva, doar că în timpul acela s-a auzit un zgomot că un chițăit de șoarece, așa. Și m-am întors să văd de unde vine. Apoi m-am întors iar să îi arunc privirea mea cea puternică

neptunianului, doar că nu mai era acolo. Neptunianul fugise, iar eu stăteam ca fraierul și mă uităm după el.

Norocul meu a fost că Selfi mi-a strigat să fug repede. Și am fugit. În spate, l-am auzit pe Music. Cânta melodia aia care-mi place mie la nebunie atunci când ne jucăm afară. Întotdeauna alerg cu plăcere când îl aud. Am băgat, deci, viteză, până când m-am apropiat de neptunian. Era bun! Știa să alerge și alerga cu toată viteza înainte. M-am ținut după el, că doar el știa sigur unde e butonul din partea cealaltă a camerei. Am trecut peste un mic munte de obiecte lipicioase, apoi ne-am strecurat pe sub un fel de sertar răsturnat cu fundul în jos, alături de toate obiectele din el. Am zburat, în viteză, pe lângă un fel de baltă ce stătea acolo și, la un moment dat, m-am trezit că nu-l mai vad pe neptunian lângă mine. M-am uitat în urmă și l-am zărit blocat într-o sticlă sau ceva de genul asta. Probabil că, în viteza lui, intrase pe gâtul sticlei și rămăsese acolo, amețit de oprirea bruscă. M-am tot gândit ce să fac. Să merg înainte fără să știu unde e butonul? Să mă întorc și să-l ajut, dar să risc astfel că o să mă întrecă?

M-am întors, că sunt bun la inima. Timok iubește celelalte ființe și nu le dorește răul. M-am subțiat și am intrat în sticlă. Neptunianul miorlăia ceva în limba lui. I-am făcut semn din cap că am venit să îl salvez și l-am chemat după mine, afara din sticla. A ieșit, ușor, în timp ce-l trăgeam cu gura de mânuța lui pufoasă. Doar că afară, vai mie, nu voia să mai fugă cu niciun chip. Am lătrat, m-am rugat de el, dar tot amețit părea. Ce facem acum? Așa că m-am transformat într-un fel de pizza mai mare, așa, l-am invitat să se suie în spinarea mea și am luat-o iar la fugă. Neptunianul mă trăgea ușor de urechi atunci când voia să o luăm într-o parte sau alta. Urechea dreaptă, mergem la dreapta. Urechea stângă, mergem la stânga. Nu mi-a plăcut să mă tragă de urechi, dar asta e. M-am luat la întrecere cu el, trebuie să câștig, nu?

În scurta vreme, se vedea capătul celălalt al camerei și butonul pe care îl căutam. Am ajuns acolo și am atins cu boticul de buton. Ciudat, dar neptunianul n-a vrut să îl atingă. Mi-a făcut, în schimb, semn să mergem înapoi, către locul de unde a pornit concursul. Ne-am întors fără mari peripeții, iar la sosire ne-a aplaudat toată lumea. Pare că neptunienii apreciau că m-am întors pentru el.

Mi-au pus la gât un fel de medalie strălucitoare. Ce bine m-am simțit!

Color, Lumi, Selfi și Music m-au luat deoparte și m-au ciufulit cât au putut ei de mult. Începusem cu dreptul concursul nostru cu neptunienii și asta era bine. Mai aveam două probe și obțineam pecetea lor. Puteam merge la planeta următoare, să căutăm alte ființe și să luăm altă pecete în drumul nostru spre Pământ.

Țup în sus, apoi fentezi

Cazi, dar iute te ridici

Grijă să nu derapezi

Așa-i jocul bilubici

M-am născut alergător

Eu când fug, sunt chiar frumos

Sunt pe placul tuturor

Timok, marele pufos

Ghicitorea

Nici nu-mi revenisem bine după tot concursul și neptunienii ne-au luat după ei în altă cameră, unde trebuia să se țină a doua probă a întrecerii noastre: ghicitorea. Camera era înaltă, iar într-o parte avea amenajat ca un fel de scaun mare, de genul celui pe care stau, de regulă, regii și împărații. Unul dintre neptunieni s-a apropiat, greoi, de scaun. S-a așezat acolo și ne-a privit ca pe niște maimuțoi ce habar n-au că s-a inventat roata. Adică, nu mă înțelege greșit, dar pe mine mă enervează când mă privește cineva de sus. Și neptunianul ăsta nu doar că era înalt, dar se mai și cocoțase pe un scaun mare, mare de tot, ca să ne privească și mai de sus.

Lumi și Selfi s-au apropiat de scaun și au așteptat să audă ghicitorea. Selfi avea creionul pregătit, pentru că problemele se rezolvă întotdeauna mai ușor dacă le scrii pe o hârtie. Monstrul a miorlăit ceva rapid și apoi s-a oprit.

Gata? Asta a fost? Adică, ce-ar fi putut spune cineva atât de repede? Selfi însă, părea lămurită. Scrisese ceva pe caiet și acum vorbea în șoaptă cu Lumi. s-au sfatuit ele, o vreme, până când a părut că au ajuns la o soluție. Atunci, Selfi a miorlăit și ea ceva pe limba uriașilor.

Neptunianul cocoțat pe scaun a sărit, imediat, sprinten, lângă Lumi și Selfi. Mi-a fost frică să nu le facă ceva dar, dar el n-avea de gând să facă asta. Dimpotriva chiar, le-a luat în brațe și părea că le felicita pentru modul cum au răspuns.

Atât de repede?, mă gandeam eu, în timp ce Selfi și Lumi se îndreptau spre noi. Chiar că sunt curios să aflu ce-a fost și cu ghicitoarea asta. Apoi, Selfi ne-a povestit.

– Ne-a întrebat ceva ciudat, dar simplu, în același timp. Numai că eu și mami, pe când lucram la biblioteca de pe Pluto, citisem multe despre întrebarea asta. Sunteți curioși să știți care a fost ghicitoarea, nu?

- Daaaa!, am răspuns noi în cor. Am răspuns și eu, noroc că n-au fost atenți, pentru că toată lumea era cu ochii pe Selfi și Lumi, să ne lamureasca o dată.

- Bine, spuse Lumi. Ghicitoarea a sunat așa:

Seara, pe cer, apar.

Deși nu le-a chemat nimeni.

Dimineața, întotdeauna, dispar.

Deși nu le-a furat nimeni

- Și ne-am gândit, ce poate fi?, a continuat Selfi. Era, clar, ceva din spațiu, pentru că ghicitoarea spunea că sunt pe cer. Că apar seara, dar nu e nevoie să le cheme cineva. Iar dimineață dispar, deși nu e nevoie să le fure cineva. Apoi, ne-am dat seama că, în fiecare seară, atunci când omuleții de pe multe planete din Univers privesc cerul, văd o mulțime de stele. Iar stelele se văd seara pentru că, în restul zilei, lumina soarelui e puternică și acoperă luminițele acestor stele. Rămân pe cer toată noaptea iar dimineața, adică atunci când răsare soarele pe acea planetă, nu le mai vedem. Așa că răspunsul era simplu: stelele.

Așa era. Era simplu răspunsul, deși eu nu m-aș fi gândit la stele, ci la grăunțele mele de mâncare delicioasă, pe care Lumi sau Color mi le lăsau seara în castronel. Mniam, mniam. Seara apăreau, dimineața nu mai erau. Normal, le mâncasem pe toate. Noroc, însă, că n-am fost eu cel care să răspundă la întrebare.

Părea că trecusem și de proba a doua. Și nu era chiar așa de rău pe cât ne imaginasem la început. Hai, că imediat vine și proba a treia, după care luăm pecetea de pe Neptun și fuga, repede-repede la Nava, că mi s-a făcut foame.

– Și totuși, Selfi, cum de știi ce limba vorbesc oamenii ăștia?, l-am auzit pe Color întrebând și mi-am dat seama că și eu ardeam de nerăbdare să aflu același lucru.

Cum se poate ca Selfi să se fi prins atât de repede ce spun monstruleții. Să fi știut ea limba asta înainte să plecăm de pe Pluto? Imposibil! Doar că, după cum veți vedea, lucrurile erau cu adevărat uimitoare.

Selfi zâmbi, apoi a luat caietul de care era nedespărțită și ne-a scris pe el niște litere, într-o ordine care nu avea niciun sens. N-am înțeles nimic. Ia vezi, tu ai înțelege ceva din ce scrie mai jos?

?nups ec iitș ăș ierv

Ce? Mă durea limbuța de cât de mult am îndoit-o încercând să repet literele alea. Lumi, Color și Music încercau și ei să repete, doar că nu le-a ieșit niciunuia. Era imposibil să vorbim limba neptunienilor. Doar că Selfi nu era de acord cu asta.

– Sigur nu vă vine în minte nicio idee prin care să înțelegeți ce scrie acolo? Bine, hai să facem altfel. Și a dat repede foile carnetelului ei, până când a ajuns la niște foi transparente.

Apoi, a scris textul pe una dintre foile transparente și ni l-a arătat. Era la fel de imposibil de citit ca înainte. A întors foaia și atunci.. am înțeles. Chiar era simplu. Scrie și tu, dacă poți, textul de mai sus pe o bucată de plastic transparent. Sau scrie-l pe o foaie subțire cu o cariocă neagră, neagră de tot. O să vezi că, atunci când întorci foaia, scrisul îți va transmite, totuși, ceva.

?nups ec iitș ăș ierv = vrei să știi ce spun?

Așa am învățat noi să înțelegem limba neptunienilor și așa ne-am prins de ce Selfi tot scria lucruri în caietul ei, ori de câte ori vorbeau monstruleții. Scria, apoi dădea pagina și citea scrisul. Apoi le răspundea scriind în plutoniană, întorcea pagina și le arăta scrisul întors pe dos, iar monstruleții îl înțelegeau. Ce chestie deșteaptă, nu?

Mai rămăsese să-l învățăm pe Color să vorbească în limba monstruleților. Părea destul de îngrozit de ideea asta, așa că m-am dus la el și am făcut ce știu eu să fac mai bine. L-am sărit în brațe, l-am doborât pe podeaua aceea pufoasă și albă și ne-am tăvălit amândoi o vreme, până când i-a trecut îngrijorarea. Apoi s-a ridicat, s-a uitat la Selfi, și i-a zis vesel:

– Hai să terminăm și cu ultima probă!

Selfi l-a luat de mână și au plecat amândoi la o scurtă plimbare pe strada cea mare din orașul monstruleților. Iar eu, am rămas să-i

aștept acolo, flămând. Vai, ce mult îmi doream să pot merge spre Nava și să pot crănțâni mâncarea mea preferată.

În timpul ăsta, m-a mângâiat pe blană cineva. Am ridicat urechile bucuros, dar nu m-am uitat. Apoi, în fața mea a apărut un castron din bezea, plin cu mici biluțe albe. O mână de monstruleț mi-a arătat castronul și m-a îmbiat, parcă, să mănânc.

Am mirosit cu nasul meu cel puternic biluțele și aveau o aromă nemaipomenită. Am luat una între dinți, am spart-o ușor și, apoi, m-am simțit în casa noastră de pe Pluto, așezat comod pe perna mea de micinik. Gustul era extraordinar, ceva ce nu mai mâncasem niciodată. Și am ronțăit acolo, fericit, până când Selfi și Color s-au întors din plimbarea lor. M-am uitat recunoscător la neptunianul ce-mi dăduse de mâncare și mi-am dorit să înțeleagă că îl rog să îmi dea și pe nava câteva plase mari, pline de bobite din acelea nemaipomenite. Ciudat, dar a dat din cap ca și cum a înțeles.

Apoi mi-am făcut curaj pentru proba a treia a concursului nostru. Era foarte important să o câștigăm și pe aceasta.

"!Ănub" este, de fapt, "Bună!"

"Nut" e invers de la "tun"

Chiar de bine nu prea sună

Aşa-i limba din Neptun

Color vorbește neptuniană

Să vorbești neptuniană nu e greu. Trebuie doar să vorbești subțire, subțire de tot și să inversezi literele în cuvintele pe care le spui. Adică, să nu spui "bună!", ci "ănub!", să nu spui "foame", ci "emaof". Și tot așa. În plus, că să te audă uriașii, trebuie să vorbești folosind o voce foarte foarte subțire. Încearcă!, sigur o să reușești din prima.

Color a învățat repede ce trebuia să spună. Lumi, Selfi și Music i-au pus pe hârtie un discurs interesant. Music a compus chiar un cântecel pe care urma să îl fredoneze în timp ce Color vorbea neptuniană. Că să aibă, zicea el, coloana sonoră. Așa cum se întâmplă în filme, când actorii fac lucruri extraordinare.

Monstruleții ne-au făcut apoi semn că proba cea de-a treia stă să înceapă. Ne-au chemat într-o altă cameră, mai mică, unde Color și doi neptunieni s-au așezat față în față, fiecare pe câte un scaun. Apoi, Color a început să vorbească. Iar noi ne-am abținut să nu râdem, pentru că suna așa de haios în timp ce vorbea limba aceea

ciudată. După o vreme, s-a oprit. Și apoi s-a lăsat liniștea în camera de concurs.

Ne-a fost teamă că neptunienii s-au supărat, pentru că multă vreme după aceea n-au mai zis nimic. Au continuat să se uite la noi, de parcă am fi fost de pe altă planetă (evident, chiar eram). Tocmai când credeam că ne-am poticnit la ultima probă, unul dintre monstruleți, cel mai înalt, s-a ridicat și, cât era de mare, a făcut o plecăciune adâncă în fața noastră. Și ne-a spus ceva ce, în traducerea lui Selfi, suna cam așa:

– Ne-au vizitat, până acum, mulți omuleți de pe alte planete. Cu toții ne-am întrecut și pe toți am reușit să îi învingem în concursuri diverse. Când ați apărut pentru prima dată, ne-am uitat la voi și ne plictisiseam să vedem iar și iar omuleți care nu sunt în stare să câștige niciunul din concursurile noastre. Recunosc, am fost foarte aproape să dispărem atunci când ne-am întâlnit prima dată. Ne plictisiseam să tot câștigăm.

La prima probă, animăluțul vostru ne-a arătat că pentru voi nu contează doar să învingeți, cu orice preț. Și a fost exact ce voiam să

vedem. Prietenul nostru a trebuit să se chinuie să între în sticla și să pară bolnav, pentru că voiam să vedem cum reacționa Timok. Dacă ar fi continuat cursa, am fi știut că sunteți la fel ca ceilalți omuleți care ne-au vizitat. Interesați doar să câștigați ceva pentru voi și nimic mai mult. Dar Timok ne-a arătat că nu e așa. Dacă ar fi continuat cursa, n-ar fi găsit niciodată butonul de la capătul camerei. Pentru că butonul ar fi dispărut, odată ce Timok mergea mai departe, fără să-l ajute pe prietenul nostru. Și pierdeți concursul. Plecați de aici fără pecetea de pe Neptun.

Apoi, ne-am dorit și noi să câștigați, pentru că începusem să ne atașăm de voi. Ne-a uimit cât de repede a învățat Selfi să înțeleagă ce vorbim. Știți, acum multe sute de ani, pe Neptun s-a întâmplat să ajungă un omuleț de la voi, a cărui navă s-a stricat în drumul spre Pluto. A venit fără să ceară ceva de la noi, așa că l-am tratat ca pe un prieten. Așa ne-a considerat și el, probabil, pentru că ne-a lăsat, la plecare, un caiet scris cu toate cuvintele limbii voastre. Pe vremea aceea, noi nu vorbeam deloc. Atunci când aveam nevoie să spunem ceva, dădeam din mâini, din urechi sau din nas și așa ne înțelegeam. Omulețul vostru de pe Pluto ne-a arătat că e important să vorbim, că așa putem să ne înțelegem mai bine.

Când a plecat, ne-a lăsat un caiet cu foi transparente, pe care scrisese toate cuvintele limbii voastre de pe Pluto. Am aflat acum, de la Selfi, că probabil strămoșii noștri, când au primit acel caiet, n-au întrebat și cum se poate folosi el. Cum se pot citi cuvintele de acolo. Așa că, din întâmplare, l-au deschis invers și au citit cuvintele așa cum v-a arătat vouă Selfi mai devreme.

De sute de ani, deci, noi am învățat să vorbim invers limba voastră. Și, pentru că bunicii și străbunicii noștri au vorbit limba cu o voce subțire, subțire de tot, așa am învățat și noi să o vorbim. Iar astăzi, dacă vă uitați la noi, suntem niște ființe foarte înalte, chiar înfricoșătoare pentru cei ce ne privesc. Atunci când deschidem gura și vorbim, însă, o facem ca și cum am fi niște mici șoricei speriați. Recunosc, e haios, spuse el, râzând.

M-am uitat la uriașul neptunian și, dintr-o dată, mi s-a părut extrem de apropiat, așa. Erau de treabă monstruleții ăștia, serios. Iar faptul că au amintit de isprava mea de la prima proba m-a făcut să-i iubesc de-a dreptul.

Ne-am strâns cu toții în brațe, apoi ne-am strâns în brațe cu monstruleții de pe Neptun. Urma să mergem în sală lor cea mai importantă și să fim primii omuleți care au primit, vreodată, pecetea uriașei planete Neptun.

Whoaaa. Mi s-a zgribulit părul pe mine de plăcere. Mmmmmik.

Unii fug doar să învingă
Alții fug pentru că vor
Mulți vor doar să ne convingă
Că-n sport nu dai ajutor

Eu sunt micinik, gândesc simplu
Am în schimb un suflet mare
La concursuri, spre exemplu
Dau tot ce sunt eu în stare

Însă, dacă lângă mine
Cineva s-a lovit rău
Mă asigur că e bine

Nu fug ca un popândău

Pecetea de pe Neptun

Știu, te întrebi ce e aia pecete. Și eu m-am întrebat. Așa că m-am dus la Selfi, într-o seară, când mergeam noi cuminți printre stele, și i-am arătat cu boticul cuvântul acela pe care îl tot scria pe caiet. Și Selfi mi-a explicat:

– Demult, cu multă vreme în urmă, pe Pământ, unde mergem noi acum, orice scrisoare pe care voiai să o trimiți undeva putea să facă săptămâni sau luni pe drum. În plus, nu existau plicuri și lipici, așa cum există astăzi, motiv pentru care n-aveai de unde să știi dacă scrisoarea ta nu cumva a fost citită și de alții. Pentru unii oameni era important să nu afle oricine lucrurile pe care le scriau ei. Așa se face că regii, dar și alți oameni importanți, au tot căutat o metodă prin care să poată lipi scrisorile. Să nu le poată citi alte ființe. Sau, dacă le citesc, să fie imposibil să lipească scrisoarea la loc. Au căutat și-au tot căutat o soluție, până când le-a venit o idee.

Au turnat, din fier, diverse desene interesante. Ele erau plate ca niște ștampile, dar anumite bucăți din ele (conturul unui animal

din desen, spre exemplu) erau puțin mai bombate. De câte ori voiau să lipească o scrisoare, acopereau marginile scrisorii cu ceară topită și puneau, peste ceara caldă ștampila din fier despre care ți-am povestit mai sus. În felul ăsta, când ceara se răcea, scrisoarea era lipită și oricine încerca să o citească se trezea că, deși rupe acel sigiliu, nu-l mai poate face la loc, pentru că nu mai are ștampila despre care vorbim, să o pună pe ceară.

Toate planetele și-au ales câte un desen ce le reprezenta și au făcut, fiecare, câte o astfel de ștampila pe care o pun pe toate documentele importante ce pleacă de pe planeta respectivă. Ștampila se cheamă pecete, iar să obții un document cu ștampila înseamnă că obții pecetea în cauză, de la planetă.

Am urmărit-o pe Selfi și am înțeles cum e cu pecetea și cu scrisorile. Da, e bine să nu-ți poată citi cineva gândurile pe care le trimiți altcuiva. Eu, spre exemplu, scriu des prietenilor mei micinici de pe Pluto. Le trimit scrisori cât de des pot. Îi întreb cum mai are gustul suculețului de bulimag, știi, nectarul ăla dulce pe care îl beau cu plăcere toți micinicii de pe Pluto, cum mai e vremea, câți

micinici noi s-au mai născut și tot așa. Nu mi-ar plăcea să-și bage cineva nasul în scrisorile mele, evident.

După toate peripețiile noastre de pe Pluto, a fost ușor să luăm scrisoarea prin care ei susțineau, alături de noi, că Pluto e planetă. Ne-au pus ștampila pe o hârtie în care declarau sus și tare că, dacă Pluto nu e planeta, atunci nici Pământul nu e planetă. Și ne-am trezit, deodată, urcați în Navă și ridicați de pe norii cei pufoși ai lui Neptun.

Ne luasem La revedere de la monstruleți cu lacrimi în ochi, recunosc. Ne-a fost frică de ei la început, dar apoi, pe măsură ce ne-am împrietenit, am ajuns să îi adorăm pentru blănița lor frumoasă, pentru gingășia lor și pentru vocea care merită înregistrată și transmisă la radio în toată galaxia.

Music și-a făcut mulți prieteni acolo și au decis că, atunci când ne întoarcem din călătoria spre Pământ, să ne oprim pe Neptun și să înregistrăm câteva melodii compuse de Music pe voci ale unor monstruleți neptunieni. Sigur o să fie ceva extraordinar. Ne-a fost

tuturor greu să plecăm de pe Neptun, dar trebuia să mergem mai departe.

Când eram gata-gata să decolam, s-a mai întâmplat ceva. Nava ne-a spus că afara e un neptunian cu niște saci mari în spinare, ce pare că strigă după Timok. Am oprit motoarele, am deschis ușa și, minune, s-au revărsat în Nava multe multe crăntănele albe și pufoase. Pentru o clipă, am ajuns în raiul bezelelor și nu-mi venea să mai plec de acolo.

I-am mulțumit neptunianului și el a dat din cap. Eram prieteni pentru totdeauna.

Și Nava ne-a ridicat sus, tot mai sus, după care ne-am îndreptat spre următoarea aventura a călătoriei noastre printre stele. Dar, despre ea îți voi povesti în capitolul următor.

O să treacă înc-o lună
Timp în care exersați
Cu părinții, împreună
Vă jucați, citiți, dansați

Și în zilele acestea
Va ajunge negreșit
Alt capitol din povestea
Despre Timok cel vestit

Capitolul 3: Uranus

Portocale, mere, nuci și alte probleme importante

Am dormit zile întregi
După ce-am fost pe Neptun
Mi-a fost frică! Înțelegeți?
Că nu-s îndeajuns de bun

Crăntăneam mereu bezele
Mă mutam pe fund, pe burtă
Și gândeam, privind la ele
Că a fost o cursă scurtă

Știi, ne-am descurcat chiar bine
În orașul cel pufos
Ne-am purtat cum se cuvine
Iar ei ne-au primit frumos

Iar acum, avem pecetea
Prima dintre cele șapte
Stai, că mă apucă setea

Mă duc să beau niște lapte

Mmmm, acum e mult mai bine

Revenim deci la pecete

Sigur sunt, le vom obține!

De pe toate opt planete

Mda, simt că-mi e iar somnic

Casc, mă-ntind, îmi așez coada

Ne-auzim, eu dorm un pic

Și vreau vise cu grămada!

Când m-am trezit, eram singur. În schimb, auzeam vocile celorlalți în camera alăturată, de parcă s-ar fi strâns la o întâlnire importantă. M-am scuturat, mi-am înfocat blana și am plecat așa, ca un pisic uscat cu feonul, către locul cu pricina. Ce bine. Părea că nu începuseră. Selfi și Lumi erau așezate pe canapea, iar pe măsuța din fața lor erau împrăștiate mai multe cărți cu poze interesante. Color stătea în spatele canapelei, aplecat peste umărul lor, și studia și el cărțile. Iar music se așezase jos, pe podea, de partea cealaltă a măsuței, și purta o discuție aprinsă cu Selfi.

Când am intrat, s-a făcut dintr-o dată liniște. S-au uitat la mine cu toții și i-a apucat râsul.

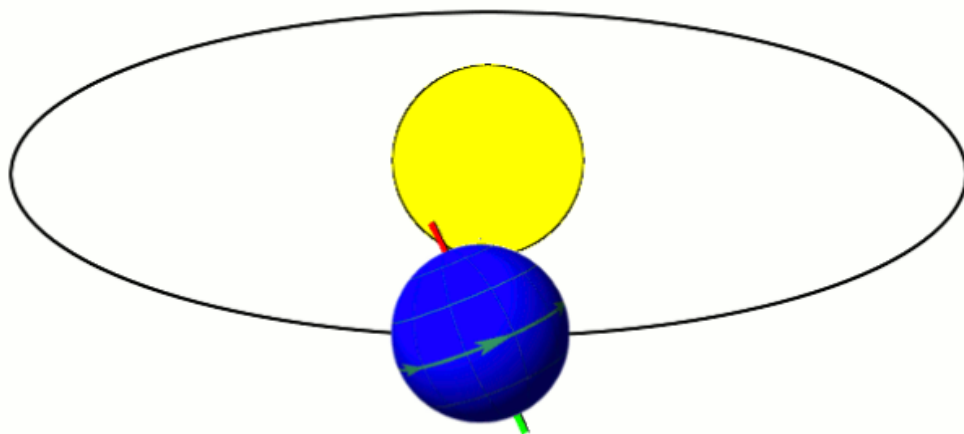
– Timok seamănă cu un arici, a spus Music râzând, iar eu m-am întrebat despre ce arici e vorba.

În camera era o oglindă, așa că m-am dus și eu să o văd. Și da, într-adevăr, niciodată nu-mi stătuse blana atât de înfoiată ca atunci. Eram ariciul perfect. Trebuia să rezolv problema. M-am culcat pe burta și am început să mă rotesc prin cameră, doar-doar voi reuși să îmi aduc blana la forma ei de dinainte. M-am chinuit așa o vreme, după care m-am uitat iar în oglinda. Eram la fel.

Am renunțat și m-am gândit că, dacă blana mea vrea să arate așa, atunci să o las în pace. Până la urmă, câtă vreme tu te simți bine în pielea ta, nu conteaza ce părere au ceilalți despre cum arăți. M-am așezat deci sus, pe măsuta de lângă canapea, și am afișat o moacă haioasă, cu ochii cruciș, să-i fac să râdă și mai tare. M-au mângâiat toți și am uitat de blana imediat. Aș fi vrut să-i ling pe față, dar nu cred că era momentul. Selfi tocmai ne povestea ceva.

- Imaginați-vă că pe masă sunt un pepene galben, mare de tot, iar lângă el niște portocale, nuci ori mere. Pepenele îl punem în mijloc, el e Soarele. E mare, mare de tot, iar celelalte planete se învârt în jurul lui. Apoi, una după alta, în linie, la o distanță din ce în ce mai mare de soare, punem și portocalele, nucile ori merele. Ele sunt planetele, mai mari sau mai mici, mai aproape sau mai departe de soare. Cu fiecare portocală, măr sau nucă putem face un lucru interesant. Le luăm cu mână, uite așa, și le plimbăm din cerc în cerc în jurul soarelui. Uite așa.

Și Selfi ne-a arătat pe tableta desenul de mai jos:

Pământul se învârte în jurul soarelui în 365 de zile, deci atât are un an pe Pământ. Pluto, pentru că e mult mai departe de Soare decât Pământul, se învârte în jurul soarelui în 90.560 de zile de-ale pământenilor. Astfel, un an de pe Pluto ar avea cam 248 de ani de pe Pământ. Înțelegeți? Cu cât sunt mai departe de soare, cu atât timpul pe care îl petrec planetele pentru a se învârti complet în jurul soarelui e mai mare. Deci anii lor sunt mult mai lungi decât ai noștri.

Acum, că ați înțeles ce e un an, hai să vă mai explic ceva. Merele, nucile și portocalele nu se rotesc doar în jurul soarelui. Nuuu. Ele se mai rotesc într-un fel. Hai să luăm un creion și să îl înfigem într-o portocală, drept prin centrul ei. Dintr-o parte în alta. Bun. Portocala e o planetă, da? Ei bine, trebuie să știți că portocala se învârte mereu în jurul creionului. Uite, așa!

Și selfi ne arată o altă animație de pe tableta ei, în care o planetă se învârtea în jurul unui creion imaginar înfipt chiar prin centrul ei.

- Știți cât îi ia unei planete să se învârtă în jurul creionului? O zi. S-a învârtit o dată, a trecut o zi. S-a învârtit încă o dată, a mai trecut o zi. Și, uite așa, ați aflat și cum s-a inventat ziua. Deci, 365 de zile durează ca o planetă să se învârtă în jurul Soarelui. Și o zi durează ca o planetă să se învârtă în jurul creionului imaginar ce trece prin centrul ei.

Ce interesant, mă gandeam. Și părea că Music gândește la fel ca mine, pentru că a întrebat-o pe Selfi:

- Și toate planetele se învârt așa?

- Da, a primit răspunsul. Toate. Nici nu vă închipuiți ce jucarie extraordinară e Universul. Până atunci, hai să mergem mai departe cu povestea, că vreau să ajungem undeva.

Și Selfi a luat portocala în care înfipsese mai devreme creionul. Ținea de creion și îl și învârtea, în același timp. Iar portocala se învârtea odată cu el.

- Vedeți voi, la majoritatea planetelor, creionul cel imaginar stă drept în sus ori puțin înclinat într-o parte. Așa e și în cazul Pământului ori în cazul casei noastre de pe Pluto. O singura planetă din sistemul nostru solar e altfel. Și sunt tot felul de povesti despre planeta asta și despre ființele ce trăiesc aici. Planeta despre care vorbesc are creionul culcat pe-o parte. Că să va explic mai bine, hai să ne imaginăm un butoi. Dacă vrem să îl mișcăm, îl culcam pe o parte și începem să-l rostogolim. Așa cum se rostogolește butoiul se rostogolește și planeta asta.

Planeta se cheamă Uranus și e la câteva zile distanță de noi. E următoarea noastră oprire.

Uite-așa, visez butoaie

De când Selfi ne-a dat vestea

Deci, să dăm încă o foaie

Și să continuăm povestea

Planeta ca un butoi

În câteva zile, Uranus apărea în fața noastră ca o bilă uriașă.

Într-un fel, semăna puțin cu Neptun. Era la fel de albastru și la fel de înghețat. În jurul lui, ca un cerc fin de tot, străluceau 13 discuri.

Și da, știu că ești interesat să afli, Uranus era culcat precum butoiul imaginat de Selfi.

– Știm ceva despre ființele de pe această planetă?, Întreba Color, iar Nava îi răspunse imediat.

– Nimeni n-a reușit să le vadă niciodată cu adevărat. Toți exploratorii care au mai călcat pe aici, până acum, le-au putut auzi doar vocile. Am reușit să iau legătură cu ei și să le spun că venim. Mi-au răspuns că ne așteaptă, dar n-am primit nicio imagine de la ei, așa că nu pot să va spun mai multe.

Ne-am îmbrăcat gros, gros de tot, pentru că pe Uranus era frig de-ți înghețau urechile ciulite gata. Și apoi ne-am îndreptat spre ieșirea din Nava. Ne uitam unii la alții și ne gândeam ce ființe ciudate ne așteptau dincolo de ușă.

Și..., cred că ciudat era puțin spus. Hai să-ți explic. Ființele de aici arătau ca niște mingi. Și se învârteau, repede-repede, în toate părțile. De fapt, așa mergeau ele. N-am văzut să aibă ochi ori gura, la fel cum n-am văzut să aibă mâini sau picioare. Când am coborât de pe nava, în jurul nostru erau sute de astfel de mingi care se învârteau rapid în toate părțile.

Color le-a spus cât ne bucurăm că am ajuns pe Uranus. Dar n-a primit niciun răspuns. Mingile se rostogoleau în continuare, înainte și înapoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ne-am uitat unii la alții și ne-am dat seama că aveam o problemă serioasă: cum poți vorbi cu cineva care nu vorbește? Și care n-are nici măcar mâini, să încerci, prin semne măcar, să te înțelegi cu ființa respectivă?

– Am o idee, spuse Music deodată și începu să bată din palme.

Unu-doi, unu-doi, spunea el și, la fiecare doi, bătea din palme.

– Încerc și eu!, se alătura Lumi și, ca să facă bătaia din palme și mai interesantă, ea începu să numere Unu-doi-trei și, la fiecare Trei, bătea din palme.

Aveam deja un ritm. Iar eu, când aud un ritm danseeeeeez. Bum!
Coadă mea prinsese viață și se mișca pe ritm. La fel și urechile și,
în scurtă vreme, tot corpul.

- Întotdeauna am crezut că muzica poate fi o limbă ca oricare alta,
ne spuse Music în timp ce se uita încântat la familia lui care bătea
din palme pe ritmul muzicii.

După mai multe minute de cântat și bătut din palme, era clar că
mingile nu par să fie impresionate de noi. Se mișcau la fel ca
înainte și nu părea că sunt interesați în vreun fel de muzica
noastră. Așa că, unul câte unul, am renunțat să mai cântăm. Se
așternu liniștea. Trebuia să găsim repede altă idee, pentru că nu
puteam pleca de pe Uranus fără pecetea lor.

Lumi a încercat apoi să vorbească ceva, orice. Selfi le-a desenat
lucruri. Eu am încercat chiar și un pârț, la fel ca pe Neptun, doar că
de data asta n-a funcționat. Nimeni nu era interesat de noi. Când
ne-a văzut atât de triști, Color s-a gândit să ne înveselească:

- Ființe de pe trei planete diferite s-au întâlnit cândva și s-au
apucat să se laude. Pământenii au spus că ei vor ajunge pe Lună.

Bate asta, na! Doar că ființele celelalte n-au fost prea impresionate. Omuleții de pe Pluto au spus că ei vor ajunge pe Neptun. Ce zici, poți depăși asta? Rămași la urmă, monștrii de pe Makemake au spus că ei vor ajunge pe Soare. Ceilalți s-au prăpădit de râs. Auzi, să ajungă pe Soare. Oare ei nu știau că îi va prăji imediat cu căldura lui? "Și cum veți face asta?", i-au întrebat pe monștri. "Simplu, o să mergem noaptea!".

Obosiți de la toate încercările acelea de-a vorbi cu ființele de pe Uranus, gluma lui Color ne-a făcut pe toți să râdem. Și am râs așa cum facem noi, când ne jucăm acasă cu tot felul de lucruri. Am râs fără să ne mai gândim la mingile din jurul nostru.

Atunci, s-a făcut liniște. Mingile au încetat să se rotească și au rămas nemiscate. După câteva clipe, ca la un semn, cele din fața noastră au început să se dea la o parte, ca și cum ar fi încercat să ne arate calea pe care trebuia să mergem.

Privind strada ce se deschidea în fața noastră, ne-am dat seama că, într-un fel ciudat, râsul nostru era cea mai bună cale de-a

comunica. Am mers, deci, mai departe, așteptând să vedem ce aventuri ne așteaptă.

Mingile de pe Uranus

Ai intrat vreodată într-un loc de joacă unde sunt multe mingi de plastic? Genul acela de mingi peste care te poți arunca la fel ca într-un bazin plin cu apă? Așa îmi venea mie să fac, în timp ce mergeam printre mingile de pe Uranus.

Am mers o vreme printre mingi. Îmi venea să iau câte una în gura și să mă joc așa cum o făceam acasă cu mingea mea preferata. Am scuturat repede din cap, să-mi treacă gândul ăsta. Îți dai seama cât de ciudat ar fi fost? Cred că nu scăpam vii de pe Uranus.

La un moment dat, mingile s-au așezat iar în fața noastră. Și, câteva clipe după aceea... s-a întâmplat.

Toate mingile acelea mici și drăguțe, colorate în toate culorile Universului, s-au așezat acum una peste alta, au ținut și au ținut, s-au învârtit și, într-un târziu, reușiseră să formeze o literă.

N

Color a mers de jur împrejurul literei, încercând să înțeleagă dacă nu cumva mai era și altceva acolo. Selfi, însă, a scos carnetelul de care era nelipsită și a scris pe el. Imediat ce și-a notat litera N, mingile s-au pornit iar la țopăială și au format o altă literă. După mai multe ore, eram plictisit. E ca și cum un leneș de pe Pământ ți-ar vorbi, literă cu literă, încercând să-ți spună o poveste:

– Ne bucurăm că ați venit pe Uranus. Înaintea voastră n-am mai vorbit cu nimeni. Noi suntem poporul Mi. În lumea noastră nu exista cuvinte și sunete, așa cum există la voi. Noi simțim doar sentimentele celor pe care îi întâlnim. Și toți cei care au venit până acum pe Uranus căutau comori și averi. Voi ați venit căutând altceva.

Lumi, Color și Selfi au vorbit cu mingile multă vreme. Le-au spus că ne doream pecetea lui Uranus și că era importantă pentru noi. Le-au spus povestea lui Pluto și decizia pământenilor. Au așteptat să le răspundă. Și au făcut așa, ping pong cu literele, mai mult decât îmi doream eu să aștept. Mă uităm cu pofta la mingiuțe, în timpul asta și mă gândeam că tare m-aș fi jucat eu cu ele. Îmi venea să scot un scheunat de poftă, dar m-am abținut.

Apoi, Color a venit la noi și ne-a povestit tot ce aflaseră de la mingiuțele de pe Uranus.

– Ne-ar da cu plăcere pecetea lui Uranus, doar că n-o au. E într-un loc ce se numește Poarta Înțelepților. Va trebui să mergem acolo, dacă vrem să o luăm. Nu e departe, mai spuse Color și porni într-o direcție indicată de mingi.

Am mers după el până m-am plictisit de mers. Până la un moment când de fundul meu s-a lovit o minge. Am zis că poate a fost o întâmplare. Am mai făcut câțiva pași până când iar am simțit o minge lovindu-se de mine. M-am întors nervos și, ce să vezi, mingea țopăia bucuroasă în spatele meu. M-a lovit ușor pe botic, ca și cum ar vrea să vadă dacă sunt în stare să o prind în gura. Am căscat repede gura dar am clănțănit în sec. Era în joc onoarea mea de micinik. Îți dai seama, să afle neamul meu că am ajuns în țara cu cele mai tari mingiuțe din lume și să nu mă pot juca cu ele?

M-am prefăcut că-mi admir o labuță și, în timpul asta, pândeam cu coada ochiului mingiuța ce mă tot sâcâia. Când s-a apropiat, am

cascat botul și ea, uimită, s-a oprit drept între fălcile mele deschise. N-am strâns fălcile, îți dai seama, că nu voiam să îi fac rău. Am mârâit puțin și am aruncat-o într-o parte. Părea că-i place, pentru că a revenit și, uite așa, ne-am jucat amândoi câteva minute. Până când, nu știu cum să spun, s-a împlinit visul oricărui micinik. Sute, mii de mingiuțe colorate, țopăitoare și pufoase alergau în jurul meu, se loveau de mine și se prindeau într-un joc pe care n-am cum să ți-l povestesc, pentru că nu mai eram atent la nimic. Am dat din urechi, din coadă, din lăbuțe și fălcuțe, m-am făcut mare, mic, umflat ca un balon. Și mingile m-au urmat, în toate aceste țopăieli, de parcă eram prieteni de când lumea.

Știi, de multe ori, îți găsești prieteni de joacă acolo unde nu te aștepți. Iar eu îmi găsisem, printre mingile de pe Uranus, cei mai buni prieteni din lume. Nici nu mi-am dat seama că ajunseseam la Poarta Înțelepților decât atunci când Music m-a bătut ușor pe blăniță, să mă liniștească. Apoi mi-a arătat ceva în fața și am rămas uimit pentru a treia oară de când ajunseseam pe Uranus.

În fața noastră era cea mai mare minge din Univers.

Micnikii visează mingi
Vesele, moi, colorate
De-ți vine să le atingi
Și să le alergi pe toate

Pe Uranus, cum să spun
N-a fost vis, chiar m-am jucat
Și-am fugit ca un nebun
Mii de mingi m-au atacat

Poarta înțelepților

Poarta înțelepților era o minge mare, mare până la cer. Și, undeva în fața noastră, în minge părea că e tăiată o ușă imensă, prin care am trecut cu toții uimiți de minunățiile pe care le vedeam.

Dincolo de poarta, în minge cum ar veni, parcă pășeam în altă lume. De jur împrejurul nostru, rafturi ca într-o bibliotecă urcau sus, sus de tot. Iar în ele, stăteau ca un fel de mingi dezumflate, prăfuite și puse acolo de când lumea. Dacă te învârteai acolo, în mingea cea mare, de jur împrejurul tău erau atâtea rafturi, încât ți-ar fi fost imposibil să-ți dai seama câte mingi se aflau așezate cumiți acolo.

Color vorbea din nou cu mingile de afară, încercând să înțeleagă mai multe despre Poarta Înțelepților și lucrurile pe care trebuia să le facem pentru a primi Pecetea lui Uranus. Apoi, s-a îndreptat spre noi și ne-a povestit:

- Atunci când îmbătrânesc, mingile de pe Uranus se retrag aici, pe rafturile din jurul nostru, și așteaptă să capete iar putere. În această minge mare, o dată la câțiva ani, furtunile puternice de pe Uranus adună atât de multă energie, încât mingile de pe rafturi capătă forțe noi și devin iarăși bucuroase și jucăușe, precum cele de afară. E ca și cum aici ar fi aduși bătrânii lor care așteaptă apoi, o vreme, până când planeta îi ajută să-și recapete puterile și să porneasca iar la joacă. Fiecare dintre micile ființe de pe Uranus au trecut, în timp, pe aici, așa încât nimeni nu râde de cei care se află la un moment dat în rafturile de după Poarta Înțelepților.

Ar fi ca și cum la noi sau pe alte planete din galaxie, nimeni n-ar râde de cei bătrâni și nimeni n-ar considera că bătrânii sunt slabi și demni de milă. Atunci când treci chiar tu prin acea stare, de mai multe ori în viața ta, începi să înțelegi că orice ființă are momente când e puternică și sprintenă, dar și momente în care corpul n-o mai ascultă ca altă dată. Mingile de pe Uranus le spuneau "înțelepți" celor care stăteau, pentru o vreme, în rafturile de după Poarta și așteptau furtuna ce-i va transforma iar în tineri.

Ascultam cu toții uimiți povestea lui Color. Și mi-am adus aminte cum, oricât de buni erau omuleții de pe Pluto, nu era zi în care un bătrân să nu fie luat peste picior de tineri pentru mersul său greu ori faptul că era cocoșat. Poate că exemplul de pe Uranus merită dus și pe alte planete.

– Ca să luăm pecetea, continua Color, va trebui să alegem două mingi de pe rafturi și să le spunem câte un lucru pe care nu-l știu deja.

– E simplu, răspunse repede Music. Le spun despre cheia sol și cheia fa, le spun despre matematică. Nu cred că pe Uranus au atâtea cunoștințe cum avem noi pe Pluto.

– Atenție, răspunse Color. Mingile de pe Uranus au o putere pe care n-o recunosc așa, oricui. Atunci când stau aici, în rafturi, mingea cea mare sub care stau are rolul pe care antenele îl au în lumea noastră. Captează din spațiu transmisiile ale unor emisiuni radio și de televiziune de pe toate planetele sistemului nostru solar. Și, pentru că nu au, cu adevărat, altceva de făcut, mingile învăță. Dacă lucrurile pe care vrei să le spui au fost vreodată

povestite de cineva, cândva, într-o emisiune radio ori TV, probabil că le știu deja.

Music a rămas pe gânduri. Ne-am întors cu toții către Selfi și Lumi, ce aveau de obicei soluții atunci când părea că toate drumurile se încurca între ele. Doar că nici Selfi și nici Lumi nu păreau să știe ce-i de făcut. Mai aflasem de la Color că, dacă una dintre cele două mingi va ști deja lucrul pe care i l-am explicat, atunci am pierdut încercarea și, din păcate, va trebui să plecăm de pe Uranus fără pecete.

Ne-am gândit și ne-am răzgândit de multe ori. Music s-a îndreptat spre mingile de pe rafturi și s-a întors, apoi, în ultima clipă, consumat de frica unui eventual eșec. Nimeni nu părea că vrea să-și asume încercarea ce ne putea trimite înapoi acasă, învinși. Cum ne-am fi putut uita în ochii celor de pe Pluto?

Într-un târziu, Color ne-a strâns pe toți în jurul lui și ne-a spus așa:

– Cred că am o soluție la problema noastră. Nimeni nu poate garanta că va fi soluția corectă, dar nu avem de ales. La un

moment dat, va trebui să încercăm, nu? Dacă ne-am putea uita unii în mintea celorlalți la fel cum ne uităm la televizor, o să observăm că acolo sunt mai multe feluri de cunoștințe. Lucruri cu care ne-am născut, dar e probabil ca și alții să se fi născut cu ele. Lucruri pe care le-am învățat de la alții, dar e probabil ca și alții să le fi învățat. Și lucruri pe care le-am învățat noi înșine, după toate aventurile prin care am trecut. Dacă ar fi să pariez ceva, atunci as paria că nimeni, niciodată, n-a transmis la radio ori la TV experiențele noastre de când am plecat de pe Pluto. Nimeni n-a vorbit despre lucrurile importante pe care le-am învățat noi în această călătorie. Așa că, dacă ar fi să le povestim mingilor de pe rafturi ceva ce nu știu deja, eu asta le-aș povesti.

Părea o idee bună. În fond, era mult mai bună decât celelalte de până atunci și venise momentul să încercăm. Color s-a dus încet spre rafturi, a luat în mână o minge și i-a povestit ceva ce m-a lasat cu gura cascată.

Dacă vezi bătrâni pe stradă

Să nu razi de ei, promiți?

Poate nu mai pot să vadă

Dar, să știi, o să-i imiți.

Fă-ți o poză, de nu crezi

Și ascunde-o undeva

Peste ani, de vrei dovezi

Pune-o iar în fața ta.

Și lui Color îi e frică uneori

Privit de departe, Color părea că e un actor aflat pe o scenă, unde spectatorii îl urmăreau cu sufletul la gură. Ținea mingea cu o mână, iar cu cealaltă gesticula prin aer, ca și cum ar fi vrut s-o convingă de adevărul pe care i-l spunea:

– Când eram mic, credeam că frica e un lucru rău. Că ne blochează și ne strânge în brațele ei înghețate, că ne oprește să vedem lumea așa cum e ea. Când eram mic, mi-era frică de multe lucruri. Și nu-mi doream decât să cresc mare, mare de tot, și să scap de frică.

A trecut timpul și frica m-a însoțit oriunde mergeam. Doar că acum nu-mi mai era frică de monștrii din Văile Cumpănite, de omul îmbrăcat în negru ce locuia peste drum de casa noastră, de micinici ori de întuneric. Nu. Fricile acelea dispăruseră. Acum, mi-era frică de altceva. Că nu voi fi un colorator suficient de bun, că n-o să-mi găsesc niciodată locul în lumea din jur... că Lumi n-o să mă placă.

Încet-încet, însă, am depășit și fricile acestea. Și, pe măsură ce le depășeam, în locul lor se apropiau de mine frici noi, croite pe măsura omului mare ce devenisem. Mi-a fost frică în fiecare dintre zilele în care Lumi v-a născut pe voi, Music și Selfi. Frică de viitorul în care s-ar putea întâmpla ceva rău cu voi, frică de necunoscutul ce ne aștepta pe toți. Mi-a fost frică de călătoria aceasta într-un fel pe care nici nu vi-l pot descrie. Frică să stau închis, ani buni, cu doi adolescenți care explodează de idei bune și rele, încercând să obținem ștampile de la ființe pe care nimeni, niciodată, nu le întâlnise înaintea noastră.

Dar și aceste frici au dispărut, în timp. La fel ca înainte, în locul lor au venit altele și altele. Iar eu am început să văd frica precum un prieten bun ce mă va însoți mereu pe drum, ajutându-mă să-mi pun ordine în gânduri și fapte.

Nu trebuie să-ți dorești vreodată să fii neînfricat. Diferența dintre oamenii curajoși și cei lași este că primii își acceptă frica și o înfruntă, în timp ce ultimii o acceptă, dar o lasă să-i sperie atât de mult, încât aproape că-i îngheață. Niciunul, însă, nu e cu adevărat neînfricat.

Vin aici, în fața ta, minge de pe Uranus, și recunosc faptul că mi-e frică. Lucrurile pe care ți le povestesc eu acum s-ar putea să fie știute de când lumea. Un singur lucru, însă, îl știu doar eu, Color Escu.

De-o veni o vreme în care oamenii dragi mie să fie în primejdie, o să uit de fricile mele. De-o veni o vreme în care lumea dragă mie să fie în primejdie, o să-i râd fricii în față. Da, mi-e teamă rău de ce se va întâmpla aici peste câteva minute, dar îți spun și ție și tuturor celorlalte ființe care așteaptă aici de mii și mii de ani că nicio frică din acest Univers nu mă va împiedica să caut, iar și iar, o cale să dobândim pecetea lui Uranus.

Fricile mele sunt prietenii mei. Fricile mele îmi arăta lucrurile dragi, lucrurile la care țin, lucrurile pe care aș vrea să le protejez cu orice preț. Familia mea și Pluto merită să fac orice pentru a vă convinge că merităm pecetea.

Apoi Color tăcu și privi, încurcat, la pantofii ce părea că-l încurca. În jur, nu se întâmplă nimic. Rafturile păreau la fel de înalte și tăcute,

la fel de reci ca și mai devreme. Toți ceilalți membri ai familiei simțiră atunci frica ascunsă în inima lor. Așa oare li se sfârșea călătoria lor?

Mingea către care vorbise Color lumina, însă. Iar lumina ei se întinse ca un val imens peste toate celelalte mingi. Era ca și cum acolo, în biblioteca aceea imensă, un val de lumină se plimba fericit de jur împrejurul sălii, arătându-le tuturor că Uranus era mai mult decât o planetă înghețată.

Părea că prima probă fusese trecută cu bine. Mai aveam una. Și ne era mai frică decât oricând. Era rândul ca Lumi să-i spună altei mingi ceva ce nu mai auzise niciodată.

Tuturor ne este frică
De furtuni, de câini sau viață
Însă frica nu ne strică
Ea ne pune drept în față
Ce iubim, de ce ne pasă
Pentru ce venim acasă

Culorile din mintea noastră

Știam că Lumi era obișnuită să transmită celorlalți gânduri bune atunci când lumina, dar n-o auzisem niciodată vorbind așa cum trebuia să o facă acum. Eram deci curios ce urmează. Și-a urmat ceva interesant. Tare interesant!

– Când eram mică, eram obișnuită să fiu în centrul universului. Familia mă trata așa. Prietenii mă tratau așa. S-a întâmplat de atâtea ori, încât am început să cred că așa e lumea. Că eu, Lumi, am fost menită să-i stau în centru, iar ceilalți s-au născut doar pentru a-mi face pe plac.

Am uitat că prietenia e o stradă cu două sensuri, că pentru prietenii tăi trebuie să și faci lucruri, nu doar să aștepti să facă ei. Și, în timp, centrul universului s-a transformat în altceva. Îmi petreceam zilele îmbufnată pe un prieten sau altul care nu se ridicau la standardele mele ori nu făceau întocmai cum spuneam eu. Le ceream, iar și iar, dovezi că sunt prietena lor cea mai bună. Îi sufocam cu cererile mele, fără să mai dau ceva în schimb.

Apoi, lumea s-a schimbat. Am crescut. Prietenii mei și-au găsit alți prieteni, unii care să nu le ceară mereu să-i pună pe primul loc. Mi-era din ce în ce mai greu să mă înțeleg cu alți copii. Mă simțeam trădată, supărată, convinsă că toți ceilalți au ceva cu mine.

Până am întâlnit-o pe Molk. Era cam de vârsta mea și veselă ca o minge de foc. Ne jucam împreună de dimineață până seara. Într-o dimineață, însă, n-a mai venit la locul de joacă. Iar eu m-am supărat iar, convinsă că prietena mea își găsisese altceva mai bun de făcut. După o săptămână, eram atât de furioasă, încât am refuzat să mănânc. Părinții mei erau foarte îngrijorați.

Apoi, am aflat că Molk era în Casa Vindecătorilor. Era bolnavă rău. Și mie nici măcar nu-mi dăduse prin cap să întreb ce s-a întâmplat cu ea. În schimb, am preferat să stau multe zile supărată, convinsă de lucrurile care îmi treceau mie prin cap. Molk s-a făcut bine, suntem încă prietene.

Dar atunci am învățat ceva. Dacă vrei să ai prieteni, trebuie să-ți pese de ei. Să le porți de grijă, să întrebi dacă sunt bine. Să nu mai

presupui lucruri rele despre ei doar pentru că așa pare la prima vedere.

Ceva s-a schimbat atunci. Și, în loc să-mi fac griji în primul rând pentru ce-mi dau mie ceilalți oameni, am început să mă gândesc mai întâi la ce le dau eu lor. În loc să-i oblig să-mi spună dacă sunt cea mai buna prietena a lor, am început să le spun eu lor că-mi sunt prieteni.

Așa am ajuns să mă gândesc că aș putea fi Luminator. Și apoi am luminat, ani de-a rândul, bucăți întregi din orașul nostru. Fără să mă gândesc la faptul că fac ceva extraordinar, fără să-mi imaginez că acei oameni mă consideră într-un anume fel pentru că sunt Luminator. Mulți oameni, însă, mă apreciază pe Pluto pentru felul meu de-a fi. Pentru că răspândesc bunătatea în jurul meu. Pentru că dau fără să cer nimic în schimb.

Pentru că îi accept pe ceilalți așa cum sunt ei. Oamenii buni pot face și lucruri rele câteodată, dar asta nu înseamnă că sunt doar oameni răi. Oamenii deștepți pot face și prostii câteodată, dar asta

nu înseamnă că sunt doar proști. Toți greșim și e important că oamenii din jur de ne dea câte-o nouă șansă, atunci când greșim.

Știu că voi, ființe de pe Uranus, înțelegeți bine ce spun. Noi nu avem furtunile de aici, să ne dea iar viața atunci când îmbătrânim. Avem, însă, o groază de mici ajutoare, precum Molk, ajutoare care ne îndreaptă calea atunci când e cazul.

Ce vreau să vă spun și cred că nu știți e simplu: am trăit multă vreme fără să știu ce înseamnă prietenia adevărată. Apoi, când am descoperit-o, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseau prietenii până atunci. Și am o groază de prieteni pe Pluto. Și eu și familia mea.

Și cred că voi, ființe de pe Uranus, sunteți prietenii noștri. Iar prietenii nu se gândesc la ce vor primi de la ceilalți, ci mai degrabă la ce le-ar putea oferi.

Lumi s-a oprit acolo, iar valul de lumină a pornit aproape imediat. Era semnul că reușisem să obținem pecetea lui Uranus.

Doar că, pentru ca mingiuțele de pe Uranus să ne dea pecetea,
trebuia să mergem la un bal. Iar eu, când e vorba despre baluri,
dansez și mă învârt precum o prințesă cu blană. Mda, sună ciudat.

Dacă vezi, în jur, mereu
Partea bună din oricine
O să vezi, când este greu
Ai prieteni lângă tine

Balul de pe Uranus

În dimineața următoare, m-am trezit devreme. M-am spălat mult, mult de tot, ca blana mea aurie să fie așa, strălucitoare ca Soarele. M-am gândit chiar și să o rog pe Selfi să-mi atunci puțin sclipici în blană, dar apoi mi s-a părut că așa arăta așa, mai puțin fioros, cu sclipici în blană.

Ultima dată când am fost la bal, eram încă pe Pluto. Mi-aduc aminte și acum ziua în care Lumi a venit acasă și ne-a spus că a două zi mergem la Balul Culoilor de pe Pluto. Nu știam ce e un bal, așa că m-am tot uitat la ce vorbeau ei, poate înțeleg mai multe. N-am înțeles. De fapt, am înțeles, dar nu ce trebuia. Adică, să vezi. Color mânca înghețată din frigider și m-am dus lângă el când o întreba pe Lumi cu ce trebuie să se îmbrace la bal. Lumi i-a zis că, dacă nu merge cu salopeta lui obișnuită, atunci o să fie perfect. Și Color i-a zis că el merge în pantaloni scurți. Lumi aș pufnit, așa, din buze, dar n-am înțeles dacă a strănutat ori a vrut să zică ceva cu pufnitul.

M-am apropiat apoi de Music, care vorbea cu Selfi despre bal. I-am auzit cum spuneau că le place că, pe anumite cântece, trebuie să se învârtască și să se învârtască. Mi s-a făcut puțin rău când i-am auzit. Știi, pe mine dacă mă rotesc mult, îmi vine să vomit și am așa, o moacă de micinik amarât. N-am mai stat să ascult altceva, că mi-era deja clar.

În drumul spre culcușul meu, am auzit-o pe Lumi că îi plac luminile de la bal, că îi place că vin mulți oameni și e așa, veselie multă. Ce să mai, era clar. Balul e un parc de distracții. Iar familia mea probabil că voia să se dea în roller-coaster, să se învârtă în cine știe ce mașinării feroase și tot așa. Nu, multumesc, eu rămân acasă. Nu vreau să mă dau în niciun bal de-al lor. Mai bine dorm și scap de toată nebunia aia.

Când să plece la bal, s-au strâns toți în jurul meu. Li se părea ciudat că nu vreau să merg, din moment ce eu sunt cel mai vesel membru al familiei. Am mârâit și m-am întors pe partea cealaltă în culcuș. Doar că, în timp ce mă întorceam, mi-a ieșit fundul afara și Music m-a gădilat. Normal că n-am mai putut să stau serios, nu? M-am

întors la el, să-l ameninț în joacă. Iar Lumi m-a întrebat, atunci, de ce nu vreau să dansez și eu.

Ce dans? Voi vreți să mergeți într-un parc de distracții, unde să vă învârtiți și să vă intre luminile în ochi și tot așa. Ța nu e dans. Dans e atunci când ascuți muzică și doar ea e acolo, în mintea ta. Când îți lași corpul să alunece, ușor, și să se miște așa cum simte el că-i spune ritmul muzicii s-o facă. Muzica e ceva ce se simte, nu se bagă în ochi precum farurile unei mașini.

Muzic mi-a înțeles nedumerirea, și s-a apucat să-mi explice cum e cu balul. Și atunci am înțeles. Normal că voiam să merg. Și-am sărit din culcuș ca ars. Merge? Dar mergem mai repede?

În seara aia, am înțeles ce e un bal. Și mi-a plăcut la nebunie să dansez și să mă învârt și să văd toate culorile alea frumoase și luminile ce parcă te duceau într-o altă lume. Îmi place balul. Daaa, îmi place la nebunie.

Așa că astăzi, normal, așteptam balul de pe Uranus că pe cel mai important eveniment din ultima vreme. Și n-am fost dezamăgit.

Mingiuțele de pe Uranus ne-au invitat la Poarta Înțelepților.

Înăuntru, acolo, alături de toate celelalte mingiuțe care existaseră vreodată pe Uranus, am văzut cel mai emoționant spectacol din viața mea de până atunci.

Balul de pe Uranus a fost fără muzică. Dar e mai complicat de atât, așa că mai bine îți explic. Am ajuns acolo și, în câteva clipe după ce intrasem, s-a făcut întuneric. Apoi, una dintre mingiuțe s-a aprins, ca și cum ar fi fost un mic soare ce strălucea undeva, în fața noastră. Apoi, o altă mingiuță, în altă parte a încăperii, s-a aprins și ea. Și alta. Și alta.

N-a trecut mult timp și mingiutele se aprindeau câte două, trei, până ce au ajuns să se aprindă câteva sute odată. Și-au schimbat culorile, ne-au înconjurat cu valurile lor de lumină, ne-au adus aminte de vânt, de ploaie, de lumina și culoare. Și au făcut toate astea fără să scoată, vreo secundă, un sunet.

Doar că, vezi tu, atunci când vezi tot dansul acela de lumină, începi să auzi un ritm în capul tău. Adică, vezi cum se aprind mingiuțele și

bați din picioruș pe ritmul în care se aprind ele. Bați din palme și te miști și, în scurtă vreme, te trezești dansând în toată regula. Așa că, nu mult după ce ajunsesem la Poarta Înțelepților, Lumi și Color se învârteau pe muzică, iar Selfi și Music dansau așa cum doar copiii o pot face: dădeau din maini și picioare, chiuiau și râdeau, umpleau toată acea cameră de veselie pe care o aduc întotdeauna copiii într-o casă.

Iar eu, eu m-am învârtit și am țopăit în toată camera aceea imensă, m-am întâlnit cu multe mingiute și ele mi-au arătat, colorându-se, că sunt foarte bucuroase de vizita noastră. A fost cel mai frumos concert mut pe care l-am ascultat vreodată. Și am înțeles că, deși unele ființe nu pot vorbi limba noastră, asta nu înseamnă că acolo, în sufletul lor, nu simt fericirea și tristețea.

La un moment dat, un șir de mingiute s-a aprins ca și cum ar fi vrut să ne semnalizeze drumul spre un loc important. Am pășit pe strada desenată de ei și, în fața noastră, pe o stanca impunătoare, ne aștepta pecetea de pe Uranus. Color a luat-o cu grijă și a strans-o la piept.

În ochii lui străluceau lacrimi, iar asta m-a impresionat. Tare frică ne-a mai fost aici, pe Uranus, că nu vom reuși să luăm pecetea. Dar n-am renunțat nicio clipă, iar lucrul asta probabil că le-a convins pe mingiuțe că meritam respectul și susținerea lor.

Am plecat de pe Uranus într-o mare de lumină și culoare, pentru că toate mingiuțele ne-au condus la Navă. Mi-a părut rău că trebuia să plecăm, dar misiunea noastră era departe de final. Sigur o să ne întoarcem pe Uranus cândva și, atunci când o să o facem, o să mergem iar la balul lor extraordinar.

I-am povestit Navei aventurile noastre până târziu, dincolo de ora de culcare. Apoi am adormit și am visat mingi colorate și multe, multe bezele. Cred că m-am fâțâit în somn, că dimineață eram jos, lângă culcușul meu moale și călduros. M-am suit înapoi și-am mai tras un pui de somn, până când l-am auzit pe Color strigând la noi să venim repede, că voia să ne arate ceva spectaculos.

Dar, despre asta altă dată, când le vom cunoaște pe ființele speciale de pe Jupiter. Și, pe bune, chiar o să va distrați rău de tot.

Pe Uranus a fost bine
Mi-a placut! Atâtea mingi...
As fi vrut să fii cu mine
Să te joci, să le împingi

Uite, când ating Pământul
Și ne-om întâlni în față
Îți promit, îți dau cuvântul
Că vom fi amici pe viață

Și, la următorul zbor
Ai să vii și tu cu mine
Să vezi ce pufos e-un nor
Sau cum e în lumi străine

Capitolul 4: Makemake

MakeMake

Nu-i spuneți lui Timok, dar în capitolul ăsta o să vă zic eu, Nava, câteva lucruri interesante. Și mie îmi place să-l ascult pe micinikul nostru auriu povestind, dar s-a întâmplat ceva important și trebuie să știți. Cred că familia Escu e în pericol.

Cam pe când noi plecam în călătorie printre stele, pe Makemake, o altă planetă pitică, nu departe de Pluto, niște făpturi înfiorătoare își puneau la punct propriul lor plan răutăcios. Le-am urmărit, cu antenele mele de mare putere, în toată perioada călătoriei noastre. Iar acum cred că e momentul să vă povestesc și vouă despre planurile lor. Decidem împreună dacă le spunem omuleților din familia Escu sau nu, da?

Știi ce e un muțunache?

Cum îi stă frizura, botul

Hai acum pe Makemake

Și îți povestesc eu totul

Lângă Pluto, dar mai mică
Arămie și-nghețată
Tot ca Pluto e. Pitică!
Nu la fel de răsfățată

Makemake e un nume
Nu prea inspirat, se pare
Când îl pomenim în lume
Lumea râde foarte tare

Dar planeta era bună.
Și haioasă. Ce păcat!
Că de-atâta râs și glumă
În timp ea... s-a-ntunecat

Și ființele de-aici
S-au închis în lumea lor
Și, la fel ca un arici
Resping orice ajutor

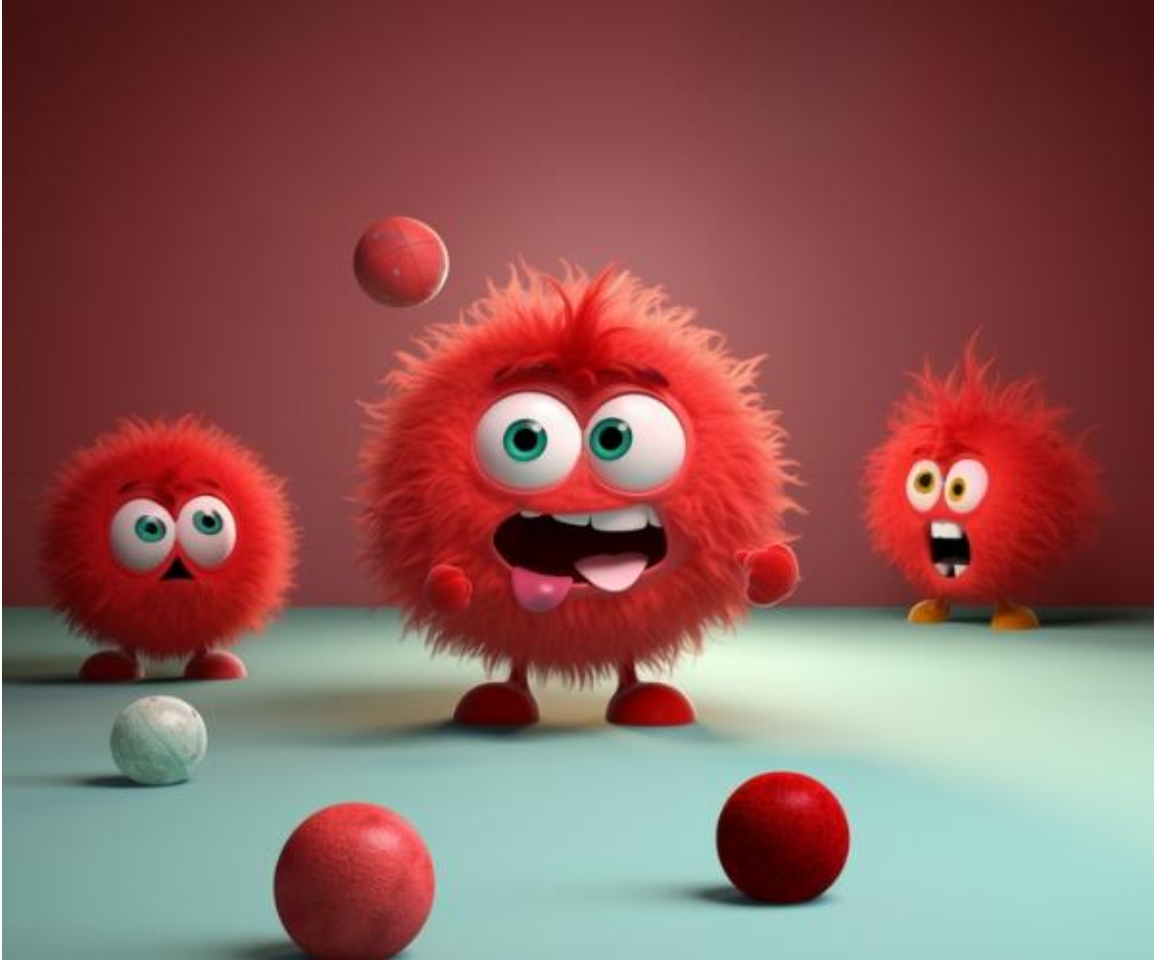
Își doresc să fie doar

Cunoscuți în galaxie
Monștri și atât! E clar?
De ei frică să ne fie!

Și-au croit și haine noi
Au schimbat până și vorba
Se-antrenau pentru război
Preferau la masă ciorba

Ani și ani s-au scurs apoi
Și-au uitat! Lună de lună.
Că-nainte de război
Makemake era bună

Bilute mici și roșii

Așa se întâmplă, de obicei, cu noi, să știi. De pe orice planetă am fi. Puțini dintre noi sunt răi cu adevărat. Mulți devin răi în timp, după ce trec prin tot felul de întâmplări nefericite. Atunci când văd că nimeni nu vrea să le ajute, multe ființe se închid în ele și refuză, în viitor, ajutorul dat celorlalți. Așa începe totul.

Apoi, acele ființe altădată bune fac prima faptă cu adevărat rea. Unele din întâmplare, altele pentru că nu le mai pasă, cu adevărat, dacă fac necazuri celor din jur. În scurtă vreme vine următoarea faptă rea și tot așa. În curând, ceilalți îi numesc "răi". Și li se pare că e tare bine. Nu de altă, dar așa sunt băgați în seamă de toată lumea, nu?

Cam la fel s-a întâmplat și cu biluțele de pe MakeMake. Le-a luat sute de ani, dar s-au transformat în monștrii de care acum toată galaxia se teme. Nimeni nu i-a văzut, cu adevărat, dar faptele lor sunt legendare. Cel puțin așa se spune acolo, pe Makemake: "copiii omuleților de pe Pluto îi visează noaptea, așa cum copiii de pe Pământ vorbesc despre Bau-Bau". Și toți râd și se bucură de faima lor nemaipomenită.

Un monstru de pe Makemake seamănă cu o roșie. Imaginează-ți o roșie mică, cherry, pufoasă, cu niște ochișori negri și mânuțe și piciorușe subțiri, ca scobitorile. Sunt nervoși mereu și, dacă-i superi, te amenință imediat. Armele lor seamănă așa, puțin, cu pistoalele de apă de pe Pământ. Doar că, în loc să arunce cu apă, aruncă cu niște biluțe mici și roșii, ce pătează îngrozitor. Și nu e doar atât. Biluțele acelea, pe măsură ce se topesc, dau drumul unui fel de fum ce miroase cu adevărat îngrozitor.

Ca să te înțelegi cu un monstru de pe MakeMake, trebuie să știi că limba lor e ciudată rău. Pe vremuri, unul dintre ei a ajuns, nu se știe cum, pe Pământ. A luat notițe despre limba pământenilor și s-a întors cu ele acasă, pe MakeMake, mulți ani mai târziu. Doar că vezi, monstruleții, nervoși fiind mereu, limba lor e așa, un fel de șir de strigăte și urlete. Urlă unii la alții de-ai crede că sunt supărați. Dar nu sunt, doar așa vorbesc ei. Și ție ți-ar veni să râzi. Pentru că e haios.

Dacă ai râde, s-ar uita urât la tine, s-ar umfla bine bine de tot, apoi ar scoate un șuierat subțire, subțire de tot. În scurtă vreme, lângă el s-ar aduna mulți alți monștri, la fel de furioși. Ar scoate cu toții

pistoalele și te-ar lovi cu micile biluțe murdăricioase și urât mirositoare. Apoi ar pleca țațoși, în timp ce încerci să înțelegi ce s-a întâmplat.

Între noi fie vorba, mai mult de atât nu știu să facă. Nu e nicio ființă din Univers care să fi fost rănită cumva, cu adevărat, de monștri de pe Makemake. La ei acasă, însă, s-au lăudat cu vitejia lor în luptă, au povestit despre inamicii care au fugit care încotro atunci când s-au lovit de puterea lui Makemake.

Planul

- Nu mai suport planeta Pluto, da? N-o mai suport!, strigă în gura mare Cireașă Cosmicoasă, primărița unui oraș de pe Makemake. Trebuie să facem ceva!

Imediat, mulțimea de ființe adunate în fața primăriei orașului începu să strige și ea:

- Să facem ceva! Să facem ceva! Bravo primarului nostru!

Primărița continuă discursul, fără să se lase întreruptă de mulțime:

- Deși uneori mă gândesc la plutonieni ca la niște făpturi atât de plăpânde și lipsite de inteligență, încât aproape că aș zice că mai bine îi lăsăm în pace și nu facem nimic.

Mulțimea, entuziasmată, schimbă cuvintele pe care le striga:

- Să nu facem nimic! Să nu facem nimic! Bravo primarului nostru!

Convinsă că spune niște lucruri extraordinare, Cireașă se gândi ce să le spună mai departe. Se chinuise mult, înainte să iasă pe

balconul primăriei, ce să vorbească. Și, după câteva zile de chin, reușise să scrie cel mai frumos discurs din lume. Iată, în timp ce ajunsese la jumătatea lui, simțea deja cum o ia amețeala de la cât de deșteaptă se dovedise că e.

– Sunt Cireașă Cosmicoasă, primarul vostru, și vă spun, acum, că a venit vremea pentru acțiune. Să mergem după ei, în spațiu și să cerem ca Makemake să devină planetă, nu Pluto!

Mulțimea din fața primăriei se blocase, nu mai strigă nimic. Primărița repetă ce spusese mai devreme. Apoi își dădu seama. Ei... nu prea erau obișnuiți să audă atât de multe cuvinte spuse deodată, așa că, până să ajungă la finalul propoziției, uitaseră începutul. Ce voia oare Cireașă să zică? Că Pluto e planetă? Pai ei ce sunt, atunci?

În timp ce primărița repeta a treia oară ultimele lucruri pe care le spusese, unul dintre cei adunați începu să strige furios:

– Jos primarul! Vrea să facem Pluto planetă și pe noi nu! Eu, Rodie Radiantă, declar aici că fac orice doar ca Pluto să nu fie planetă!

Ooof, greu e să fii primar pe Makemake, nu? Vedeți voi, monștrii de acolo nu sunt foarte pricepuți, așa, la cuvinte și la alte lucruri care țin de școală. Ei nu citesc, nu învață și se laudă cu asta. Școlile lor sunt doar locuri în care se duc să mănânce și să se joace. Nimeni nu-i ascultă pe profesori.

– Să mergem după ei!, strigă, deci, primărița.

Iar mulțimea înțelese, de data aceasta, ce voia să spună, pentru că erau doar patru cuvinte în propoziție.

– Să mergem după ei! Să mergem după ei!, se auzi glasul a mii de monstruleți.

– Să îi oprim!, strigă Cireașă.

– Să îi oprim!, repetară ceilalți.

– Makemake să fie considerată planetă!, veni altă replică a primăriței.

– Makemake e planetă!, se bucurară ceilalți.

- Nu, nu e, dar va fi!, urlă Cireașă, supărată că nu înțelegeau nimic.
- Nu e planetă!, strigară ceilalți. Nu înțelegeau nimic, dar păreau bucuroși.

Oftând, Cireașă schimbă tactica. Hotărâtă să îl pedepsească pe cel care vorbise mai devreme, adăugă încă un lucru în discurs:

- Rodie Radiantă va merge după ei!, spuse ea, folosind puține cuvinte, să înțeleagă ceilalți mai bine.
- Rodie Radiantă va merge după ei! Rodie Radiantă va merge după ei!, se auzi ecoul mulțimii.

Rodie Radiantă, însă, înghețase de frică. Adică cum să meargă după ei? Unde? El în spațiu? Da ce, a luat-o razna? Îi era frică și să urce la etajul 1 al școlii, cum ar fi să se suie acolo, sus în spațiu? Acum, însă, ce mai putea să facă? Vorbise, mai devreme, neîntrebat, așa că nu mai putea spune nimic. Dar..., ce-ar fi să fugă, ușor ușor, așa, și să se prefacă, mai târziu, că el nici n-a fost acolo, că i-a jucat cineva o festă și așa mai departe?

Doar că primărița, obișnuită cu cei de pe Makemake, se aștepta la mișcarea asta.

– Îl invit pe Rodie Radiantă lângă mine, strigă ea.

Și Rodie Radiantă se duse, amărât, de parcă s-ar fi dus la doctor să-i dea sirop de kaka. Nu râdeți, kaka e un fruct pe Makemake, dar amar și urât de nu vă puteți închipui.

– Cine mai vrea să meargă?, strigă iarăși Cireașă, când Rodie Radiantă ajunse pe scenă, lângă ea.

Și, când nimeni nu se oferă, primărița se uită spre Rodie și îl învită să aleagă el alți 2 monstruleți pentru călătoria printre stele. Iar Rodie, mulțumit că necazul lui devenea, acum, și necazul altora, alese repede

– Aleg să vină: Coacăză Călătoare și Roșie Războinică, spuse el miscându-și malefic mânuțele mici. Era bucuros.

Din mulțime, ceilalți începură să strige numele celor trei călători
însărcinați să oprească misiunea de pe Pluto și să convingă
universul că Makemake merită să fie declarată planetă.

Dacă nu înveți la școală...
cum să-ți spun? Vei fi ca ei!
Mintea... precum foaia goală
și lipsită de idei.

Știu că ți se pare greu
sau că uneori nu-ți vine
Că te-ntrebi, așa, mereu
Ce-or avea alții cu tine?

De-ți dau teme, teme, teme
Când îți tot repetă tare
Și-ți explică multă vreme
"O să vezi tu când ești mare!"

Eh, să știi, chiar au dreptate
De n-ai școală, vei fi dus

Și devii un monstru roșu
Din povestea de mai sus

Cam atât voiam să-ți spun.

Revenim pe Makemake
Monștrii au plecat la drum.
Misiunea "Muțunache"!

Rodie în spațiu

Lui Rodie Radiantă nu-i era frică doar de înălțime. De fapt, cred că ar fi mai ușor să enumerăm lucrurile de care nu-i era frică lui Rodie, pentru că ar fi mai puține. Știi, monstru-monstru, dar să nu uităm că era gingaș, greu la minte și foarte foarte speriat.

La puțină vreme după adunarea de la Primărie, au fost luați pe sus, urcați într-un soi de varză plutitoare și trimiși în spațiu. Nu le-a zis nimeni nimic, i-au aruncat în sus ca și cum voiau să scape de ei. Coacăză Călătoare și Roșie Războinică erau în continuare supărați pe Rodie pentru că îi alesese, așa că stătea singur pe unul dintre scaunele verzei spațiale și se gândea ce-i de făcut.

S-a gândit el o vreme, doar că gânditul e complicat pentru cei de pe Makemake. E cam ca ridicarea de greutate pentru noi, pământeni. Așa că, după o vreme, s-a uitat mai bine în jur și a văzut, chiar în fața lui, un buton maaaare de tot și roșu precum cea mai roșie roșie. Mă rog..., înțelegeți ce vreau să spun. Sub el, a citit greoi, cum reușea el să citească: "Nuuuuuuu apăăăăsssssaaaaați".

Obosit de la citit, a uitat începutul comenzii, așa că, în mintea lui, a rămas doar "apăăăăsssssaaaaați". Și-a apăsat! Varza plutitoare a

Început să se zguduie din toate încheieturile și, brusc, au simțit cum se întâmplă ceva cu direcția de zbor. Dar nu s-au panicat, din moment ce oricum nu se pricepeau să dea vreo comandă anume.

S-a întors către Coacăză și, când se pregătea să-i spună ceva, nava s-a oprit, ușa cea mare s-a deschis și ei s-au pomenit pe o planetă care semăna leit cu Makemake.

"Oooooo", s-a gândit Rodie, "să vezi când spunem acasă!". S-a plimbat așa mult pe planeta cea nouă și în mintea lui s-a construit, greoi, ideea că uite, nu ești atent puțin și Pac!, vin unii și îți fură design-ul planetei tale. Oof, și nu doar cum arată, ci mai mult decât atât. Și ființele de acolo seamănă perfect cu cei de pe Makemake. Dar cât de lipsit de imaginație să fii să copiezi așa planeta altora? Cât de rău și de ... rău să fii? S-a gândit o vreme, dar nu-i venea cuvântul ăla care îi tot stătea pe limbă și nu reușea să-l spună.

La un moment dat, în fața lui a apărut Primărița. Rodie mai avea puțin și leșina de frică. "Băi, dar să fure și imaginea primarului? ăștia chiar n-au limite?", se gândea el, îngrozit de realitatea pe care trebuia neapărat să o transmită acasă. Doar că, atunci când voia să

se întorc spre varza cosmică să ia legătura cu Makemake, arătarea care semăna cu primarul urlă la el.

– Spațiul e în sus, nu în jos!

Rodie se întoarse ușor, convins că e în față unui nebun. "Dar ssstaaaai, ssstaaaai, ăștia ne-au furat și limba! Nu, deci nu mai pot, simt că explodez!", se gândea el, în timp ce bila roșie din fața lui continua să-l certe:

– Spațiul e în sssuuusss! Spațiul e în sssuuusss!, striga ea cu voce pițigăiată și nervoasă.

Apoi, mogâldeța care semăna leit cu primărița îl prinse de-o mână și îl băgă înapoi în varză, cu forța.

– Zburați în sssuuusss! În sssuuusss!, le strigă în timp ce închidea ușa după cei trei exploratori makemakieni.

Și varza porni din nou, lui Rodie i se făcu rău iar, dar își propuse să scrie neapărat în jurnalul de bord cum a fost prima lui întâlnire cu

un monstru de pe altă planetă. O să îi spună "planeta furăcioasă", așa o să îi spună.

Apoi, Rodie adormi. Pe alte două scaune, Coacăză Călătoare și Roșie Războinică se gândeau ce să vorbească unul cu celălalt. Le atrase, însă, atenția, un buton mare și roșu, sub care scria ceva. Parcă "apăăăsssaaaaați". Nu? Asta scria. Sigur asta! Urmă o zguduitură puternică și varza își schimbă din nou direcția.

Dacă Rodie n-ar fi dormit, ar fi auzit strigăte de afară, atunci când Coacăză și Roșie erau împinși cu forța înapoi, iar un glas de afară striga disperat:

– În sssuuuusss! În sssuuuusss!

Când se trezi, Rodie ascultă cum Coacăză și Roșie îi povesteau despre planeta ciudată care semăna cu Makemake ca două picături de apă. Și avea și un primar fix ca al lor.

– A!, deci ați văzut și voi!, le spuse Rodie, mulțumit că acum aveau cu toții aceleași amintiri și că, orice s-ar întâmpla în viitor acestui

brav echipaj, cineva putea, totuși, să ducă înapoi, pe Makemake,
povestea hoțomanilor de pe "Planeta furăcioasă"

În timp ce se gândea, Rodie obosi. Dar sentimentul de mândrie că
făcuse față, cu bine, primei întâlniri cu ființe de pe altă lume nu-l
părăsi deloc. Era explorator. Era membru al misiunii Muțunache.
Era un erou!

Adormi, din nou, și visă că se întorcea pe Makemake, triumfător.
Of, deja trecuse multă vreme de când plecase de pe planeta lui. Ce
dor îi era!

Ce să-ți zic mai mult acum
Ei au mintea... luminoasă
N-au plecat bine la drum
Că s-au și întors acasă

După cât au mai zburat
Să-nțeleagă nu au darul
Că nu alții le-au furat
Limba, vocea și primarul

Că butonul roșu, mare
Scrie simplu pe el. Clar!
Îi ducea-napoi, se pare
Drept în curte la primar

**Coacăză cel viteaz și spațiul cel
întunecat**

Varza călătoare n-avea ferestre, așa că eroii noștri n-aveau habar ce se petrece afară. Erau tare curioși pentru că, vedeți voi, pentru ei spațiul sigur trebuia să semene cu ceva sos de roșii care se mișcă permanent. Așa spuneau cărțile de știință de pe Makemake, așa li se spusese și lor de când erau mici. Nu că ar fi citit ei cărți, dar sperietura preferată a părinților era să le spună că, dacă nu sunt cumiți, vor fi prinși în ciorba de roșii din spațiu și mâncați de cine știe ce făpturi necunoscute.

Au trecut zile, au trecut nopți, luni de zile chiar. Ce să mai, minute întregi au trecut, și Rodie, Coacăză și Roșie s-au plictisit de moarte în mașina lor zburătoare. S-au apucat chiar să joace fazan dar, cum nu țineau minte cuvintele întregi, s-au tot certat și s-au certat din cate litere să fie cuvintele cu care joacă. Au căzut, într-un final, de acord să joace cu cuvinte dintr-o literă.

Multă vreme, după aceea, s-a auzit când de la unul, când de la altul, "S", "S", "S", "S", "S", "S". Nu scriu de câte ori s-a auzit, că ne plictisim și noi. Aleseseră, bineînțeles, litera S cu care să spună litere noi. Hmm, sună chiar prostesc acum că am spus cum e fazanul cu o literă, nu?

În timp ce sâsâiau unii la alții, varza s-a oprit. Ușa s-a deschis brusc și, dincolo de ușă au văzut... nimic! Nimic-nimic și tot acest nimic era negru! Rodie, curajos dintr-o dată după ce a trecut cu bine de prima întâlnire cu ființe de pe alte planete, a pășit ușor dincolo de pragul ușii. Doar că, imediat după aceea, s-a trezit plutind în ceva ciudat. Nu era ciorbă de roșii, nu era nici altă formă de ciorbă, era doar un mare nimic negru!

În timp ce el plutea, de ușa navei s-au apropiat Coacăză și Roșie. Când l-au văzut plutind și învârtindu-se pe loc, au început să râdă. Apoi, au scos pistoalele lor cu biluțe mici și mirositoare și s-au apucat să-l pocnească pe Rodie. De fiecare dată când îl pocneau, el se ducea mai departe, și mai departe de navă. Și se învârtea și mai tare.

Coacăză era aproape vânat de râs, iar Roșie stătea să pocnească. Apoi, când Rodie aproape că nu se mai vedea, au început să-l strige.

– Vino înapooooi! Vino înapooooi!

Dar Rodie nu răspundea. Și nici nu părea să se întoarcă. Coacăză și Roșie s-au panicat, convinși că Rodie vrea să îi părăsească. Apoi, le-a venit o idee. Coacăză a legat-o pe Roșie cu o sfoară lungă și i-a dat drumul. Apoi și-a dat și el drumul după Roșie, în caz ca trebuie să îl ajute. Deodată, în jurul verzei pluteau trei monstruleți, nu doar unul singur. Și toți urlau de groază. Și se învârteau.

Atunci, i-a salvat varza. Pentru că detectase că niciun membru al echipajului nu mai era la bord și că nu sunt pe vreo planetă anume, nava s-a mișcat ușor și i-a adus pe toți înapoi, pe ușa de pe care săriseră.

Câte strigăte și strâmbături au schimbat între ei! Cât s-au mirat de aventura prin care tocmai trecuseră! Ba chiar Coacăză, convins că tocmai a descifrat misterul, le-a spus șoptit că "ciorba de roșii există, dar nu te lasă să o vezi". Auzind o astfel de idee, ceilalți s-au declarat și ei convinși pe loc de inteligența lui Coacăză. Tocmai văzuseră ciorba de roșii. Doar că, din cauza unor puteri doar de ea știute, n-o văzuseră deloc. Le-a acoperit vederea și au văzut negru în fața ochilor.

Ce ciudat e spațiul ăsta! Și ce minune că aveau printre ei un gânditor așa cum era Coacăză. Fără el, ar fi continuat să spună că spațiul era negru, întunecat de-a dreptul, și n-ar fi știut niciodată că se plimbaseră prin ciorba legendară, cunoscută de toți cei de pe planeta lor.

S-au gândit să joace din nou fazan, dar li s-a părut greu. Așa că au jucat un alt joc. Și-au ales fiecare câte un perete, apoi l-au privit luung, lung de tot. Cine își muta primul privirea de la perete pierdea. Au adormit, iar când s-au trezit nu mai știau cine adormise primul, deci n-au pierdut și n-au câștigat vreunul jocul peretelui.

Coacăză era în continuare mândru de misterul pe care îl lămurise mai devreme, așa că s-a gândit să înceapă să scrie, acum și aici, primele capitole din viața lui legendară. A!, și încă un lucru: voia să fie căpitanul navei. Merită asta, nimeni nu se compara cu mintea lui genială.

În timp ce se gândea așa, lui Coacăză îi căzură ochii pe Roșie, care dormea dusă. Se uită, se uită, iar, după un timp, începu să râdă în hohote. Rodie se trezi și el și, somnoros, îl întrebă de ce râde.

– Uite, Roșie doarme sprijinită de un buton mare și roșu. L-a apăsât!, spuse Coacăză, în timp ce se prăpădea de râs.

– Da, ai dreptate, îi răspunse Rodie. Ce-o face butonul acela?

– Sigur ne duce pe câte o planetă nouă și necunoscută, se umflă Coacăză în piept, conștient că iar va fi nevoie de curajul și inteligența lui, acolo unde vor merge.

Și, după o vreme, nava se opri, iar Coacăză și Rodie ieșiră hotărâți pe ușă, așteptând cu nerăbdare noile aventuri. În tot acest timp, Roșie dormea și nu auzi glasul obosit ce striga afară ca și cum ar fi ajuns la capătul puterilor:

– În sus! În sssuuuuuuuus!

Coacăză și Rodie intrară în navă, împinși de niște mâini nevăzute.
Erau îngroziți.

– Și ăștia ne-au copiat primaru'!, strigară ei, într-un glas.

Câteva minute mai târziu, obosiți, adormiră. Și dormiră o vreme, timp în care Roșie se trezea și se uita cu poftă la butonul roșu care-l atrăgea ca un magnet. Dar nu-l apăsă, pentru că altceva mai important îi atrase atenția.

Uneori, de mintea noastră
Se lipește câte-un gând
ca ventuza pe fereastră
stă acolo tot strigând.

"De ce nu apeși butonul?"

"Chiar să nu te pot convinge?"

"Dă puțin de tot cartonul,"

"înc-un pic! și-l poți atinge!"

Fix atunci, adu-ți aminte

Că-i mai bine să te-oprești

Dă-l încolo, fii cuminte

Cine știe ce pățești!

Ce să fac?

Roșie privea fix peretele din fața ei și se tot gândea. Oare fusese la fel de colorat și înainte? De fapt, nu, nu asta i se părea ciudat. Poate că fusese colorat, nu era sigură, dar nu în acele culori. Și, în timp ce se uita cu atenție, începu să vadă acolo o mulțime de castroane cu ciorbă roșie, gustoasă, la fel ca acelea de pe Makemake. Ce bine, se gândi Roșie, că tare îi mai era foame!

Se apropie, deci, de perete și încercă să ia unul dintre castroane. Întinse mâna și, ciudat, nu reuși să-l prindă. Dar nu se dădu bătută. Învățase acasă că nu trebuie să te dai niciodată bătut atunci când nu-ți iese ceva din prima încercare.

Așa se face că, ore mai târziu, atunci când Rodie și Coacăză se treziră, o văzură pe Roșie mângâind peretele cu mânuța. Îl mângâia și înghițea în sec. Începură să râdă, pocnindu-se unul de atâta veselie. Apoi, Rodie își aduse aminte că era vremea să înregistreze primul mesaj în jurnalul de bord al misiunii. Se așezară amândoi în fața camerei de filmat, iar Coacăză vorbi primul:

- Ăăăă, suntem Rodie Radiantă și Coacăză Călătoare. Ăăăă, Roșie Războinică e ocupată, spuseră ei mustăcînd. Ăăăă, am vizitat deja 3 planete. Toate 3 ne-au copiat primarul. Hoți! E plin de hoți în spațiu!

Roșie continua să mîngâie peretele, iar Rodie și Coacăză nu știau ce să mai spună. Era vremea să încheie înregistrarea. Rodie spuse, deci:

- Ăăăă, vom apăsa butonul roșu chiar acum! Nu ne e frică de necunoscut! Am fost pe 3 planete. Mai sunt 4! Apoi ne întoarcem acasă. Să ne aștepte tot orașul! Venim eroi! Coacăză, apasă!

Și Coacăză apasă butonul roșu, iar varza îi duse către o planetă nouă. Credeau ei. De fapt, se întoarseră pentru a treia sau a patra oară în curtea primăriei de pe Makemake, care se săturase de cei trei tembeli și inteligența lor specială.

Asta e toată povestea pe care eu, Nava, am interceptat-o cu antenele mele de mare putere. Familia Escu nu știe. De fapt, nu

știe nimeni în afară de voi. Monștrii de pe Makemake sunt amenințători și au drept scop să ne oprească din misiunea noastră. Mi-e frică de forța și inteligența lor și nu-mi dau seama dacă nu cumva au trimis în spațiu monștri care joacă genial rolul unor tălâmbi sau chiar sunt tălâmbi de-a dreptul.

E vremea, deci, să mă ajutați. Credeți că misiunea lor e un pericol pentru noi? Credeți că ne vor ajunge din urmă repede? Să le spui lui Color, Lumi, Selfi, Music și Timok sau să continui supravegherea Misiunii Muțunache?

Tu ce crezi și ce ai face?

C-ai aflat povestea mea

Te întreb, stau ca pe ace

Tu le-ai spune, nu-i așa?

De le zic, în loc să meargă

Spre Pământ, cum era vorba

Voi urmă o curbă largă

înapoi, să le stric ciorba

monștrilor din Makemake

"Misiunea Muțunache".

A, ce bine, ai decis
Așa spun și eu, ca tine
Ai văzut tot ce am scris
Și crezi c-o să fie bine

Monstruleții fioroși
Par a fi mai mult... tembeli
Chiar îmi plac. Jur! Sunt haioși
Și n-au stofă de rebeli

Capitolul 5: Saturn

Baloane și petreceri

Chiar, de ce unele baloane zboară spre cer bucuroase, iar altele cad atunci când ne jucăm cu ele? Oare sunt supărate pe noi? Sau, dacă sunt triste din alt motiv, le putem ajuta? Prin mintea mea de... Timok, trec des astfel de întrebări. Sunt sigur că și tu ai, la fel, niște probleme maaaari, mari de tot, de lămurit. Eu, când nu știu răspunsul la ceva, o întreb pe Selfi. Cu privire la baloane mi-a spus o poveste interesantă.

- Timok, a început ea, gândește-te la baloane ca la niște păsări mici și colorate. Unele dintre aceste păsări-baloane sunt pline cu un gaz special. Acesta este ca o baghetă magică pentru baloane, deoarece este mai ușor decât aerul din jurul nostru. Când umplem un balon cu el, este ca și cum am da balonului o pereche de aripi invizibile, care îl ajută să zboare spre cer, bucuros și voios.

Alte baloane, în schimb, sunt umplute doar cu aer obișnuit, exact același tip de aer pe care îl respiri și care este peste tot în jurul tău, pe Pământ. Acest aer nu are puteri magice, așa că nu le poate da

baloanelor aripile invizibile de care au nevoie pentru a zbura. De aceea, aceste baloane cad spre pământ, nu pentru că sunt supărate pe noi, ci pentru că nu au "ingredientul secret" care le-ar ajuta să se ridice.

Deci, de fiecare dată când vezi un balon care zboară spre cer, poți să-ți imaginezi că a primit un pic de magie, iar cele care rămân la pământ sunt doar baloane care așteaptă să primească și ele puțină magie ca să poată zbura.

Să nu înțelegi acum că ție, micinik sau unui omuleț, aerul acesta special îi poate da puterea de-a zbura. Nu! Este bun pentru baloane, dar nu este bun pentru noi. Pentru plămânii noștri, aerul acela special poate fi la fel de rău ca otrava. Și ne poate răni pentru că poate împiedica aerul normal să ajungă în plămânii noștri. Deci, atenție mare, nu te juca cu el, da?

Am dat serios din cap că nuuuu, n-o să mă joc niciodată cu aerul acela special. Apoi am căscat și m-am dus la culcușul meu. Și, deodată, pe unul dintre geamurile Navei am văzut o planetă ciudată rău.

Era așaaa, ca un fel de balon maaaare, mare de tot, care avea în jurul lui niște cercuri de Hula Hoop. Măi să fie, m-am gândit. Oare și planetele dau petreceri? Adică, să mă aștept că se joacă și de-a "v-ați ascunselea". Selfi m-a văzut mirat și a strigat la mine:

- Timok, el e Saturn, uriașul împopoțonat ca de petrecere. E puțin leneș, pentru că se învârte în jurul Soarelui cam în 30 de ani de-ai pământenilor. Și știi ce? Saturn este un balon uriaș de gaz! Nu are o suprafață solidă pe care să te plimbi. Dacă ai încerca să te plimbi pe Saturn, ai trece prin el ca printr-o ceață groasă și ai pluti în jur, unde, foarte probabil, alături de tine s-ar afla niște nori colorați în straturi de galben, maro și gri.

În plus, pe Saturn este frig rău. Temperaturile acolo cu muuult sub 0 grade Celsius așa că, dacă vreodată te gândești să-i faci o vizită, nu uita să-ți iei cea mai groasă haină de iarnă și o pereche de mănuși! Sau de papucei de-ai tăi, blănoși.

Mă tot gândeam ce papucei să-mi iau cu mine pe Saturn, atunci când m-a apucat somnul. Am visat baloane. Multe baloane. Și cum

le visam eu pe ele mici și mari, albastre, roșii, verzi, ce mai, în toate culorile universului, s-a făcut așa ca și eu aș fi tot un balon. Și am văzut cum cresc în jurul meu niște inele mari, mari de tot, ca ale lui Saturn. Și m-am pomenit la o petrecere de planete în care Uranus și Neptun stăteau supărate într-un colț, Saturn se juca hula hoop cu inelele lui, iar restul planetelor șușoteau între ele despre surioara lor cea mică, Pluto, care trece printr-o perioada groaznică, în care nu mai poate spune ca e planetă.

M-am trezit și mi-am spus că trebuie neapărat să facem ceva. Și, cum Saturn era următoarea noastră destinație, m-am apucat să-mi caut papucei călduroși, așa cum spusese Selfi. O să îi impresionez pe omuleții de pe Saturn orice ar fi. Trebuie! Pentru Pluto!

Mănuși calde și pufoase

Papucei și ciorăpei

Un fular și haine groase

Nu uita să ți le iei

Când e ger, e important

Să te-îmbraci, de cald să țină

Altfel, o să-ngheți instant

Să ai piele... de găină

Aventuri și Ceață

- Chiar sunt curios cum arăta ființele de pe Saturn, l-am auzit pe Color spunând, în timp ce își pune pe el costumul special de mers în afara Navei.

- Și eu sunt curios, i-a răspuns Music. Și sunt și mai curios ce probe ne vor pune în față ca să luăm pecetea.

Lumi îi privea gânditoare și nu spunea nimic. Selfi, în schimb, răsfoia grăbită mai multe cărți deodată în timp ce încerca să ne aducă aminte ce avem de făcut, odată ce ajungem pe suprafața planetei.

- Să nu strigați ori să vă apucați să alergați de colo-colo, ne spuse ea. Nu știm cum sunt cei de acolo și cât de feroși pot fi, așa că hai să nu riscăm inutil. E foarte probabil să fi avut noroc până acum, iar ființele de pe Uranus ori Neptun să fie singurele prietenoase din întreg Universul. Poate pe Saturn trăiesc monștri feroși ori cine știe ce creaturi de coșmar. Deci mergem, plutim, nu facem

mişcări bruște și luăm decizii chiar acolo, în funcție de ce se întâmplă.

Îmi puneam papuceii și mă gândeam la creaturile hidoase despre care povestea Selfi. Oare o să-mi fie frică să adorm după ce se termină aventura de pe Saturn? Oare îmi vor clănțăni dinții de frică atunci când o să îi văd pe cei de acolo? Mă gândeam eu așa, dar apoi am uitat la ce mă gândeam, pentru că în castronul meu de mâncare părea că mai rămăsese ceva. Miam, miam, bune sunt crăntănelele astea, bune de tot. Așa, să continuăm cu papuceii. Uuuuuf, gata, am terminat. Sunt pregătit de plecare.

În jurul meu, toată familia se echipase și era gata de aventură. Nava ne deschise o mică ușă pe care, unul câte unul, ne aruncam spre Saturn. Ne aruncam e mult spus, pentru că, imediat ce pășeam afară, părea că ne ridică ceva suficient de mult încât să nu cădem, ci să plutim, ușor și haios chiar, unii lângă alții, ca niște baloane ce zboară fericite dintr-o parte în alta.

Primul meu gând a fost să mă joc. Adică, sigur, parcă Selfi ne spusese ceva înainte să plecăm, dar o să-mi aduc eu aminte ce era.

O să-îmi aduc aminte în timp ce mă joc. M-am apucat, deci, să fac "Vruuum", "Vruuum" și să înaintez prin aer ca și cum aș fi avut un motoraș. Mă răsuceam, mă învărteam și, mai presus de orice, făceam gălăgie mare, mare de tot.

Mi s-a părut mie ciudat că Selfi dădea din mâini destul de insistent, spre mine. Mă cheamă să mă joc și cu ea, normal! M-am întors, deci, și am plecat așa, plutind haios prin aer, spre Selfi. Doar că, în timp ce torceam ca motorașul, m-a trăznit un lucru: tocmai asta nu trebuia să fac. Să nu fac gălăgie, să îi supăr pe monștrii cei fioroși de pe Saturn. Am înlemnit și m-am oprit brusc din orice. Am plutit așa, ca un micinik blocat, prin spațiu.

Doar că, în spațiu, vezi tu, nimic nu e ca pe Pământ. Când plutești spre un loc, dacă nu ai cum să găsești un motoraș care să te oprească și să te îndrepte spre altă direcție, continui să plutești, așa, în neștire, fără să poți schimba direcția. Așa și eu. Pluteam, pluteam, am văzut că trec de Color, de Music, trec chiar și de Selfi. Și m-am cam speriat, convins că nu mă voi opri decât în gura unei creaturi din cine știe ce coșmar de micinik. Am început, deci, să fac

iar "Vrooom", să pornesc motorașul, cum ar veni, și am reușit, într-un final, să mă opresc. Și m-am oprit.

Mă uitam bucuros către Selfi, să îi fac semn că totul e bine, când i-am văzut privirea înlemnită de groază. Se uita spre mine ca și cum ar fi văzut cine știe ce grozăvie. "Hei, sunt eu!", îmi venea să îi strig. "Liniștește-te! Nu pățesc nimic!" Dar ea nu părea că observă semnele mele și continua să se uite într-un fel pe care nu îl mai văzusem până atunci.

Măi să fie. Oare m-am murdărit. Și dau să mă uit la papucei, să mă conving că sunt tot acolo și nu s-au pătat de cine știe ce culoare ciudată. Și, în timp ce mă uităm la papucei, văd ceva gri, dar de abia se vedea, dincolo de piciorușele mele. Mă uit mai bine și aproape că-mi vine să leșin de frică. Eram în fața unui fel de chestii gazoase, așa. Nici nu știu să îți explic prea bine. Era ca și cum ar fi acolo, dar n-ar fi. Ceva de genul ăsta. Și era mare. Și eu, când zic mare, atunci e mare, maaaaare de tot.

Am ridicat eu privirea să văd cât de mare e și m-am oprit, la un moment dat, pentru că nu reușeam să îl cuprind. Am făcut puțin

"Vroom", să mă dau înapoi. Și l-am văzut pe tot. Avea un ochi. Unul singur. Un ochi, da? Am văzut asta și n-am mai reușit să văd nimic altceva, pentru că mi-a venit să fac "Vroom" iar și m-am ascuns după Selfi. Când m-am uitat din nou, creatura dispăruse. Oare aveam ceva halucinații? Dar nu, la cum privea în continuare Selfi în acea direcție, sigur creatura fusese acolo. Dar... unde era acum?

Probabil că își caută haita să ne atace. Probabil că nu vom mai scăpa vii de aici. Și erau atâtea crănțanele bune pe Navă pe care n-am apucat să le mănânc. Și bezele din acelea, de care am vorbit cu ceva vreme în urmă. Îmi plângeam de milă și parcă aș fi plâns tare, cu lacrimi mare de tot, dacă nu mi-ar fi fost frică să scot vreun sunet. În timpul ăsta, Color, Lumi și Music s-au strâns cu toții în jurul lui Selfi. L-am văzut pe Color cum se pune ca un fel de scut în fața noastră și ne împinge, pe toți, cu mâinile, în spatele lui.

Priveam în jur, așteptând atacul. Ne era groază de-a dreptul și acolo am văzut pentru prima dată cum arată o familie adevărată. N-am strigat, nu am fugit fiecare în altă direcție, ci am rămas uniți, apărându-ne unii pe alții. Încet-încet, am căpătat curaj și am început să mă gândesc ce le voi face creaturilor groaznice imediat

ce apar. Îmi exersam în minte loviturile de luptă pe care le văzusem în filmele lui Music și mă mișcam, așa, încercând să-mi aduc aminte cum se făceau mai bine.

După mai multe minute, groaza s-a transformat în uimire. Niciun monstru nu mai apăruse, nicio haită nu ne atacase. Nicio adiere de vânt, măcar, nu ne atinsese. Dar, să nu ne lăsăm păcăliți, poate că sunt mai inteligenți decât credem. O să ne adoarmă simțurile și ne vor ataca atunci când ne așteptăm mai puțin. Eu așa cred că se va întâmpla.

Color, însă, pornise în zbor spre direcția în care se arătase monstrul mai devreme. A mers până acolo, a dat din mâini, a făcut semne de salut, dar nu s-a întâmplat nimic. Parcă monstrul dispăruse în ceață și refuza să mai stea de vorbă cu noi.

- Dacă li se pare că nu suntem interesați deloc?, întrebă Music.

Dacă pur și simplu nu le pasă de noi? E și asta o variantă, nu?

- Este, confirmă Lumi. Deși aici, în jur, simt așa un fel de conversație care se tot poartă. Parcă mii de unde ar trece în jurul nostru, dintr-o parte în alta, ducând cu ele cuvinte șoptite într-o

limbă tare ciudată. Nu știu cum să explic, dar mai devreme nu era nimic de genul ăsta. De când a apărut monstrul s-a pornit nebunia undelor.

- Hai!, strigă Color. Aici nu e nimic. O să mă întorc și mergem mai departe, poate reușim, totuși, să găsim un saturnian.

În timp ce vorbea Color, am simțit că mă bate cineva pe spate. Mă întorc, nu e nimeni! Eh, mi s-a părut, probabil. Sigur mi s-a părut. Mă uit iar spre Color când "Hop!". Acum chiar am simțit, că n-aveam cum să nu simt: cineva mi-a tras, ușurel de tot, un șut în fund. Serios?, gândesc eu și mă întorc furios, așteptând să dau de Music. El mai face din astea când vrea să ne jucăm. Doar că Music nu era acolo, era undeva mult mai departe și n-ar fi avut cum să-mi dea un șut în fund.

Oare să mi se pară iar? Nici nu apucasem bine să-mi termin gândul, că simt cum mă gâdilă cineva în talpa piciorușului drept. Prin papucei, da? Ori, când pe mine mă gâdilă cineva, mă apucă râsul. Și râd, și râd, până când nu mai pot. Așa am făcut și acum. Am râs ca un micinik apucat. Și ceilalți membri ai familiei s-au uitat la mine ca la un țicnit. Le-am văzut uimirea și supărarea în privire.

Adica, noi suntem în primejdie și mie îmi arde de răs? Doar că mie nu îmi ardea, doar mă gândila ceva în talpă. Prin papucei.

Mi-a trecut prin cap să fac puțin "Vroom" spre locul de unde părea că vin mâinile care mă gândilau. Fac și, uimit, constat că în fața mea se arăta, ușor-ușor, silueta monstrului de mai devreme. Doar că nu era același. Nu. Primul avea ochiul de un albastru super frumos. Țsta de acum avea ochiul verde. În rest, semănau ca două picături de apă. M-am uitat la el, el părea că se uită la mine. Nu-mi mai era așa de frică, așa că m-am uitat în jos, spre piciorușele mele. Și atunci, m-au apucat toți nervii. Deci, cum să îți spun. Se uita cu ochiul ăla verde la mine și cu mânuțele lui mari și așa, ca de fum, ce crezi că făcea? Încerca să-mi fure papuceii! Am început să tremur de frică și, până când să mă gândesc eu ce-i de făcut, monstrul dispăruse.

Mă întorc spre ceilalți, dar ei păreau că îl urmăresc încă pe Color, care cerceta locul. Nimeni nu văzuse întâlnirea mea cu ceața furăcioasă. Așa o să le zic de acum înainte: Ceața Furăcioasă. Oare nu i-a învățat nimeni că nu-i frumos să furi?

Îmi plac papuceii mei
Sunt așa de călduroși
Frig nu simt deloc prin ei
Și în plus, chiar sunt hαιοși

Ceața Furăcioasă

Eram așa de nervos, încât se zburlise blana pe mine. Eu când sunt nervos sunt rău, rău de tot. Și fioros. Sunt așa de fioros că și mie mi-e frică de mine. Hooooop!, iar a apărut monstrul ăla cu ochiul lui verde și mânuțele furăcioase. Pare că vrea să se apropie iar de papuceii mei. Ia să-mi trag eu piciorușele sus, să fac puțin "Vroom" și să plec de aici.

Heeei, Heeei, îmi vine să strig către ceilalți, dar apoi îmi dau seama că nu trebuie să mă audă vorbind. Așa că mă uit la Ceața Furăcioasă și fac "Vroom" mergând cu spatele. Și nu merg eu mult, că o aud pe Selfi cum îmi spune:

- Timok, stai pe loc. Ne-au înconjurat.

Mă uit mai bine și văd, de jur împrejurul nostru, zeci, sute, mii de frați de-ai lui Ceața Furăcioasă, toți cu un ochi și ochii ăștia de culori atât de multe și de diferite încât părea că suntem într-o mare de fum și de culoare. Oare să se fi supărat că am spus ceva despre monstrul cu papuceii mei? Îmi vine să strig tare că-mi cer scuze, că sunt și eu un micinik mic și haios și, uneori, când sunt speriat fac prostii. Să lase restul lumii în pace și să mă mănânce pe

mine în schimb. Când să deschid gura, însă, Lumi începe să vorbească:

- Hei, deci simțiți ce gândesc.

Mă uit nedumerit la ea și îi văd și pe ceilalți cum o privesc, la fel de uimiți. Monștrii, în schimb, pare că se apropie și mai mult de noi. Cred că aici se termină călătoria noastră. Dar apoi o aud pe Lumi cum continuă să vorbească:

- Liniștiți-vă. Am vorbit cu ei în ultimele clipe. Sunt tare drăgălași... saturnienii. De fapt, ei stau ascunși în majoritatea timpului, pentru că lumea lor e tare diferită de lumea noastră. Cum să vă explic. Ei nu se văd unii pe alții decât prin lucrurile pe care le gândesc. Ca și cum gândurile ar fi niște ochelari cu care vad lumea din jurul lor.

Lumi ne strânse pe toți în jurul ei și ne privi cu ochi mari și plini de entuziasm.

- Știți, felul în care saturnienii se văd unii pe alții prin gânduri este ca un joc magic. Imaginați-vă că sunteți într-un parc mare, unde

toți copiii se joacă de-a v-ați ascunselea. Dar în loc să vă ascundeți în spatele copacilor sau al tufișurilor, vă ascundeți în gândurile voastre.

- Adică, ne gândim unde să ne ascundem și ... puf! am ajuns acolo?, o întrebă Music.

- Exact! răspunde Lumi. Și aceste ființe mai au ceva special. Imaginează-ți că, atunci când te gândești la un prieten, chiar dacă el este în partea cealaltă a parcului, brusc apare lângă tine. Gândurile voastre sunt ca niște punți magice care vă aduc împreună. O să vedeți, când veți crește mari, că există o știință, care se cheamă fizică și care explică multe dintre aceste lucruri.

Selfi își freacă bărbia, gânditoare:

- Deci, când un saturnian se gândește la altul, e ca și cum ar face un pas magic către el? Ca și cum ar fi legați mereu, unul de celălalt și, când e nevoie, se folosesc de legătura asta pentru a se vizita?

Lumi dă din cap cu bucurie.

- Da! Și asta e minunea lumii lor. Ei nu se văd cu ochii, ci cu gândurile. E ca și cum ar picta un tablou frumos în mintea lor și apoi îl împărtășesc cu ceilalți. Acum, au luat această înfățișare pentru că e cel mai blând corp la care s-au putut gândi. Nu voiau să ne sperie.

- Și tu cum ai vorbit cu ei?, o întrebă Color.

- Ei au vorbit cu mine, de când ne-am apropiat de Saturn. Am simțit gândurile lor cu mult înainte să ajungem aici. Nu știam că sunt ei, dar simțeam ceva în aer. Ceva ca o stare de bine. Un fel de ... luminator precum cei de acasă, de la noi, care îmi transmitea gândurile lui bune și mă relaxa. A fost extraordinar. Apoi, am început să le simt agitația. Nu voiau să ne sperie. Și atunci am înțeles că sunt ei. Am învățat așa de multe în ultimele ore, dar nu voiam nici eu să-i sperii, deci că am preferat să nu zic nimic până decideau ei cum ni se vor înfățișa. Timok i-a distrat foarte tare. Bine, ei au crezut la început că papuceii sunt micinicii de pe Pluto, iar Timok e un fel de blăniță pentru papucei. Ca un fel de haină să le țină de frig. Apoi, le-am explicat că nu, papuceii sunt doar papucei, iar Timok e moțul de blană de deasupra. Și-au cerut scuze

și au vrut să îl mângâie pe Timok cel adevărat, de dată asta, doar că el s-a speriat. Atunci, am spus că-i momentul să vă povestesc despre Saturnieni.

Deci asta făcea monstrul acela cu ochii verzi. Mă rog, nu monstru. Saturnianul acela. Credea că Timok e papucelul. Ce ... ciudați sunt și invizibilii ăștia.

În jur, ceața colorată începe să se miște și să danseze, parcă răspunzând la cuvintele lui Lumi. Toți privim, uimiți, simțind că am intrat într-o lume unde te gândești la ceva și el apare. Și mă gândesc, brusc, la bezele mari, albe, super gustoase și pufoase. Și plescăi din limbuță închipuindu-mi cum le mănânc. Și trece un minut, trec două, dar nicio bezea nu apare în fața mea. Mda, deci mie nu-mi merge treaba asta cu gânditul.

- A, și le-am povestit despre misiunea pe care o avem, continuă Lumi. Sunt de acord să ne ajute, dar trebuie să trecem de patru probe, pentru că ăsta e obiceiul din lumea lor. Dacă vrei ceva, trebuie să dovedești că ești suficient de puternic încât să îl obții.

Cum se simt foarte prost pentru că l-au supărat pe Timok, îl roagă pe el să fie reprezentantul nostru la aceste probe.

Toată lumea se uită la mine, iar eu m-aș uita în altă parte. Adică cum, se simt... prost și atunci mă pun tot pe mine la treabă? Eu cred că monstrul ăla cu ochi verzi, Ceață Furăcioasă, a păcălit-o pe Lumi și acum vrea să mă fure. Cine știe cât o costa un micinik pe aici, pe Saturn.

Oftez, însă, și trec la treabă. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni, mai ales familia mea.

Mi-este frică! Da! îmi e!
Să dau probe-aici în ceață
Nu știu însă, chiar, de ce
Am o stare... șugubeață

Sunt doar probe. Bip. Doar probe.

Stai! Am început ca ei
Dacă vreau să ne aprobe
misiunea alor mei

strâng din dinți, plutesc în față

Sigur o să reușesc!

O să văd chiar și prin ceață!

Orice probă depășesc!

Aventura invizibilă a lui Timok

Saturnianul cu ochiul verde se apropie de mine. Clipește des, pare că s-a blocat clipind, așa. Îmi venea să râd, că părea un robot stricat. Apoi am auzit-o pe Lumi cum traducea vorbele lui și, astfel, aflăm cu toții cum gândește un saturnian:

- Pentru a câștiga aprobarea noastră, trebuie să treci de Aventura Invizibilă. Vei intra într-o cameră magică unde lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi! Bip. Vei intra într-o cameră magică unde lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi! Bip.

Stai, ai mai spus odată asta, mă gândesc eu. Și mă bufnește râsul. Apoi, îl aud pe saturnian continuând:

- Aventura invizibilă e doar prima probă. Dacă o câștigi, mergem mai departe. Dacă nu, va trebui să ne lași ceva de-al tău. Bip. Dacă nu, va trebui să ne lași ceva de-al tău. Bip.

Aducă... să las ceva de-al meu... cum aducă? Băăăi, saturnienilor, eu nu vă las papuceii mei, da? Sunt de firmă, sunt blănăși, ediție limitată, făcuți de Color. Dar saturnianul continuă.

- Dacă nu câștigi, ne dai papuceii. Bip. Papuceii. Bip.

Vorbea serios, așadar. Am oftat, mi-am privit papuceii și am încercat să găsesc putere, multă putere, să trec peste această probă. Eu, când aud cuvinte precum cameră magică sau probe sau scaune sau altele de genul ăsta, mă sperii instant. Acum, că aud că îmi iau și papuceii, sunt îngrozit de-a binelea. Dacă nu reușesc? Dacă o să mă fac de răs? Of!, greu e să fii micinik.

Cețoșii mă invită într-o cameră strălucitoare, unde totul pare să se schimbe și să se miște în moduri ciudate. Pare că aș vedea niște scaune, deși nu-mi imaginez cum stau ele așa, suspendate în aer. Prin vocea lui Lumi, saturnienii îmi povestesc ce trebuie să fac pentru a trece de prima probă.

Prima Provocare: Scaunul Ascuns

În camera strălucitoare, mă uit în jur, curios. Saturnianul cu ochiul verde îmi spune:

- Prima ta provocare este să găsești scaunul ascuns. Dar ai grijă, când te uiți direct la el, devine invizibil! Bip. Dar ai grijă, când te uiți direct la el, devine invizibil! Bip.

Un scaun, deci. Hai că n-o să fie așa de greu. Încep să mă plimb prin cameră, privind în toate direcțiile. Și văd scaunul. Eh, chiar așa de simplu să fie? Oare pe Saturn cuvântul "*greu*" înseamnă altceva decât pe Pluto? Doar că, de îndată ce ochii mei se opresc asupra scaunului, acesta dispare. Ca prin magie.

Vai, dar unde s-a dus?, mă gândesc eu, uimit. Hmmm, se pare că trebuie să folosesc altceva în afară de ochii mei!

Închid ochii și încep să merg încet prin cameră, cu boticul în față, adulmecând. Mă mișc ușoară, cu grijă, pipăind cu năsul meu aerul din jur. La un moment dat, mă împiedic de ceva și cad cu un "Oof!". Monștrii probabil că râd de mine.

Mă ridic. Râd și eu, mai mult de rușine. Stai, am găsit scaunul!.
Deschid ochii doar că, normal, când îi deschid și mă uit la el,
scaunul dispare iar. Oh, nu!

Bine, reluăm ideea. Cu ochii închiși, mă apropii încet de locul unde
cred că este scaunul. Întind mâinile și, cu un zâmbet triumfător,
simt marginea lui. "L-am găsit! L-am găsit chiar dacă nu-l pot
vedea!". Mă așez pe el și stau acolo, cu ochii închiși, până simt că
mă gâdilă cineva pe năsuc.

Lumii îmi spune că saturnienii aplaudă. Apoi îmi traduce vorbele
lor.

- Foarte bine, Timok! Ai învățat că unele lucruri pot fi aici, chiar
dacă nu le vedem. Uneori, trebuie să ne bazăm pe alte simțuri
decât vederea pentru a înțelege lumea din jurul nostru. Bip.
Uneori, trebuie să ne bazăm pe alte simțuri decât vederea pentru
a înțelege lumea din jurul nostru. Bip.

Oare care e treaba cu bip, bip? O vrea saturnianul să spună ceva
când bipăie ca aparatul de prăjit pâine? Mă relaxez apoi și mă așez

mai bine pe scaunul invizibil, încântat de succesul meu. Astăzi, am învățat o lecție valoroasă: chiar și lucrurile pe care nu le putem vedea pot avea o prezență reală și importantă în lumea noastră. Bip. Of, m-a apucat și pe mine.

- Acum, o să intri în labirint. Bip. Labirint. Bip.

Eu așteptam să continue, dar el s-a oprit. Bun, mă gândesc, intru în labirint și? Băi Bip, ce fac în labirint? Dar cețosul dispăruse.

Ochii văd un pic de tot
De-o lumină nu aprinzi
Însă alte simțuri pot
Să te-ajute să te prinzi

Ce-i în față sau în spate
Ce te urmărește-acum
Dacă vântul astăzi bate
Ori de e în casă fum

Știi cu nasul, ori boticul

Poți vedea la fel de bine
Cu mustăți, precum pisicul
Miroși casele vecine

Așa că, să ții tu minte
De nu vezi, nu e nimic
Curajos dă-i înainte
Bazează-te pe botic

Oglinzile înșelătoare

Mă uit în jur și nu trec mai mult de câteva clipe și, din spatele meu, simt o bătaie ușoară pe creștet. Îmi ciufulește moțul și nu-mi place foarte tare. Dar nu zic nimic. Îl văd iar pe cețos lângă mine, în timp ce îmi face semn să îl urmez. Ce să fac, merg!

Fac "vrooom", după el, zburând prin spațiu și mă trezesc într-un soi de labirint, așa, suspendat în aer. Cum ar veni, un soi de casă mare fără tavan și fără podea, unde intri pe ușa din față și încerci să găsești ușa din spate.

Când am intrat în labirint, părea normal. Cel puțin la început. Coridoarele erau înguste și pereții înalți, făcuți dintr-un fel de cristal strălucitor, prin care puteai vedea, oarecum, lumina..

Ușor!, ușor! mi-am spus, pornind să explorez. Dar nu a fost deloc așa cum mă așteptam!

De îndată ce întorceam capul, auzeam un sunet ciudat, ca și cum cineva amesteca un morman mare de cuburi. Și, ce să vezi, când mă uitam înapoi, coridoarele se schimbaseră! Era ca și cum labirintul juca un joc șiret cu mine. "Aha," am zis, "deci asta e jocul tău!"

Am început să merg mai atent, încercând să-mi amintesc fiecare cotitură pe care o făceam. Dreapta, stânga, încă o dată dreapta. Of! Am uitat! Să o luăm de la început. Era greu să țin minte drumul, când fiecare pas părea să schimbe totul în jur.

La un moment dat, m-am blocat într-un colț de labirint. Ce să fac?, ce să fac?, mă tot gândeam trist și obosit. Dar, apoi, mi-am amintit: labirintul se schimbă dacă închid ochii! Așa că i-am închis, am numărat până la trei și când i-am deschis, în fața mea apăruse o nouă cale. Interesant, deci.

Atunci, să facem așa. Cât de mare o fi labirintul ăsta? Sigur are și el un final, nu? Atunci, ce-ar fi dacă aș merge, iar și iar, doar înainte? Cum ar veni, dacă ajung în fața unui zic, închid ochii, apoi îi

deschid. Fac așa până când, în fața mea, deși înainte era un zid, acum se deschide o ușă. Știi, când zidul din față se schimbă în ușă.

Așa am făcut. Am mers, am mers, am așteptat răbdător și am încercat iar și iar, până când am reușit să ies. E interesant, că mi-a prins bine aventura asta. Am învățat că, uneori, chiar și când crezi că ai ajuns în fața unui zid, că nu mai ai nicio șansă de a merge înainte, dacă ai răbdare și crezi în tine, lucrurile se pot schimba. Trebuie doar multă atenție, îndârjire și răbdare.

Eram atât de mândru de mine! Am învățat că, și dacă nu vedem schimbările, ele se întâmplă. Uneori, trebuie să ne bazăm pe memoria și puterea noastră de-a merge înainte, orice ar fi, pentru a găsi calea.

Saturnienii m-au aplaudat și mi-au zâmbit cu ochii lor strălucitori.

Apoi, mi-au spus:

- Bravo, Timok! Ai trecut și de Labirintul Schimbător! Bip. Ai trecut și de Labirintul Schimbător! Bip.

Am zâmbit cu gurița mea pâââână departe, spre urechiușe. Eram gata pentru următoarea aventură în această lume plină de surprize și magie. De fapt, ce zic eram gata. Eram, deja, sigur că voi rezolva orice probă îmi pun saturnienii în față. Hai, aduceți următoarea probă, că vreau să terminăm concursul. Vă înving orice ar fi.

A patra provocare a fost într-un spațiu plin de obiecte plutitoare. Saturnianul mi-a explicat:

- Pentru a trece această probă, trebuie să găsești obiectul care ascunde pecetea. Dacă o găsești, aveți susținerea noastră în misiunea voastră. Dar ai grijă, obiectele nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. E bine să ai încredere în tine, dar e la fel de important să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău. Bip. E bine să ai încredere în tine, dar e la fel de important să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău. Bip.

Iar bip, bip. Oare ce vrea să spună? Eu sunt Timok, micinikul neînfricat, inteligent și imposibil de păcălit de probe ca asta.

Plin de încredere, am început să plutesc printre obiecte, încercând să rezolv repede problema. E o pecete, îmi tot spuneam, trebuie să fie ușor de găsit. În graba mea, am ignorat, însă, detaliile importante. Nu am observat că unele obiecte se mișcau diferit sau cum lumina se reflecta în mod ciudat pe altele. Nu le-am privit niciodată mai mult de câteva clipe, convins fiind că pecetea ar trebui să fie undeva, la vedere.

La un moment dat, am ajuns la un obiect în mijlocul căruia părea să se ascundă pecetea. Am apucat-o cu entuziasm, dar s-a dovedit a fi doar o hologramă. Oh, nu!, am strigat, dezamăgit.

Mi-am dat seama că saturnianul avea dreptate. Era foarte important să observ detaliile obiectelor cu atenție. Să am răbdare și să mă uit la fiecare detaliu, poate reușesc să aflu de acolo idei noi. Am început să plutesc și să mă uit la ele cât puteam eu de bine. Am descoperit modele ascunse, mișcări care indicau direcția de urmat și chiar și mici animații, dintr-un fel de ceață haioasă, care formau indicii.

În cele din urmă, am găsit obiectul corect, care ascundea pecetea. Era un obiect simplu, peste care trecusem rapid înainte, pentru că l-am considerat inutil. Doar că acum, când m-am uitat mai bine, i-am observat detaliile fine care ar fi trebuit să-mi arate, chiar de la început, că acolo se ascunde ce-mi doresc. Doar că eu eram prea ocupat cu mândria și graba mea.

Am reușit!, am luat pecetea! Sunt chiar Timok cel extraordinar. Am trecut eu de patru probe de-ale saturnienilor? Am trecut. Am salvat eu papuceii mei cei dragi? I-am salvat. Merit eu niște bezele când ne întoarcem pe Navă? Merit. Oooof, ce bine e să fii atent. Chiar, să țin minte lucrul ăsta: dacă vreau să fiu la fel de extraordinar și în viitor, trebuie să am încredere în mine, dar și să fiu foaaaarte atent la toate detaliile din jur. Bip. Serios? Acum o să fac bip, bip, mereu? Nu, trebuie să mă abțin. Eu sunt Timok, nu Bipmok!

Rămas bun, Saturn

Cețoșii erau, din nou, adunați cu toții în jurul nostru. Ce ochi frumoși puteau să fie acolo, în mulțimea de saturnieni! Lumi s-a apropiat de ei și, după o vreme, s-a întors către noi, spunând.

- Vor să ne dea un cadou, pe lângă pecete. Timok, te duci tu să îl ieși, te rog?

Saturnienii mi-au făcut loc și, din mijlocul lor, din ceață, a început să se construiască ceva. Am așteptat o vreme până să devină clar ce. Era o cutiuță mică, strălucitoare, cu un capac foarte frumos. Am întins mâna, timid, și am ridicat capacul.

Mi-au dat lacrimile. Eu, Timok, am plâns acolo, pe Saturn. N-o să le mai zic monștri niciodată. Și nici ceața furăcioasă. O să le spun prieteni, prietenii mei. Ooof. Știi ce era în cutie? O pereche de papucei. Păreau transparentți, așa, ca și cum ar fi fost făcuți din fum. Dar erau papucei. Pentru mine!

- Timok, pentru că saturnienii s-au simțit rușinați că te-au speriat, s-au gândit să îți dăruiască o pereche de papucei noi. Doar că nu sunt papucei obișnuiți. Sunt făcuți din aer special de pe saturn. Când vei avea nevoie să zbori, să plutești, tot ce trebuie să faci e să îi încalți. O să vezi că, imediat ce îi porți, te vei simți ca aici, pe Saturn. O să poți pluti dintr-o parte în alta, o să poți face "Vroom", să pornești motorașul tău și să zbori. Să zbori, Timok, înțelegi?

Eram uimit și impresionat. Adică, eu mai primisem cadouri până atunci, dar acum era, așa, foarte special totul. Cum ne-au speriat, mai întâi, apoi am trecut prin acele probe, apoi m-am gândit că saturnienii sunt puțin cam ciudați că tot fac Bip, Bip. Acum îmi era puțin rușine că mă gândisem așa la ei.

Am vrut să le zic mulțumesc, dar m-am gândit că i-ar amuza mai mult dacă aș face altceva. Am dat drumul la motoraș și am făcut Vroom, Vroom, printre ei. Am făcut piruete, salturi, iar ei s-au prins în joc. Veneau în viteză spre mine și, când să ne ciocnim, îmi dădeam seama că puteam trece, de fapt, prin ei. Normal, erau ca un fel de ceață. Ne-am jucat noi, așa, multă vreme, iar Lumi a povestit, după, că niciodată, de când venisem pe Saturn, n-a auzit

atâta bucurie în aer ca în acele momente. Apoi, când am obosit, a venit vremea să ne luăm rămas bun.

Lumi s-a apropiat din nou de prietenii noștri de pe Saturn și a vorbit cu ei, prin undele ei speciale, multă vreme. Apoi, s-a întors spre noi și am auzit-o spunând:

- Apropos. I-am întrebat pe saturnieni de ce tot spun "Bip" și repetă anumite cuvinte. Mi-au explicat că ei vorbesc altfel, prin gânduri, unii cu alții. Dar, când am ajuns noi aici, au fost nevoiți să comunice cu mine folosind cuvinte. Și, cum nu sunt obișnuiți să facă asta, s-au gândit să repete partea cea mai importantă a fiecărei conversații, ca să fie clar ce vor să spună. Unul dintre ei a venit cu ideea să pună un "bip" înainte și după, ca să fie și mai clar că acolo e punctul cel mai important pe care vor să îl transmită. Ciudat, dar așa gândesc ei.

În următoarele zile, am vorbit mult cu saturnienii și ne-am făcut prieteni nenumărați pe planeta înconjurată de cercuri hula hoop. Știi, dacă vorbești cu cineva, în timp, îți dai seama că s-ar putea să fie altfel decât îți imaginați tu la început. Aici, așa a fost. M-am

bucurat mult și o să îi țin minte mereu pe saturnieni și ochii lor super colorați.

Am plecat de pe Saturn bucuroși că adăugăm o altă pecete misiunii noastre. Avem 3, cât de greu va fi să le obținem pe celelalte. Înapoi pe Navă, am stat mult în culcușul meu, ronțăind bezele, și m-am gândit la saturnienii cei zăpăciți. Mi-a plăcut pe Saturn. Bip. Mi-a plăcut pe Saturn. Bip. Ca să vorbesc și eu ca prietenii mei de acolo.

Mă pun la somnic, când, deodată, mă lovește un gând ciudat. Stai. A zis cumva Lumi că o să fac "Vroom" și voi porni motorașul când voi încălța papuceii? Pai, de unde știe că eu spun așa la plutitul prin aer? Că doar eu nu vorbesc cu voce tare. Sau... să se fi prins Lumi că eu pot vorbi? Hmmm, asta e o idee interesantă. Dar, o vom explora în capitolul următor al poveștii noastre.

A trecut un timp de când

Am plecat în aventură

Știu că vor urma, la rând

Clipe grele, înc-o tură

Dar, deși îmi este teamă
Uneori, de ce urmează
Nu fac din asta o dramă
Și-mi spun zilnic "Hai, visează!"

Visează că peste-o vreme
Tu, un micinik de departe
Ai trecut probe extreme
Și ești personaj de carte

Că s-au scris povești și glume
Despre aventura ta
Și le-a citit multă lume
Nu-ți poți, chiar, imagina

Câți copii sunt mândri foarte
Și pe Timok îl visează
Chiar de spațiul vă desparte
Îl susțin, încurajează

Mulțumesc!, vă spun azi vouă

Noi spre Jupiter pornim

Către-o aventură nouă

Vă iubesc! Ne auzim!

De la Timok, noapte bună!

Zebra Z

Zebra Z visează dungi
Albe, negre, scurte, lungi
Știi... îi plac la nebunie
De ce oare? Cine știe?

Când era mai mică, pui
Și tot alerga hai hui
S-a împiedicat și-apoi
A căzut drept în noroi

O s-o certe mama oare?,
se gândea. Și... de la Soare,
s-a prăjit așa... in dungi.
Ba mai scurte, ba mai lungi.

Iar acasă, în câmpie
I-au tot dat cu alifie
În timp, febra s-a retras
Dungile, of!... au rămas

Vai!, gândea ea. Ce necaz!

Dungile erau: turcoaz,
roz, turcoaz... știi ce îți zic?

Nu-i nevoie să-ți explic.

Zebra Z murea de jenă

Își imagina... ce scenă!!

Leul, vulpea, o maimuță

Toți vor spune că-i prostuță!

De-atunci, Z s-a izolat

Nu-i mai arde de jucat

De mâncat, de alergat

Se simte mereu... ciudat.

Peste munți albi și savană

O pisică dolofană

Se simțea, și ea, tot tristă

Zilnic își spunea: "Rezistă!"

Știu, tu chiar nu ești de rasă
Lumea-ti zice ca ești grasă
Si? Ce dacă? o să treacă!
Nu mai sta așa posacă!"

Singură vorbea, se pare
Când pleca după mâncare
Până într-o zi. Celebră!
A dat bot în bot c-o zebră.

Dar să veezi... ce curios!
Roz, turcoaz, exact... haios
Nu credea ea că există
Zebră roz, să fie tristă.

Și, de-atunci, vorbesc într-una
Zebra fuge ca nebuna
Iar pisica... ce sa zic
Fuge, fuge, stă un pic

Sunt prietene pe viață

Fie soare, vânt sau gheață
Merg mereu, doar împreună
Și adorm sub clar de Lună

Zebra se tot uită-n spate
Dungile sunt minunate!
I-au adus, de când le are
Și tristețe, dar și Soare

Știi, necazurile toate
Când în cap sunt adunate
Îți aduc nori mulți în față
Și vezi lumea doar în ceață

După ani, parcă-i mai clar
Nimic nu e în zadar
Dacă nu s-ar fi prăjit
Sigur n-ar fi întâlnit

Dolofană, dulce, mică
Tot cu dungi, însă pisică

O prietenă ce poate
Când vrea, să-i sară pe spate

Music s-a îndrăgostit
Când de zebră a citit
Iar lui Selfi, chiar de mică
I-a plăcut mult de pisică

Și de-atunci dorm împreună
Somn ușor. Hai, noapte bună!

Povestea lui Mormăilă, cățelul norocos

Îl cunoști pe Mormăilă?

E cățel, nu e reptilă

Are nas. De fapt... botic

Nu-i prea mare. E pitic

Într-o zi, s-a tot gândit

Avea chef de plimbărit

Așa că s-a dus la gară

Și-a plecat direct la țară

Nu ti-am spus! Chiar, am uitat!

Mormaila e bogat ;)

Are zgardă, stă la bloc

Viața lui e dulce foc

Totuși, parcă nu-i mai plac

Jucăriile din sac

Așa că vrea să pornească

Lumea-ntreagă s-o cunoască

În tren, știi, n-avea bilet
Mormăilă-i cam poet
Când a auzit, pe hol
"Hai, biletul la control!"

Unde să se-ascundă oare?
I-a fugit printre picioare
celui ce-ntreba de zor:
"Ai bilet? Sunt controlor!"

Si, la următoarea gară
S-a dus frumușel afară
Și-a dat moțul de pe frunte
Era-n vârful unui munte!

Of, slăbise niște grame
de la mers. Și-i era foame!
V-am spus că e special
Mormăilă. Nu-i banal!

Când era la casa lui
Peste tot mergea hai-hui
Avea grijă ce mănâncă
Nu voia salam ori șuncă!

Aici, sus, în vârf de munte
Mațele-ncepeau să cânte
Și el se gândea de zor
Să mănânc! Căci simt ca mor!

Aventura ce-a urmat
E demnă de-un împărat
Ursul, vulpea, iepuri mulți
Îți vor spune, de-i ascuți

Cum, pornind din acea seară
Viața lor a fost ușoară
Mormăilă i-a-nvățat, i-a pansat
I-a alinat, s-au jucat, și-a plecat

Ursul, e voios mereu

Știe să înalțe-un zmeu
Vulpea, s-a tot bucurat
Nu mai merge la furat

Acum știe să gătească
Vinete, zacuscă, pască
Iepurele, ce să zic
Mai aleargă... doar un pic

În rest, șade-n dormitor
Cu ochii-n televizor
Căprioara se menține
Doar cu miere de albine.

Uite-așa, în doar o vară
Animale de la țară
Toate s-au emancipat
Și acum s-au transformat

Ursul merge cu tractorul
Vulpea-i repară motorul

Un bursuc pictează case
Lupii desenează vase

Ce sa mai, zici că-i uzină
Si-au facut chiar și-o grădină
Stau pitiți în câte-o vilă
Și vorbesc de Mormăilă

Iar el, micul uriaș
S-a întors iar la oraș
Se gândește des, prin casă
La pădurea cea frumoasă

Timok a aflat de el
De strămoșul lui cățel
Pe costum l-a desenat
A oftat și s-a culcat

Știe-acum că Mormăilă
E cățel, nu e reptilă
Hai, că văd, ești somnoros.

Noapte bună! Somn pufos!

Brutus, pisoiul care a zburat cu avionul

Brutus il chema și... știi?

Era as printre copii

Apoi, însă, s-a schimbat

Nu știm ce l-a apucat

S-a dus cheful de jucat

Și a stat. Îmbufnat.

El, pisoiul cel haios

S-a făcut morocănos

Ce să fie, ce să fie?

N-avea pic de energie.

I-a sunat pe-ai lui părinți

Ce l-au ascultat cumiști

Și i-au spus, apoi, în cor

- Îți vom da noi ajutor!

Știi, când erai mic pisoi

Eram mândri amândoi

Când ne repetai mereu
- Odat' vreau să zbor și eu

Peste nori, direct spre cer
Cu un avion de fier
Ți-ai dorit mult, mult de tot
Să fii chiar un... copilot

Apoi, când ai mai crescut
Aveai multe de făcut
Și-a fugit, atunci, poznaș
Visul tău de motanaș

Astăzi, ne-am adus aminte
Știi, te-aștepți ca un părinte
Să te-ajute când ți-e greu
Asta facem noi... mereu!

Astfel, dragă motănel
O să treci la alt nivel
Uită-te, sus, sus, spre nori

Mâine printre ei tu zbori

A urcat sfios, pe scară

Ce-l suia azi prima oară

Și... în mândrul avion

Se simțea ca un spion

Lângă geam s-a așezat

S-a uitat și... s-a mirat

Povestea apoi mereu

Că zburatul nu e greu

Chiar de ești pisoi, cățel

Avionul îți dă el

Aripi, scaun și vedere

Ba-ți mai dă și niște mere

Iară norii, când îi vezi

Peste ei ai vrea să șezi

Chiar când zborul e în toi

Îl privești, sunt așa moi

Se ating, se strâng și merg

Oh, ce-aș vrea să îi alerg

Le spunea unor pisoi

Ce se holbau amândoi

Pentru ei, Brutus era

Un erou de cinema

Ba, mai mult, chiar campion

Ce-a zburat în avion

Și de-atunci, mereu, mereu

Brutus este ca un zeu

Pentru pisoiași, pisici

Motanași și pui mai mici

Timok a aflat de el

De motanul tinerel

Și ne-a spus și nouă. Tot!

"Doar îmi pun în cap și pot!"

Music s-a gândit, a stat
Pijamaua și-a pictat
Și, în noapte, când visează
Brutus îl tot vizitează

Și merg amândoi spre-un nor
Noapte bună, somn ușor!

Povestea unui Norișor

Alb, pufos, măreț și parcă

- Uite!, seamănă c-o barcă

- Ba nu, mie mi se pare

Că-i un început de floare

Uite-așa se conversau

Selfi și motanul Miau

Și, cu ochii tot pe nor

N-au văzut că-n fața lor

Dincolo de pomii rari

Erau niște pietre mari

Normal, s-au împiedicat

Vai, cât a mai mieunaat!

Miau, motanul cel haios

Cât s-a tăvălit pe jos!

Selfi era în picioare

Nu-i venea să râdă tare

Și, atunci, s-a întâmplat
Of!, cât s-au mai speriat
Cineva, le-a spus șoptit
- Tare..., sper, nu v-ați lovit!

Cin' să fie vocea oare?
Selfi s-a întors spre Soare
A privit în sus, în jos
Fără, însă, vreun folos

- Sus!, Aici! Hei! M-ați văzut?
mă priveați când ați căzut!
Și atunci, ușor ușor
Selfi a-nțeles. E-un nor!

- Nu știam că tu vorbești!
Și nici că poți să zâmbești!
I-a spus Selfi încântată.

- Ai o voce... minunată!
spuse și motanul Miau

plictisit să zică Au!

- Norișor frumos, aș vrea

Să aud povestea ta.

Selfi era curioasă

Cât e lumea de frumoasă

dacă o privești din cer
de e ploaie, vânt sau ger.

Și atunci, norul pufos

Le-a spus foarte bucuros

Că el încă-i un copil

Merge-așa, mai mult tiptil

Dar când o să fie mare

Se va duce pân la Soare

Să îl roage

- Mă ajuți?

Florile cand le saluți

și le dai căldură multă

toate parcă te ascultă
și-apoi te vorbesc de bine.
Vreau să fiu și eu ca tine!

Eu, nor alb, mic și pufos
L-am ascultat bucuros
Cum spunea mărețul Soare
- Uzi, ușor, din floare-n floare
Le dai viață, le trezești
Și de mici, mereu, le crești.

Și de-atunci, chiar am curaj
Zbor, oprit, iar zbor, viraj

Am aflat și cum se tună
Știi, când nervii se adună
Fulgere chiar știu să scot
Când ne dăm noi bot în bot

Norișorii, știi, se joacă
Se întrec și se provoacă

Fulgeră, aleargă, tună
Și încep câte-o furtună
Se-ntrec cine-i mai frumos
mai rapid, mai curajos.

Norul s-a tot învârtit
Multe le-a mai povestit
Selfi și Motanul Miau
Fascinați îl ascultau

Seara, când erau acasă
Miau s-a furișat sub masă
S-a culcat și sforăia
Selfi la nor se gândea

I-a plăcut de norișor
Se mișca foarte ușor
S-a gândit, s-a tot gândit
Era timpul de dormit

Pijamaua și-a pictat

Cinci minute doar i-a luat

Norul plus un curcubeu

Lângă ea vor fi mereu

Și visează că e nor

Stă deasupra tuturor

Și se joacă. Somn ușor!

Elefantul Eli și maimuța

Eli e un elefant

Mare, mândru și bufant

Dacă-i vezi așa... doar trompa

Zici că e umflat cu pompa

Într-o zi, când se plimba

Frunze, ramuri culegea

De trompă s-a agățat

Un șobolănel ciudat

- Șoarece, ia dă-te jos

I-a strigat el furios

Și, când colo, ce să vezi

- Ia vezi tu cum mă tratezi!

I-a strigat pițigăiat

Șoarecele cel ciudat

- Sunt maimuță, nu vezi bine?

Și m-am agățat de tine

Ca să scap de tigrul rău
Ce m-aleargă mai mereu.

Maimuțica vorbea iute
Rugându-l să o ajute
Elefantul, ce să spună
Putea doar să presupună

Îl știa pe tigrul bine
Cum poftea la proteine
Știa, cu alte cuvinte
Că maimuța nu îl minte

De atunci, merg împreună
Și-ar ajunge și pe Lună
Dacă s-ar fi inventat
O mașină de zburat

Ce să poarte-n cala ei
Elefanți și maimuței
Printre altele, să știți

Că au devenit vestiți

Prin deșert, s-au întâlnit

Cu un scorpion trăsnit

Ce zicea "Nu vă rețin!

Aș vrea să vă-nțep puțin!"

Pe ocean, au discutat

Cu un peștișor ciudat

Părea fericit deplin

Tot spunea ca e delfin

Aventuri, au avut mii

Și sunt fericiți, să știi

De-aia Music i-a luat

I-a pozat, i-a imprimat

O maimuță cu o dungă

Elefant cu trompa lungă

Sunt aici, să îl ajute

Somn ușor, vise plăcute!

Cineva strănută-n Lună

Noapte bună, noapte bună

De la praful de pe Lună

Am tot strănutat mereu

Câte-un nor sau curcubeu

M-am prins deci, puțin mai greu

Cum se naște-un curcubeu

Când pe cer culori se-adună

Cineva strănută-n Lună

De la Timok, noapte bună!

Un motan stă azi pe Lună

Noapte bună, noapte bună

Un motan stă azi pe Lună

Și se spală și se-ntinde

Toată Luna o cuprinde

Apoi miaună și toarce

Drept spre tine se întoarce

Și-ți spune convingător

Noapte bună, somn ușor.

Noaptea magică a iepurașilor

Noapte bună, noapte bună

Agățați de-un colț de Lună

Atârnau trei iepurași

Mici, albaștri, drăgălași

Și strigau cu toții-n cor:

"De pe Lună, Somn ușor!"

Noapte bună,

de la prietenul tău Timok!

Sunt și maimuțoi pe Lună

Noapte bună, noapte bună
Sunt și maimuțoi pe Lună
Doar că sunt mici și pufoși
Dacă-i vezi, sunt chiar frumoși

la gândește-te mai bine
Nu vrei să te iau cu mine?
Un minut sus sus, pe Lună
Să lăsăm grijile-n urmă

Urcăm lin, pășim pe-un nor
Hai, visează! Somn ușor!

Zece pui blănoși

Noapte bună, noapte bună
Un motan privea spre Lună
Și ofta. Uite-așa!

Apoi coborî din pom
Miorlăi spre un neon
Și porni ușor spre casă
Așteptând în drum să-i iasă

Toți cei zece pui blănoși
Ce se hârjoneau voioși
Și uită apoi de toate
Și de bucură de noapte
Somn ușor!

O girafă și-un pitic

Noapte bună, noapte bună

Jumătate-i doar din Lună

Căci cealaltă jumătate

Au mâncat-o astă-noapte

O girafă și-un pitic

Cam atât voiam să zic

A!, si de-ar fi după mine

Girafa mâine să sune

Unde-o ști, unde-o putea.

Luna înapoi s-o dea!

Nu putem dormi așa

Văcuța cea bălțată

Noapte bună, noapte bună

Azi îmi pare rău de Lună

Dacă ieri era mâncată

De-o girafă-nfometată

Azi văcuța cea bălțată

A sărit de speriată

Și s-a agățat de Lună.

Of, ce tragic! Noapte bună!

Bietul motan

Noapte bună, noapte bună

Un motan se uită-n Lună

Vede-un ghem mare de lână

Pfuuu, cât o să se mai joace

O să-l facă ghemotoace

Repede, ca să nu sară

Iar văcuța de aseară

Ori să rumege din Lună

Iar girafa cea nebună

Și-a sărit bietul motan

Și-a căzut într-un castan

Acum doarme-n pomișor

Noapte bună! Somn ușor!

Doi șoricei

Noapte bună, noapte bună
Cocoțați pe-un colț de Lună
Stau tăcuți doi șoricei
Ghemuiți și mititei

Au fugit de un motan
Ce-a sărit dintr-un castan
Nu părea normal motanul
Să-i mănânce era planul

Le-a tot povestit c-aseară
Drept în Lun-a vrut să sară
Asa c-au fugit de fiară
Tot pe Lună, cu o scară

Și-acum vă urează-n cor
Noapte bună. Somn ușor!

Iepuraș mic, pufos și drăgălaș

Noapte bună. Noapte bună

Astă seară, Dragă Lună

Girafa înfometată,
vacuța cea speriată

Motanul plin de noroi

Șoriceii amândoi

Și-au găsit o altă treabă

Au fugit cu toții-n grabă

Și-au lăsat un iepuraș

Mic, pufos și drăgălaș

Să-ți ureze-n locul lor

Noapte bună. Somn ușor!

Pe Lună e chiar frumos

Noapte bună, noapte bună
Ne-am adunat mulți pe Lună
Și mă bucur, serios!
Pe Lună e chiar frumos

Stăm puțin. Și vorbim
Forța iar ne-o dobândim
Știi, de punem mână-n mână
Multe facem împreună

Să visăm deci, vis frumos
Noapte bună, somn pufos!

Poeziile lui Timok

Ce-i un micinik

Ce-i un micinik, n-ai aflat?

E ca un balon cu blană

Parc-un câine a mâncat

O mingiuță dolofană

Micinicii încap oriunde

Se pot face mari sau mici

Și, în câteva secunde

Sunt acolo sau aici

Fioroși sunt foarte rar

Nu e genul lor să fie

Fioroși nu, dar măcar

Sunt haioși, asta se știe!

Timok

Eram mic, un ghemotoc
Color m-a luat acasă
M-au strigat de-atunci... Timok!
Cu ei, lumea-i chiar frumoasă!

Music mi-a cântat frumos
Selfi mi-a spus cum e viața
Mă simt așa bucuros
Când ne-ntâlnim dimineața

Sistemul solar

Soarele-i un licurici,
Ba acolo, ba aici,
Și în jurul lui roiesc,
Se-nvârtesc și se-nvârtesc,
Nouă mingi și mari și mici

Uriași, dar și pitici
Unii spun c-ar fi opt doar
Și că Pluto, în zadar
Speră că va fi planetă
Oricât ar fi de cochetă
E pitică!, așa zic
Nu le pasă de nimic!

Gravitația

Sari în sus, sari fără teamă

Ea te trage spre Pământ

Gravitație se cheamă

Poți să mă crezi pe cuvânt

Timok, marele pufos

Țup în sus, apoi fentezi

Cazi, dar iute te ridici

Grijă să nu derapezi

Așa-i jocul bilubici

M-am născut alergător

Eu când fug, sunt chiar frumos

Sunt pe placul tuturor

Timok, marele pufos

Altruism

Unii fug doar să învingă
Alții fug pentru că vor
Mulți vor doar să ne convingă
Că-n sport nu dai ajutor

Eu sunt micinik, gândesc simplu
Am în schimb un suflet mare
La concursuri, spre exemplu
Dau tot ce sunt eu în stare

Însă, dacă lângă mine
Cineva s-a lovit rău
Mă asigur că e bine
Nu fug ca un popândău

Mingiuțe colorate

Micnikii visează mingi

Vesele, moi, colorate

De-ți vine să le atingi

Și să le alergi pe toate

Pe Uranus, cum să spun

N-a fost vis, chiar m-am jucat

Și-am fugit ca un nebun

Mii de mingi m-au atacat!

Să nu râzi, să reflectezi

Dacă vezi bătrâni pe stradă

Să nu razi de ei, promiți?

Poate nu mai pot să vadă

Dar, să știi, o să-i imiți.

Fă-ți o poză, de nu crezi

Și ascunde-o undeva

Peste ani, de vrei dovezi

Pune-o iar în fața ta!

Frica

Tuturor ne este frică
De furtuni, de câini sau viață
Însă frica nu ne strică
Ea ne pune drept în față
Ce iubim, de ce ne pasă
Pentru ce venim acasă

Prieteni

Dacă vezi, în jur, mereu
Partea bună din oricine
O să vezi, când este greu
Ai prieteni lângă tine

Iarna

Mănuși calde și pufoase

Papucei și ciorăpei

Un fular și haine groase

Nu uita să ți le iei

Când e ger, e important

Să te-îmbraci, de cald să țină

Altfel, o să-ngeți instant

Să ai piele... de găină

Mușunache

Știi ce e un mușunache?

Cum îi stă frizura, botul

Hai acum pe Makemake

Și îți povestesc eu totul

Lângă Pluto, dar mai mică

Arămie și-nghețată

Tot ca Pluto e. Pitică!

Nu la fel de răsfățată

Makemake e un nume

Nu prea inspirat, se pare

Când îl pomenim în lume

Lumea râde foarte tare

Dar planeta era bună.

Și haioasă. Ce păcat!

Că de-atâta râs și glumă

În timp ea... s-a-ntunecat

Și ființele de-aici
S-au închis în lumea lor
Și, la fel ca un arici
Resping orice ajutor

Își doresc să fie doar
Cunoscuți în galaxie
Monștri și atât! E clar?
De ei frică să ne fie!

Și-au croit și haine noi
Au schimbat până și vorba
Se-antrenau pentru război
Preferau la masă ciorba

Ani și ani s-au scurs apoi
Și-au uitat! Lună de lună.
Că-nainte de război
Makemake era bună

Aventuri și jocuri cu prietenii din spațiu

Selfi și semnalul neobișnuit

Specialist în tehnologie spațială

Am vorbit deja, de mai multe ori, despre puterea lui Selfi de-a fi un Privitor extraordinar. Ce nu știi, însă, e că Selfi mai are și alte puteri. Îi place să citească, e foarte interesată de știință și curioasă ca o pisică de pe Pământ. Așa că, de ceva vreme, se antrenează să devină Specialist în tehnologia spațială.

Ce face un specialist în tehnologie spațială? Hai să vedem

Specialistul în tehnologie spațială este un inginer, un fizician și un matematician, toate în același timp. Ei pot construi nave spațiale capabile să călătorească la viteze incredibile, pot decoda semnale misterioase din adâncurile cosmosului și pot calcula traiectoriile complexe necesare pentru a naviga în siguranță printre stele.

Chiar și în momentele de repaus, mintea specialistului în tehnologie spațială nu se odihnește. Ei sunt constant în căutarea cunoașterii, fie că studiază datele de la cele mai recente misiuni spațiale, fie că proiectează noi metode pentru a îmbunătăți

eficiența zborului în spațiu. Orice problemă poate fi un mister așteptând să fie rezolvat, fie că se referă la modul în care funcționează un motor de navă spațială sau la modul în care afectează o navă călătoria în spațiu.

Însă cel mai fascinant lucru în munca unui specialist în tehnologie spațială este acel sentiment unic de descoperire și explorare continuă. În fiecare zi, există posibilitatea de a învăța ceva nou despre Univers, de a descoperi o nouă stea sau de a deschide calea către noi tehnologii revoluționare. Atunci când faci o astfel de activitate, orizontul cunoștințelor umane este întotdeauna în expansiune, și fiecare nouă descoperire aduce cu sine promisiunea unor aventuri și descoperiri și mai mari.

Povestea

Într-o zi, un semnal neobișnuit a fost detectat venind de undeva din Univers, și doar Selfi avea cunoștințele necesare pentru a înțelege conținutul lui.

Pe Pluto, acolo unde locuiește Selfi, stelele sunt vizibile mai tot timpul. Și, pentru ființe curioase cum e micuța noastră eroină,

stelele pot să vorbească. Ele îi spun lui Selfi și altor oameni de știință, povești despre univers, dacă știi cum să le asculți.

Un mesaj venit din Univers este ca o scrisoare ascunsă într-o sticlă, aruncată în mare de către un necunoscut. Universul nostru e plin de aceste sticle. Mesajele pot lua multe forme. Uneori, sunt unde de lumină sau raze de energie care călătoresc prin spațiu timp de mii sau chiar milioane de ani. Alteori, sunt particule mici, ca niște biluțe aproape invizibile, numite neutrini, care se zbat prin univers la viteze incredibile.

Selfi, cu ajutorul instrumentelor ei speciale, este ca un detectiv cosmic, decodând aceste mesaje și căutând să înțeleagă ce înseamnă ele. Poate o stea a explodat într-o galaxie îndepărtată, trimițând o lumină strălucitoare prin spațiu. Sau poate un gaură neagră a înghițit o planetă, emițând o undă de energie pe care Selfi o poate detecta.

Aceste mesaje sunt ca o șoaptă venită din univers, spunându-i lui Selfi despre lucrurile extraordinare care se întâmplă acolo, în afara sistemului nostru solar. Prin ascultarea și decodarea acestor

mesaje, Selfi poate învăța mai multe despre universul nostru mare și misterios, și poate contribui la înțelegerea noastră a lumii care ne înconjoară.

Provocarea

Selfi și-a petrecut zile întregi în laboratorul ei de pe Pluto, analizând semnalul. A folosit o varietate de instrumente, inclusiv un analizor de spectru pentru a separa și studia componentele individuale ale semnalului. Hai să participăm și noi la aventura ei: cum crezi că a procedat Selfi pentru a decodifica acest semnal misterios?

1. A utilizat cunoștințele sale în tehnologia spațială și a folosit un decodor special pentru a interpreta semnalul.
2. A consultat o serie de cărți pentru a înțelege mai bine cum funcționează semnalele din spațiu și cum pot fi decodate.
3. A folosit un aparat special (se cheamă spectrometru) pentru a analiza componentele semnalului și pentru a înțelege mai bine originea și semnificația lui.

Gândește-te bine și alege. Când ești pregătit(ă), continuă să citești.

Ce înseamnă alegerea ta?

Acum, să explorăm fiecare alegere:

Dacă alegi varianta 1 (a utilizat cunoștințele sale în tehnologia spațială și a folosit un decodor special pentru a interpreta semnalul), Selfi va putea decoda cu siguranță semnalul, dar nu va ști neapărat semnificația lui.

Dacă alegi varianta 2 (a consultat o serie de cărți pentru a înțelege mai bine cum funcționează semnalele din spațiu și cum pot fi decodate), Selfi va avea o înțelegere mai bună a semnalului, dar ar putea dura mai mult timp pentru a decoda semnalul.

Dacă alegi varianta 3 (a folosit un aparat special (spectrometru) pentru a analiza componentele semnalului și pentru a înțelege mai bine originea și semnificația lui), Selfi va putea să determine cu precizie de unde vine semnalul, dar decodificarea semnalului în sine poate fi un mister.

Ce a ales Selfi?

Ei bine, Selfi a ales să folosească toate cele trei metode. Cu ajutorul cunoștințelor ei în tehnologia spațială, a folosit un decodor pentru a interpreta semnalul. A căutat în cărțile ei pentru a înțelege mai bine semnalele de radio, iar cu spectrometrul a analizat semnalul pentru a-i înțelege originea și semnificația.

În cele din urmă, a descoperit că semnalul era de fapt un SOS de la o navă spațială pierdută în spațiu. A anunțat mai marii de pe Pluto și, câteva zile mai târziu, o navă de salvare pleca spre locul de unde provenea semnalul.

Vrei să fii și tu Specialist în tehnologie spațială?

Învață bine la școală, mai ales matematica și științele: Pentru a citi scrisorile trimise de univers, trebuie să înveți limbajul în care sunt scrise. Iar acest limbaj este matematica. Matematica este ca o cheie magică ce deschide ușile către înțelegerea universului.

Științele, precum fizica și chimia, sunt de asemenea foarte importante. Ele îți vor arăta cum funcționează lucrurile, de la cea mai mică particula, la cele mai mari galaxii. La școală, fii curios și

nu te teme de întrebări. Fiecare întrebare este o călătorie către o nouă descoperire.

Citește cărți despre univers și spațiu: Învețe să iubești cărțile, așa cum îți place să privești stelele. Cărțile sunt ca niște hărți stelare, pline de secrete și povești despre spațiu. Citește despre marii exploratori ai spațiului, despre telescoape și sateliți, despre planete și galaxii. Fiecare carte este o fereastră către univers, așa cum Selfi privește prin ferestrele oamenilor pe Pluto.

Arată-ți pasiunea și persistența: Să devii specialist în tehnologia spațială nu este ușor. Învață să iubești provocările și să nu te lași descurajat de dificultăți. Ia-le ca pe niște puzzle-uri care așteaptă să fie rezolvate, așa cum Selfi descifrează mesajele universului. Arată-le tuturor pasiunea ta pentru spațiu, fii gata să înveți și să descoperi în fiecare zi. Și nu uita să privești mereu cerul înstelat deasupra capului tău. Fiecare stea de acolo este o promisiune a aventurilor ce te așteaptă.

Așadar, dacă visezi să devii specialist în tehnologia spațială, începe călătoria acum. Fii curios, învață mult și nu renunța niciodată la

visul tău. Poate într-o zi, vei deveni un mare explorator al universului, la fel ca Selfi.

Music și festivalul de muzică veselă

Designer de experiențe audiovizuale | Aventura 1

Sunt multe momente în care, dacă asculți o melodie, îți intră pe o ureche și îți iese pe cealaltă. Nu dai atenție nici versurilor și nici altor lucruri. Doar auzi ritmul și, eventual, bați ușor din picior, dar te gândești la altele. Sunt însă și momente în care, atunci când auzi o melodie, îți intră cumva în suflet. O simți acolo, înăuntru, și trezește în tine amintiri și sentimente nemaipomenite.

Music, unul dintre eroii plecați de pe Pluto, s-a născut să fie Designer de experiențe audiovizuale. Pentru el, muzica nu e doar ceva ce-i plăcea. Nu era doar sunet sau ritm, nu era doar vers ori refren. Pentru el, muzica era însăși viața și o vedea în zeci de mii de culori.

Ce face un Designer de experiențe audiovizuale? Hai să vedem

Music este un Designer de experiențe audiovizuale. Cum să-ți explic mai bine: el e un fel de pictor și muzician în același timp, dar lucrează într-un mod foarte special. În loc să picteze pe o pânză sau să cânte la un instrument, el creează lumi fantastice unde sunetele și culorile se împletesc și interacționează în cele mai neașteptate moduri.

De exemplu, își poate folosi abilitățile magice pentru a face ca o melodie să apară ca o serie de lumini colorate care dansează în aer. Sau poate face ca un tablou să înceapă să cânte când te uiți la el. Music poate face chiar și ca o cameră întreagă să-și schimbe culoarea și mobilierul, în funcție de melodia care se aude.

Toate acestea sunt realizate cu ajutorul unor instrumente speciale și tehnologii foarte avansate. De exemplu, poate folosi ochelari de realitate virtuală pentru a transforma o cameră obișnuită într-un tărâm fantastic, unde muzica și culorile se schimbă și evoluează deodată. Sau poate folosi ecrane imense, drone și cine știe ce alte aparate care aduc, laolaltă, sunetul și culoarea.

Însă, cel mai important lucru pe care îl face Music este să aducă bucurie și emoție oamenilor. Când creează aceste experiențe audiovizuale, el nu doar se joacă cu muzica și culorile. El încearcă să transmită sentimente, să spună povești și să aducă oameni împreună. Este ca și cum ar fi un povestitor, un muzician și un artist, toate acestea în același timp!

Povestea

Într-o zi, în cartierul lui Music s-a născut o problemă neașteptată. Prietenii lui, care altădată erau veseli și jucăuși, păreau să își fi pierdut entuziasmul și bucuria. Străzile erau liniștite, parcurile păreau triste și nimeni nu mai dansa pe muzica orașului, așa cum se întâmpla înainte.

Toate lucrurile bune păreau să fi dispărut. Cu fiecare pas pe care îl făceau pe străzile pustii, Music și prietenii săi încercau să redescopere magia și veselia de altădată. Își aduceau aminte de zilele când muzica răsuna în aer și râsetele se împrăștia în jur. Dar acum, în locul râsetelor și al dansurilor, era doar tăcere și tristețe.

S-a gândit o vreme, apoi, cu abilitățile lui de Designer de experiențe audiovizuale, a realizat că trebuie să facă ceva pentru a reda orașului bucuria.

Provocarea

Music a compus multe zile, apoi l-a rugat pe Color să-i inventeze niște culori vesele. A muncit mult și, în unele zile, părea că nu va ajunge niciunde cu proiectul. Apoi, într-o seară, și-a dat seama că

știa ce are de făcut. Ne ajuți cu o părere: cum crezi că a procedat Music pentru a rezolva problema?

Prima soluție pe care Music a avut-o a fost să creeze o nouă experiență de muzică și culoare, prin care să redea oamenilor bucuria de a trăi.

O altă soluție a fost să organizeze un festival în parc, unde oamenii ar putea să danseze, să se distreze și să uite de griji.

A treia soluție a fost să ofere lecții gratuite de artă și muzică pentru copii, pentru a-i ajuta să își exprime emoțiile și să redea viața orașului.

Gândește-te bine și alege. Când ești pregătit(ă), continuă să citești.

Ce înseamnă alegerea ta?

Fiecare dintre aceste soluții avea consecințe diferite:

1. Prima soluție ar putea reda bucuria instantaneu, dar ar putea avea un efect de scurtă durată, iar oamenii ar putea reveni la starea lor inițială după ce experiența s-ar încheia.

2. Festivalul de muzică și culoare ar putea aduce o bucurie colectivă, dar ar putea exclude oamenii care nu se simt confortabil în astfel de evenimente.

3. Lecțiile de artă și muzică pentru copii ar putea avea un impact pe termen lung, dar ar putea dura mai mult timp pentru a vedea rezultatele.

Ce a ales Music?

După ce a analizat toate aceste opțiuni, Music a decis să combine toate cele trei soluții. El a început prin a organiza festivalul de muzică și culoare, care a avut un succes imediat și a redat oamenilor bucuria. În timpul festivalului, a lansat noua experiență audiovizuală, care a produs un val de emoție și fericire printre participanți. S-a vorbit zile în șir, apoi, despre Music și puterea lui.

În final, a început să ofere lecții de artă și muzică pentru copii, pentru a se asigura că bucuria și fericirea vor continua să fie parte din viața cartierului și în viitor.

Music a ales această combinație pentru că a înțeles că, dacă vrei să schimbi ceva cu adevărat atunci când rezolvi probleme, trebuie să faci schimbări pe termen scurt (azi, maine), mediu (lunile următoare) și lung (anii următori).

Music și Mirajo, aplicația care îți permite să încerci produse fără să fii în magazin

Designer de experiențe audiovizuale | Aventura 2

Am vorbit, data trecută, despre festivalul de muzică organizat de Music și despre lecțiile de artă și muzică pe care eroul nostru le oferă celor mici. Doar că Music nu s-a oprit doar aici. Nu. Hai să vedem o altă aventură în care el reușește să redea omuleților de pe Pluto bucuria de-a trăi.

Problema

Lumo este un pui de omuleț de pe Pluto. E creativ și iubește să exploreze. Într-o zi, el a văzut într-o revistă o mulțime de jucării minunate, care se vând într-un magazin dintr-un oraș aflat foaaaarte departe de casa lui. Lumo și-ar fi dorit unele jucării de acolo, dar a avut o problemă.

Pe Pluto, lucrurile sunt un pic diferite față de alte planete. Dacă veți citi povestea, veți afla că omulții trăiesc în orașe săpate adânc, sub scoarța planetei.

Din cauza mediului diferit, nu este ușor să călătorești ori să pui alți omuleți pe drumuri pentru mofturi inutile. Lumo nu știa dacă jucăriile din revistă merită să-și consume monedele strânse cu

grijă în ultimul an. Voia să nu se ducă până la magazin, și totuși să le vadă.

Așa că a început să se gândească: „Cum aș putea vedea aceste jucării în camera mea înainte de a le cumpăra? Cum aș putea să mă joc cu ele, să le rotesc, să le măresc sau să le micșorez pentru a vedea dacă merită să-mi consum banii pe ele?”.

Povestea

A scris, deci, omuleților din echipa magazinului, și i-a rugat să-i spună dacă nu cumva au o soluție la problema lui.

Unul dintre omuleții de la magazin era prieten cu Music, care locuia în același oraș. Și, într-o seară, pe când vorbeau despre diverse lucruri, i-a amintit de problema lui Lumo. Music s-a gândit și i-a răspuns că în câteva zile revine cu o soluție.

Într-o dimineață, Music a intrat în magazin cu un rucsac mare în spinare. A pus jos rucsacul și a scos de acolo ceva care semăna cu un fono (așa i se zice telefonului, pe Pluto). Și agățat de acel fono

erau multe fire și cabluri, toate îngrămădite într-un ghemotoc mare și ciudat.

– Ce-ar fi dacă Lumo ar testa jucăriile chiar de la el de acasă?, a întrebat Music.

Cei din magazin i-au răspuns că ar fi extraordinar. Așa ar putea vinde jucării în multe orașe.

– Perfect!, a spus atunci Music. Am o soluție!

Provocarea

Ne ajuți cu o părere: cum crezi că a procedat Music pentru a rezolva problema?

1. Primul gând care i-a venit lui Music în cap a fost să roage oamenii din magazin să facă poze diferite, din diferite unghiuri, produselor pe care le vindeau.
2. O altă soluție a fost să construiască o aplicație de genul unui apel video care să permită cumpărătorilor să intre în legătură cu cei din magazin și să vadă produsele.

3. A treia soluție a fost să creeze o aplicație care să permită cumpărătorilor să testeze, de la distanță, produsele.

Gândește-te bine și alege. Când ești pregătit(ă), continuă să citești.

Ce înseamnă alegerea ta?

Fiecare dintre aceste soluții avea consecințe diferite:

Prima soluție ar putea ajuta, dar magazinul ar trebui să muncească mult, să pozeze fiecare produs în parte de mai multe ori, iar cumpărătorii tot n-ar putea înțelege mai multe. Complicat.

Aplicația de apelare video ar putea merge, dar, din nou, experiența cumpărătorului ar fi limitată. N-ar ajuta foarte mult

Aplicația de testare virtuală ar putea fi soluția perfectă, dar e nevoie de un Designer de experiențe audiovizuale pentru a o crea.

Ce a ales Music?

După ce a analizat toate aceste opțiuni, Music a decis să dezvolte Mirajo, aplicația care permite cumpărătorilor să testeze, de la distanță, produsele. Pentru noi, pământeni, am putea spune că

Mirajo e o aplicație mobilă. Pare simplu, dar nu e deloc simplu să construiești o astfel de aplicație.

Hai să vedem ce ai avea de făcut:

Planificarea: Gândește-te că tocmai ce ai luat cuburile tale cele noi. Înainte de a începe să construiești, trebuie să te gândești ce vrei să faci. O casă? Un castel? Un garaj pentru mașinuțele tale? Așa este și cu planificarea unei aplicații. Deci, să spunem că vrem să facem o aplicație care afișeze, pe ecranul său, cum arată o mașinuță de jucărie în diferite locuri din camera ta.

Proiectarea: Acum că știm ce vrem să construim, trebuie să gândim cum ar trebui să arate aplicația. Este ca și cum ai desena pe hârtie cum arată casa pe care vrei să o construiești din cuburi. În cazul aplicației, trebuie să ne gândim unde vor fi butoanele pe care le vom atinge, cum vom vedea mașinuța pe ecran și unde vom putea vedea alte lucruri.

Programarea: În acest pas, transformăm desenele noastre într-o aplicație reală pe care o putem folosi. Este ca și cum am lua desenul casei noastre și l-am transforma într-o casă reală din

cuburi. Dar, în loc să folosim cuburi, folosim „coduri”, care sunt ca niște instrucțiuni pe care telefonul le înțelege și le urmează pentru a face aplicația să funcționeze așa cum vrem noi.

Crearea modelelor 3D: Modelele 3D sunt ca niște mașinuțe de jucărie pe care le putem roti și vedea din toate unghiurile în aplicație. Ele sunt create de un artist 3D care folosește un program de calculator special pentru a le face să arate cât mai reale.

Testarea: După ce am construit aplicația, trebuie să ne asigurăm că totul funcționează corect. Este ca și cum ai invita un prieten să se joace cu casa ta din cuburi și să vezi dacă îi place și dacă totul stă la locul lui, oricât de mult vă jucați. În cazul aplicației, vom încerca să vedem dacă putem vedea și roti mașinuța în diferite locuri din camera noastră.

Lansarea: În cele din urmă, după ce totul a fost testat și funcționează bine, putem să încercăm aplicația în telefoanele de pe Pluto. Ca să putem face asta, trebuie să o încercăm, mai întâi, într-un ”magazin de aplicații”, de unde poate fi descărcată de oricine și-o dorește. Așa cum ai pune casa ta de cuburi la vedere în camera ta pentru ca toți prietenii tăi să o vadă, punem și aplicația

noastră în "magazinul de aplicații", pentru ca toți cei de pe Pluto să o poată descărca și să se joace cu ea.

Așadar, iată cum faci o aplicație pentru mobil. Și acum, oricine de pe Pluto poate vedea cum ar arăta o mașinuță de jucărie în camera lor, înainte să o cumpere!

În acest fel, cu Mirajo, cumpărătorii de pe Pluto se pot bucura de o experiență de cumpărături inovatoare, se pot juca și pot vedea cum produsele s-ar potrivi în propriul lor mediu înainte de a face o achiziție. Iar tu, dacă urmezi pașii aceștia, poți deveni un inventator de aplicații extraordinar!

Vrei să fii și tu Designer de experiențe audiovizuale?

Descoperă lumea artelor și muzicii: Ca să devii un designer de experiențe audiovizuale, va trebui să te îndrăgostești de artă și muzică. Acestea sunt limbajele cu care vei vorbi în lumea ta fantastică. Pictura, desenul, sculptura, dansul, muzica, toate acestea vor fi prietenii tăi care te vor ajuta să înțelegi cum să comunici emoții și povești.

Învăță despre tehnologie și realitatea virtuală: Ca designer de experiențe audiovizuale, va trebui să folosești unele dintre cele mai moderne și interesante instrumente. Realitatea virtuală, programele de design, sunetele și lumina, toate acestea vor deveni uneltele tale de lucru. Începe să te joci cu ele, să înțelegi cum funcționează și cum poți să le folosești pentru a crea lumi noi.

Fii curios și creativ: O mare parte din jobul de designer de experiențe audiovizuale este să fii mereu curios și creativ. Fiecare zi va fi o nouă oportunitate de a inventa ceva nou, de a experimenta și de a explora. Ia orice ocazie de a te juca, de a învăța și de a descoperi. Lumea este plină de culori și sunete care așteaptă să fie descoperite de tine.

Arată-ți pasiunea și răbdarea: A deveni un designer de experiențe audiovizuale nu este un drum ușor, dar dacă ești pasionat și răbdător, îți vei atinge visul. Nu te descuraja dacă lucrurile nu merg cum ți-ai dori din prima. Ca și în muzică, uneori va trebui să repeți o notă sau o melodie de mai multe ori până când vei reuși să o cânti perfect. Și nu uita să îți arăți pasiunea

pentru artă și muzică. Fiecare pictură pe care o faci, fiecare melodie pe care o asculți, este o treaptă pe care urci spre visul tău.

Așadar, dacă visezi să devii Designer de experiențe audiovizuale, încearcă să scrii astăzi o poveste nouă. Fii curios, învață mult și nu renunța niciodată la visul tău. Poate într-o zi, vei deveni un mare compozitor sau pictor, întocmai ca Music.

Aventuri pe Neptun

Nubeto, maestrul magiei!

Sunt Nubeto, maestrul magiei. Îmi plac jocurile, provocările și îmi place să-i surprind pe ceilalți cu imagini fantastice create în stratul dens de nori ai planetei mele, Neptun. Aici, în această lume pufoasă, eu sunt Pictor ucenic. Adică pot transforma norii într-o pânză grandioasă pe care îmi spun poveștile.

Ființele de pe Neptun, asemenea mie, sunt legendare pentru abilitatea lor de a părea mai mari și mai temute decât în realitate. Dar, să știți, în esență suntem creaturi mici și pufoase, gata să ne îmbrățișăm prietenii la nevoie.

Unul dintre lucrurile pe care le îndrăgesc cel mai mult este jocul „bilubici”. Cursa, țopăiala, toate sunt pentru noi o adevărată sărbătoare a veseliei.

Locuim în case care par construite de o cofetărie, ca niște bezele cu moț, care dau impresia de fericire și confort.

Nubeto și cel mai frumos nor din lume

Specialist în imprimare 3D | Aventura 1

Uneori, planetele mari din Sistemul nostru solar (Uranus și Neptun) pot fi văzute sus, pe cer, chiar și cu un binoclu. Dacă ai privi acum la ea, Neptun ți-ar apărea ca un mic disc albastru, înconjurat de spațiu. De aproape, însă, planeta e mult, mult mai drăguță. E înconjurată de nori albi și pufoși, iar printre ei locuiește un monstruleț drăguț, cu o minte curioasă și creativă. Numele lui este Nubeto.

Deși arată ca un nor alb și puțin neobișnuit, Nubeto are o mare pasiune: îi place să creeze și să descopere lucruri noi. Azi, o să ne alăturăm lui Nubeto într-o aventură minunată și o să învățăm despre un job foarte interesant: Specialist în imprimare 3D.

Cu ajutorul echipamentelor speciale din laboratorul său, Nubeto poate să transforme orice idee într-un obiect real, folosind o tehnică numită "imprimare 3D". Îi place să le explice celorlalți că el e un fel de magician care transformă visele în realitate.

Să înțelegem ce face un Specialist în imprimare 3D

Ce înseamnă 3D?

Când te uiți la un desen pe hârtie, desenul pare să aibă doar lățime și înălțime, nu-i așa? Ei bine, atunci când vorbim despre 3D, adăugăm o a treia dimensiune: adâncimea. Adâncimea dă lucrurilor un aspect real și tridimensional. Îți poți imagina asta ca pe diferența dintre o fotografie a unei mingi de fotbal și mingea de fotbal reală pe care o poți ține în mâini. Mingea de fotbal din fotografia este 2D – are doar lățime și înălțime, dar mingea de fotbal reală pe care o poți ține este 3D – are lățime, înălțime și adâncime.

Ce este o imprimantă 3D?

O imprimantă 3D este un fel de mașinărie magică care poate transforma desenele din computer în obiecte reale, tridimensionale, pe care le poți atinge și cu care poți interacționa. Poate fi folosită pentru a face tot felul de lucruri, de la piese de mașini, la bijuterii, la jucării, și chiar la mâncare!

Cum funcționează imprimanta lui Nubeto?

Imprimanta lui Nubeto este foarte specială și funcționează un pic diferit față de imprimantele 3D pe care le-am putea avea pe Pământ. În loc să folosească plastic sau metal, imprimanta lui Nubeto folosește o substanță specială găsită numai pe Neptun. Substanța este pusă în imprimantă, iar apoi Nubeto îi spune imprimantei ce să facă prin intermediul computerului său. El folosește un program de computer pentru a face un model al obiectului pe care dorește să-l creeze. Apoi, imprimanta începe să construiască modelul, strat cu strat, până când obiectul devine real. Este ca și cum ai construi un tort cu multe straturi, numai că în loc să folosești cremă și blat, folosești acea substanță specială de pe Neptun.

Aventura de astăzi

În laboratorul său, Nubeto lucrează la un proiect special: o copie a unui nor de pe Neptun. I-a luat mult timp să îl construiască, dar asta pentru că își dorea să fie cel mai frumos nor din lume. I-a

montat lumini și sunete. Mai mult, în interior, modelul are un mic motor care îl face să zboare, ca un nor adevărat.

Atunci când ajungem noi în laboratorul său, Nubeto a terminat de creat modelul de nor și este gata să îl testeze. Dar, mai întâi, trebuie să aleagă ce să facă în continuare. Are trei variante la dispoziție:

1. Nubeto ar putea folosi modelul de nor pentru a ajuta alți monștri mici să înțeleagă cum funcționează norii.
2. Nubeto ar putea decide să nu împartă modelul cu nimeni, să îl țină ascuns și să se joace doar el cu norul.
3. Nubeto ar putea decide să își continue ziua fără a testa modelul.

Spune repede, ce ai alege? Știi ideea, deja. Nu trage cu ochiul spre textul de mai jos.

Gândește-te și spune. Ce ai alege? Când ești gata, citește mai departe.

Ce înseamnă alegerea ta?

Iată ce s-ar putea întâmpla atunci când Nubeto alege una sau alta dintre variantele de mai sus.

Dacă alege varianta 1, va fi capabil să împartă cunoștințele cu ceilalți și să ajute la educarea lor.

Dacă alege varianta 2, ar putea pierde ocazia de a se bucura de reacțiile altora la creația sa și să învețe de la ei.

Dacă alege varianta 3, ar putea avea mai mult timp pentru a se gândi la ce să facă cu modelul, dar nu va ști dacă funcționează sau nu.

În următoarea aventură, vom afla ce a ales Nubeto și cum va influența aceasta alegerea viitoarele sale aventuri. Până atunci, sperăm că te-ai bucurat de această poveste și că te-ai simțit inspirat să încerci lucruri noi, la fel ca Nubeto. Tu ce ai alege să crezi?

Vrei să încerci și tu să fii ca Nubeto?

Ți-a plăcut aventura lui Nubeto? Hai să vedem cum poți experimenta și tu această profesie de Specialist în imprimare 3D, prin 10 pași simpli:

1. Începe prin a desena o schiță a unui obiect care îți place.
2. Încearcă să transformi acea schiță într-o imagine 3D, folosind creioane colorate sau markere.
3. Vizitează un muzeu sau o expoziție unde sunt prezentate obiecte create prin imprimare 3D.
4. Cercetează despre diferitele materiale folosite în imprimarea 3D.
5. Încearcă să creezi o structură simplă folosind lego sau alt set de construcție.
6. Gândește-te la un obiect pe care l-ai vrea să îl poți crea.
7. Învăță să folosești un program de design pe computer, dacă e posibil.
8. Descoperă cum se poate face o imprimare 3D prin vizionarea unui videoclip sau citind despre asta.
9. Întreabă un adult să te ajute să printezi un model 3D, dacă este posibil.

10. Imaginează-ți cum ai putea folosi imprimarea 3D pentru a rezolva o problemă din lumea reală.

Nu uita! În fiecare dintre noi există un creator, un visător și un inovator.

Nubeto și micul monstruleț

Specialist în imprimare 3D! | Aventura 2

În aventura trecută, Nubeto avea de ales între a prezenta modelul de nor și alor monstruleți, pentru ca ei să înțeleagă cum funcționează norii de pe Neptun, a se juca doar el cu norul, fără să îl arate prietenilor săi ori, pur și simplu, să își continue ziua fără să se mai gândească la nor.

Tu ce ai ales? Te întrebăm, pentru că Nubeto s-a hotărât să folosească modelul norul imprimat de el pentru a-i învăța și pe alți monștri cum funcționează norii.

Aventura de astăzi

Dar, înainte de a face asta, avea nevoie să construiască o prezentare frumoasă. Și-a petrecut următoarea parte a zilei în laborator. Se tot gândea care ar fi cel mai bun mod să prezinte norișorul. A făcut schițe, a scris multe multe foi și s-a gândit la toate detaliile posibile. Dimineața, prezentarea era gata, iar Nubeto era fericit că se apropia momentul cel mare.

Monștri mici și monștri mari s-au adunat în piața cea mare a orașului. Nubeto se mișca încolo și încioace, emoționat. S-a uitat la

mulțimea de ființe din fața lui și a oftat. Va începe acum sau niciodată! A explicat, apoi, fiecare detaliu al modelului său de nor. L-a făcut să lumineze și să emită sunete. L-a plimbat pe deasupra capului mulțimii. La final, monștrii au fost impresionați de munca lui și au aplaudat multă vreme.

A primit felicitări nenumărate și s-a pozat cu o mulțime de monstruleți dornici să devină și ei Specialiști în imprimare 3D. În tot acest timp, însă, Nubeto trăgea cu coada ochiului spre un mic monstruleț care stătea deoparte, singur și trist.

Când a terminat de vorbit cu admiratorii săi, s-a apropiat de micul monstruleț și l-a întrebat ce se întâmplă. A aflat că și-ar fi dorit foarte mult să creeze un model de nor ca al lui Nubeto, dar nu are nici o imprimantă 3D.

În acest moment, Nubeto are de ales între trei variante:

1. Îl cheamă pe monstrulețul cel mic în laboratorul său și îl învață cum să folosească imprimanta 3D.

2. Nu îi dă monstrulețului voie să se joace la imprimanta lui 3D și îi spune să își găsească una a lui.

3. Se scarpină în cap și îi spune monstrulețului mic că va gândi la problema lui, apoi pleacă acasă.

Spune repede, ce ai alege? Știi ideea, deja. Nu trage cu ochiul spre textul de mai jos. Gândește-te și spune. Ce ai alege? Când ești gata, citește mai departe.

Ce înseamnă alegerea ta?

Dacă alege varianta 1, va putea să transmită din cunoștințele sale monstrulețului și să îl ajute să-și îndeplinească visul.

Dacă alege varianta 2, s-ar putea să rănească sentimentele monstrulețului și să rateze ocazia de a se conecta cu el.

Dacă alege varianta 3, va avea mai mult timp să se gândească la decizia sa, dar monstrulețul s-ar putea să se simtă nesigur și, apoi, după mai multe zile de așteptare, să înțeleagă că Nubeto nu vrea să îl ajute și n-are curajul să îi spună în față acest lucru.

Ne auzim cu aventura următoare, da?

În următoarea noastră aventură, vom afla ce a ales Nubeto și cum va influența aceasta alegere următoarele sale aventuri. Până atunci, sperăm că te-ai bucurat de această poveste și că te-ai simțit inspirat să le explici celorlalți lucrurile pe care le știi tu și să înveți de la ceilalți, la fel ca Nubeto. Nu uita, fiecare dintre noi are capacitatea de a schimba în bine viața celor cei din jur.

Aventuri pe Uranus

Rondi

Sunt Rondi, interpretul sentimentelor. Trăiesc pe Uranus, un loc unde noi, creaturile sale, știm să ne învârtim cu viteză pentru a ne deplasa. Sunt diferit, știi? Dar aceasta e frumusețea mea.

Deși nu pot folosi cuvinte sau sunete, am o abilitate rară și prețioasă. Sunt capabil să simt emoțiile celorlalți, indiferent de planeta de pe care vin ei. Aceasta e puterea noastră, a celor de pe Uranus, și o folosim cu măiestrie. Când simt tristețea sau bucuria cuiva, pot să transmit acest sentiment celorlalți, ca un ecou emoțional.

Când ating o vârstă înaintată, mă retrag dincolo de „Poarta Înțelepților”, un sanctuar unde îmi recapăt energia și mă pregătesc pentru o nouă etapă a vieții. Este un proces de renaștere care mă ajută să învăț și să mă dezvolt.

Un aspect neobișnuit despre mine și colegii mei de pe Uranus este că putem capta orice transmisie TV și radio din spațiu. Învățăm multe lucruri din ele și le folosim pentru a îmbunătăți comunicarea și înțelegerea dintre noi și alte specii.

Rondi și jucăria lui Blobi

Analist de date emoționale! | Aventura 1

Trăia cândva, pe planeta Uranus, acolo unde lumea parcă-i de bezea, un monstruleț haios pe nume Rondi. Bineînțeles, Rondi nu era precum ceilalți monștri.

El nu doar că simțea emoțiile altora, dar le și înțelegea. Era ca și cum s-ar fi născut cu o hartă magică, menită să-i arate mereu drumul prin marea de sentimente a tuturor. După mulți ani de încercări, acum știa să folosească această hartă pentru a-i ajuta pe ceilalți. Așa a devenit Rondi un analist de date emoționale, cel mai special job de pe Uranus.

Povestea

Într-o zi, în timp ce se plimba, Rondi simțit tristețea cuiva, un sentiment puternic și imposibil de ignorat, care venea de undeva din apropiere. Așa a ajuns la casa lui Blobi, prietenul său cel mai bun. Blobi era, de obicei, vesel și plin de viață, dar acum stătea singur, privind în gol.

Blobi i-a povestit că își pierduse jucăria preferată. În timp ce asculta, Rondi i-a analizat emoțiile și a înțeles că nu doar pierderea jucăriei îl făcea să fie trist. Era mai mult de-atât. Blobi se simțea singur.

Provocarea ta!

Acum, iată provocarea interactivă pentru tine, cititorule: cum crezi că a procedat Rondi pentru a-l ajuta pe Blobi să se simtă mai bine?

1. A început să-i spună o glumă, pentru a-i înveseli ziua.
2. A stat lângă el și l-a ascultat, reamintindu-i de prietenia sa
3. L-a ignorat și a plecat, lăsându-l pe Blobi singur.

Ce ai alege? Nu trage cu ochiul spre textul de mai jos. Gândește-te și spune. Când ești gata, citește mai departe.

Ce înseamnă alegerea ta?

Acum, că te-ai hotărât, să ne gândim ce înseamnă fiecare alege:

Dacă alegi varianta 1 (a început să-i spună o glumă, pentru a-i înveseli ziua), Rondi va face ziua lui Blobi mai bună, dar atât. Atunci când Rondi pleacă, e foarte posibil ca Blobi să se simtă la fel.

Dacă alegi varianta 2 (a stat lângă el și l-a ascultat, reamintindu-i de prietenia sa), Rondi îl ajută pe Blobi să-și exprime sentimentele și să se simtă mai bine.

Dacă alegi varianta 3 (l-a ignorat și a plecat, lăsându-l pe Blobi singur), Rondi va pleca, iar Blobi se va simți și mai singur.

Să îți spun acum ce a ales Rondi

Ei bine, Rondi a ales să îl asculte pe Blobi și să îi reamintească de prietenia lor. Din vorbă în vorbă, a aflat astfel că Blobi nu doar că și-a pierdut jucăria preferată, dar că simțea că nimeni nu îl înțelege. În acest fel, Rondi, în calitate de analist de date emoționale, a aflat mai multe despre sentimentele lui Blobi și l-a ajutat să se simtă mai bine.

Vrei să încerci și tu să fii ca Rondi?

Ai văzut cum a procedat Rondi? Iată câțiva pași simpli pe care i-ai putea urma și tu pentru a experimenta rolul de analist de date emoționale:

1. Ascultă cu atenție sentimentele tale și ale celor din jurul tău.
2. Încearcă să înțelegi de unde vin aceste sentimente.
3. Oferă confort celor care se simt rău, fiind prezent și ascultându-i.
4. Gândește-te la moduri în care ai putea ajuta pe cineva să se simtă mai bine.
5. Pune-te în locul celuilalt și încearcă să îți imaginezi cum s-ar simți el.

6. Împarte-ți sentimentele cu alții.
7. Oamenii mari ți-ar spune să cauți semnalele non-verbale, adică expresiile feței sau gesturile pe care celălalt le face, care pot indica cum se simte o persoană.
8. Învăță despre diferite emoții și sentimente.
9. Învăță să gestionezi propriile emoții.
10. Ajută pe alții să învețe să-și gestioneze emoțiile lor.

În acest fel, poți începe să experimentezi rolul unui analist de date emoționale. Aceasta este doar o aventură din viața lui Rondi, dar el are multe altele de împărtășit.

Rondi și harta emoțiilor

Analist de date emoționale! Aventura 2

Să pornim într-o nouă aventură alături de Rondi, monstrulețul de pe Uranus care a ales să devină analist de date emoționale. Înainte de trece la treabă, nu uita că un analist de date emoționale trebuie să asculte, să înțeleagă și să folosească emoțiile pentru a construi relații mai bune între oamenii din jurul lui.

Povestea

Revenind la povestea noastră, era o zi obișnuită pe Uranus când Rondi se întâlnește cu o problemă nouă – un prieten bun, Loni, se simte adesea confuz și supărat, dar nu știe de ce.

Rondi începe să folosească abilitățile sale pentru a ajuta. Ascultă cu atenție povestirile lui Loni, urmărește comportamentul său și analizează emoțiile pe care le exprimă. După multă muncă, Rondi își dă seama că Loni este confuz, deoarece nu înțelege anumite emoții pe care le simte. Rondi decide să creeze o „Hartă a Emoțiilor” pentru a-l ajuta pe Loni.

Ca analist de date emoționale, Rondi se bazează pe abilitatea sa de a înțelege și a comunica emoțiile într-un mod simplu și ușor de înțeles. Dar își dă seama că alți monstruleți nu știu să procedeze astfel. Decide să construiască „Harta Emoțiilor”, un fel de aplicație de mobil care îl ajută pe Loni să înțeleagă și să numească emoțiile pe care le simte.

Funcționează într-un mod similar cu o hartă geografică, oferind orientări în „peisajul” emoțional.

Cum funcționează Harta, v-ați putea întreba. Ei bine, ea este împărțită în diferite zone sau regiuni care reprezintă diferite emoții sau stări emoționale, cum ar fi fericirea, tristețea, furia, frica, surpriza, și așa mai departe. Fiecare dintre aceste regiuni are propriile sale “localități” ori „puncte de reper” – gânduri, sentimente, comportamente care vin odată cu acea emoție.

Pentru a folosi harta, trebuie să îți analizezi starea emoțională și să o localizezi pe hartă. Apoi, cu ajutorul hărții, poți încerca să urmezi diferite „drumuri” pentru a ajunge într-o altă regiune, spre o stare emoțională mai bună.

De exemplu, dacă Loni simte că este furios, iar localizarea de pe hartă arată că se află în „regiunea furiei”, ei ar putea explora ce anume a declanșat această emoție și cum se manifestă ea. Apoi, ar putea căuta drumuri pe care să ajungă către „zona calmului” sau „zona înțelegerii”.

Provocarea ta!

Acum, iată provocarea interactivă pentru tine, cititorule: cum crezi că a procedat Rondi pentru a-l ajuta pe Loni să se simtă mai bine?

1. Rondi îl învață pe Loni cum să folosească „Harta Emoțiilor” pentru a înțelege și gestiona emoțiile sale.
2. Rondi ignoră nevoia lui Loni de ajutor și îl lasă să se descurce singur.
3. Rondi îl ajută pe Loni să își înțeleagă emoțiile, dar nu îi arată „Harta”.

Spune repede, ce ai alege? Știi ideea, deja. Nu trage cu ochiul spre textul de mai jos. Gândește-te și spune. Ce ai alege? Când ești gata, citește mai departe.

Ce înseamnă alegerea ta?

Iată ce s-ar putea întâmpla atunci când alegi una sau alta dintre variantele de mai sus.

Dacă alegi varianta 1 (Rondi îl învață pe cum să folosească „Harta Emoțiilor” pentru a înțelege și gestiona emoțiile sale), Loni devine mai bun în înțelegerea și gestionarea emoțiilor sale, ceea ce îl face mai fericit și mai încrezător.

Dacă alegi varianta 2 (Rondi îi ignoră nevoia de ajutor și îl lasă să se descurce singur), Loni continuă să se simtă confuz și supărat. În timp, ar putea începe să se îndepărteze de prietenii lui.

Dacă alegi varianta 3 (Rondi îl ajută să își înțeleagă emoțiile, dar nu îi arată „Harta”), Loni învață să înțeleagă emoțiile, dar se va lupta și în viitor să le gestioneze, fără „Harta Emoțiilor”.

Ce a ales Rondi? Cred că știi deja!

Rondi l-a ajutat pe Loni, prezentându-i „Harta Emoțiilor”. I-a explicat cât de utilă e.

La început, lui Loni i-a fost greu să înțeleagă ce spunea Rondi. Cu toate acestea, odată ce a început să folosească harta, și-a dat seama că este mult mai ușor să înțeleagă ce simte. A observat că nu trebuie să se teamă de emoțiile sale și că toate emoțiile au un rol. Chiar și cele negative, precum furia ori tristețea. A început să le identifice, să le exprime în mod sănătos și să nu se mai simtă atât de ciudat în prezența lor.

Nu după multă vreme, Loni a devenit mai încrezător în puterile sale. Relațiile lui cu ceilalți monștri de pe Uranus s-au transformat. Și totul a plecat de la acel moment în care și-a dat seama că emoțiile sale nu sunt dușmani, ci prieteni care îl ajută să navigheze prin viață.

Și mai e ceva. Succesul lui Loni, care a spus tuturor despre „Harta Emoțiilor”, i-a inspirat și pe alți monștri să o folosească. În scurt timp, Uranus a devenit un loc mai deschis și mai fericit. Astfel, prin munca sa de analist de date emoționale, Rondi a făcut încă o faptă bună.

Ce-ai zice să încerci și tu?

Iată câțiva pași pe care îi poți urma și tu în această misiune de analist de date emoționale:

1. Observă comportamentul celor din jur. Încearcă să înțelegi ce emoții ar putea fi ascunse în spatele acestui comportament.
2. Învață despre diferitele emoții pe care le pot simți oamenii.
3. Creează o „Hartă a Emoțiilor”, pe care o poți desena sau scrie, cu toate emoțiile pe care le cunoști.
4. Gândește-te la situații în care ai putea simți aceste emoții. Scrie aceste situații pe harta ta.
5. Folosește harta atunci când te simți confuz sau copleșit de emoții. Poate te va ajuta să înțelegi ce simți.
6. Împărtășește „Harta Emoțiilor” cu prietenii și familia. Ar putea găsi și ei utilă această hartă.
7. Și, cel mai important, amintește-ți că este în regulă să simți toate emoțiile. Emoțiile sunt parte din noi și ne ajută să înțelegem lumea din jur.

La treabă! Ne auzim data viitoare, cu o misiune proaspătă.

Rondi și Soarele văzut de aproape

Specialist în realitate virtuală și augmentată!

Îți aduci aminte de Rondi, prietenul nostru de pe Uranus, nu-i așa? Ei bine, pe lângă faptul că poate simți emoțiile monstruleților din jur, Rondi mai are un secret: o pereche de ochelari magici, speciali, diferiți de toți ceilalți. Acești ochelari nu sunt făcuți pentru a vedea mai bine. Nu. Ei te ajută să trăiești aventuri minunate. Li se mai spune și ochelari de realitate virtuală și augmentată.

Povestea realității virtuale și a realității augmentate

Știi ce e așa de special la realitatea virtuală? Ei bine, te duce într-o altă lume, complet nouă și diferită de cea în care trăim noi. Când pui ochelarii de realitate virtuală, precum cei ai lui Rondi, poți vedea și simți lucruri pe care nu le-ai putea experimenta altfel. Te poți plimba prin junglă fără a părăsi casa, sau te poți întâlni cu dinozaurii fără a călători înapoi în timp. E ca și cum ai intra într-o poveste! În spatele ochelarilor e un ecran precum cel de la televizorul tău și, prin acel ecran, vezi multe lucruri ca și cum ai fi acolo, lângă ele.

Dar realitatea augmentată? Ei bine, este un fel de magie care adaugă lucruri noi în lumea noastră. Când pui ochelarii de realitate augmentată, vezi lumea așa cum e ea (adică poți vedea cum scot limba la tine, chiar în acest moment), dar vezi și ceva în plus. Poți vedea un leu în sufragerie sau un castel pe masa de la bucătărie. Realitatea augmentată îți permite să vezi și să interacționezi cu aceste lucruri noi, deși ele nu sunt cu adevărat acolo.

Într-o zi, Blobi a venit la Rondi cu o rugămintă mare. Își dorea din tot sufletul lui de monstru să vadă cum arată Soarele de aproape. Să vadă dacă e adevărat că, privită de aproape, lumina lui nu e galbenă, cum spun Pământenii, ci albă sau, cine știe, de altă culoare. Ce mult și-ar fi dorit să vadă Soarele.

Provocarea

Acum, iată provocarea interactivă pentru tine, cititorule: cum crezi că a procedat Rondi pentru a-l ajuta pe Blobi să-și trăiască visul?

1. I-a împrumutat ochelarii lui speciali și l-a ajutat să vadă Soarele în programul creat de el.

2. A discutat cu Blobi despre cum se simte el atunci când își dă seama că e imposibil să vadă Soarele de aproape.

3. A ignorat dorința lui Blobi și a continuat să joace jocul său favorit de realitate virtuală.

Ce ai alege? Nu trage cu ochiul spre textul de mai jos. Gândește-te și spune. Când ești gata, citește mai departe.

Ce înseamnă alegerea ta?

Dacă alegi varianta 1 (a împrumutat ochelarii săi speciali de realitate virtuală lui Blobi), Rondi îl ajută pe Blobi să vadă Soarele într-o lume virtuală.

Dacă alegi varianta 2 (a discutat cu Blobi despre cum se simte), Rondi îi oferă lui Blobi sprijinul și înțelegerea sa, chiar dacă nu îl poate ajuta să vadă Soarele.

Dacă alegi varianta 3 (a ignorat dorința lui Blobi și a continuat să joace jocul său favorit de realitate virtuală), Rondi nu îl ajută pe Blobi nici să se liniștească și să-și îndeplinească visul.

Decizia lui Rondi

Rondi s-a gândit, s-a gândit, apoi a trecut la treabă. A folosit o aplicație interesantă (vezi și tu aplicația) pentru a crea un Soare pe care îl putea vedea cu ochelarii lui de realitate virtuală. A creat un scenariu în care Blobi putea să zboare prin Univers, să se apropie de Soare și să-i vadă culoarea. Când a fost gata, l-a chemat pe Blobi. Blobi a fost atât de încântat, încât a început să sâsâie de bucurie. Rondi, în rolul său de specialist în realitate virtuală și augmentată, a reușit să facă visul prietenului său să devină realitate.

Vrei să încerci și tu să fii ca Rondi?

Uite câteva pași pe care îi poți urma pentru a experimenta rolul de specialist în realitate virtuală și augmentată:

1. Gândește-te la o lume sau la o experiență pe care ți-ar plăcea să o creezi.
2. Învăță despre tehnologia de realitate virtuală și augmentată.
3. Încearcă să creezi propria ta lume virtuală, fie cu ajutorul unui joc, fie cu ajutorul unui program de pe calculator.

4. Și asta e doar o aventură din viața lui Rondi. El are multe alte povești de împărtășit.

Ce aventură te așteaptă în viitor?

Dacă ți-a plăcut, să știi că mai avem multe astfel de povești și provocări pentru tine. Și vom mai vorbi despre lucrurile pe care le știe și face un Specialist în realitate virtuală și augmentată!

Poate că în viitoarea aventură te vom învăța cum să devii un arhitect de spații non-tradiționale. Cine știe? Lumea joburilor viitorului este la fel de vastă și de interesantă ca galaxia în care trăiesc personajele noastre!

- Va urma -

Escu.me e o poveste pentru părinți și copii, deopotrivă. Am imaginat o lume ghidată de alte reguli decât cele pe care le cunoaștem, în ideea că poate, așa, va fi cultivat în noi, meșteri ai proiectului și cititori, sentimentul că trăim într-o lume plină de lumină și culoare.

Le oferim copiilor aventuri și povețe, adulților ghicitori și enigme, construind astfel, bucată cu bucată, lumea ființelor pentru care noblețea și bunătatea sunt mai mult decât vorbe.

Escu.me e povestea omuleților de pe Pluto, pe care îndrăznim să sperăm că îi vom regăsi printre cititorii noștri, în număr din ce în ce mai mare, chiar aici, pe Pământ.

Mulțumim,

Echipa escu.me